

مختبباتی از الواح آثار مبارکه

بر حسب پیشیناد بجنه

مخالف تذکر

تتبع تنظیم گردیده است

مؤسسه ملی مطبوعات امری
۱۳۰ بیع

هُوَ اللهُ تَعَالَى شَأْنُهُ الْعِزَّةُ وَالْإِطْفَافُ

وَسُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهِي أَشْهَدُ بِقُدْرَتِكَ وَقُوَّتِكَ وَسُلْطَانِكَ
 وَجَبَابَتِكَ وَفَضْلِكَ وَأَقْدَارِكَ وَتَوْحِيدِ دَائِمَتِكَ وَتَفْرِيدِ لَيْسَتِكَ
 وَتَقْدِيرِكَ وَتَسْرِيحِكَ عَنِ الْإِمْكَانِ وَمَا فِيهِ أَيْ رَبِّ تَرَانِي مُنْقَطِعاً
 عَنْ دُونِكَ وَتَمَشُّكَ بِكَ وَتَقْبَلًا إِلَى سَجَرِ عَطَائِكَ وَسَمَا جُودِكَ وَسَمْسِ
 رُحْمَتِكَ أَيُّ رَبِّ أَشْهَدُ بِأَنَّكَ جَعَلْتَ عَبْدَكَ حَاحِلَ أَمَانَتِكَ

وَهُوَ الرُّوحُ الَّذِي بِرَأْفَتِكَ الْحَيَوَةُ لِلْعَالَمِ اسْتَلْكَ تَجَلِيَاتِ نُورِ رِسْمِ
 ظُهُورِكَ أَنْ تَقْبَلَ مِنْهُ مَا عَمِلَ فِي أَيَّامِكَ ثُمَّ اجْعَلْهُ قُرْبَانًا بِعَفْوِ رِضَائِكَ
 وَبِحُطْمِ رَأْفَتِكَ أَيُّ رَبِّ اسْتَهْدُ وَتَسْتَهْدُ الْكَائِنَاتُ بِقُدْرَتِكَ
 اسْتَلْكَ أَنْ لَا تُخَيِّبَ هَذَا الرُّوحَ الَّذِي صَعَدَ إِلَيْكَ مِنْ
 فِرْدَوْسِكَ الْأَعْلَى وَخَلِّتِ الْعُلِيَّاتُ مَقَامَاتِ رُوحِكَ يَا مُؤَمِّلِي الرُّوحِ
 ثُمَّ جَعَلَ عَبْدُكَ يَا إِلَهِي مُعَاشِرًا مَعَ أَصْفِيَاكَ وَأَوْلِيَاكَ وَ
 أَنْبِيَاكَ فِي الْمَقَامَاتِ الَّتِي عَجَزَتِ الْأَقْلَامُ مِنْ ذِكْرِهَا
 وَاللَّسْنَ مِنْ وَصْفِهَا أَيُّ رَبِّ إِنَّ الْقَصِيرَةَ صَعَدَ مَلَكُوتُ غَنَائِكَ
 وَالْعَرِيبَ وَطَنُهُ فِي جِوَارِكَ وَالْعَطْشَانَ كَوْرُ حَطَائِكَ أَيُّ رَبِّ
 لَا تَقْطَعْ عَنِّي مَائِدَةَ فَضْلِكَ وَلَا نِعْمَةَ جُودِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْعَزِيزُ

الْفَضْلُ أَيُّ رَبِّ قَدْ جَعَلْتَ إِلَيْكَ أَمَانَتِي مَنِّعِي لِسْمَاءَ
 خُودِكِ وَكَرَمِكَ الَّذِي أَحَاطَ بِمُلْكِكَ وَمَلَكُوتِكَ أَنْ تُنْزِلَ عَلَيَّ
 فَضِيلَتِ الْبَيْعِ نِعْمَتِكَ وَالْأَمْنِ وَأَسْمَاءِ شَجَائِرِ فَضِيلَتِكَ إِلَيْكَ
 أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلَيَّ مَا سَأَلَ لِإِلَهٍ إِلَّا أَنْتَ الْفَضْلُ الْفَيَاضُ
 الْعَطْفُ الْكَرَامُ الْبِقَارِ الْعَزِيزُ الْعَلَامُ أَشْهَدُ بِمَا أَلَمِي وَأَمْنِكَ
 أَمَرْتُ النَّاسَ بِالْكَرَامِ التَّضْيُوفِ وَإِنَّ الَّذِي صَعَّدَ إِلَيْكَ قَدْرِي
 عَلَيْكَ إِذَا فَا عَمَلٌ بِهِ يَأْتِينِي لِسْمَاءِ فَضِيلَتِكَ وَبِحَجْرِكَ إِلَيْكَ إِنِّي وَوَعْدِكَ
 أَلُوْنٌ مُتَوَفِّئًا بِأَمَانَتِكَ لَا تَمْنَعُ نَفْسَكَ عَمَّا أَمَرْتُ بِهِ عِبَادَكَ وَلَا تَحْرِمُ
 مَنْ تَسَّكَ حَيْلَ عَطَائِكَ وَصَعَّدَ إِلَى أُنْقِ عِيَانِكَ لِإِلَهٍ إِلَّا
 أَنْتَ الْفَرْدُ الْوَاحِدُ الْمُقْتَدِرُ الْعَلِيمُ الْوَتَّابُ .

هو الله

اى رب ثبت اقدامنا على صراطك وقولنا على طاعتك
 ووجه وجوبنا بحال رحمتك وشرح صدورنا بايات وحدتك
 وزين بنا كلنا برداء الطاهر واكشف عن بصائرنا غشاوة الخطا وانا
 كاس الوفاء حتى تنطق السنة اتحائيق الدائية بالثنا فى شانك
 الكبرياء وتحل يا اى علينا بخطاب الرحمانى والسر الوجدانى
 حتى نظربنا لذة المناجات المنزهة عن بئمة الحروف والظلمات
 المقدسة عن ددمة الالفاظ والاصوات حتى تستغرق الذوات فى بحر
 من حلاوة المناجات وتصبح اتحائيق متحققه بهوية الثناء والانعام
 عند ظهور التحليات اى رب مولانا عبادك شتوا على عهدك

ویشا قک و مسکو العروۃ الاستقامۃ فی امرک و شبنو اذیل
 ردا کبریا ملک ایرب ایدهم بایده ملک و یقیم شوقیاتک
 و اشد و ازورهم علی طاعتک انک انت العزیز المتعذر العذیر مع

هو الالب

اللهم یا الهی انی اتضرع و اقبل الی ملکوت غنائک و حیرت
 عنک و اقدرک ان تدرك هو لای بعفوک و احسانک و یقیم شوقیاتک
 جمیع الکبری کف موبتک العظمی رب ان هو لای کانوا اسراء
 حبتک و فقراء بباب غنائک و اولاء فی فناء عنک قد توکلوا علیک
 و اتهموا بین یدیک و سرعت اردو احم شوقاً للقائک علیک جعلهم
 آیات منقرتک و آیات عنوک و منهم فی محفل التحلی مستغرقین فی

بحار الانوار في عالم الاسرار انك انت المقدر العزيز القدير

عبد الجبار عباس

هو الله

رب رب نحن فقراء وانت الغني الكريم ونحن عجزاء وانت القوي
 القدير ونحن اذلاء وانت العزيز الحكيم ايدنا على عبودية عبته قدسك
 ووقفنا على عبادتك في مشارق ذكرك وقد رزقنا شرفات قدسك
 بين خلقك واشدد اوزنا على خدمتك من عبادك حتى نهدى الامم
 الى اسمك الاعظم ونسوق الملل الى شاطئ بحر احديتك الاكرم اريد
 نجنا من علائق الخلائق والنخطيات السوابق والبلديات اللواتق
 حتى نقوم على اعلاء كلمتك بكل روح وريحان ونذكر في اناء الليل وليلنا

وَدْعُوا كُلَّ إِلَىٰ أُنْدَىٰ وَنَامُرًا تَقْوَىٰ وَزَيْلَ آيَاتٍ تَوْحِيدِكِ
 يَمِينُ طَلَا الْأَنْشَاءِ أَنْتَ الْمَقْدَرُ عَلَىٰ مَا نَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ الْقَدِيرُ

ع ع

هُوَ الْأَبْحَىٰ

أَيُّ رَبِّ وَرَبِّ مَنْ فِي الْوُجُودِ وَالْمَالِكِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فِي
 كُلِّ عَجْزٍ مُسْكَنَةٍ وَضَرَاةٍ وَأَنْبَاءٍ وَتَهْلِيلِ تَسْبِيلِ الْيَكِّ وَالتَّضَرُّعِ مِنْ يَدِ
 وَارْحُوكِ وَادْعُوكِ أَنْ تَقْدِرْ كُلَّ خَيْرٍ قَدَرْتَهُ فِي عَالَمِ الْوُجُودِ لِعَبْدِكَ الَّذِي
 سَرَّعَ إِلَىٰ حِيَامِ مَوْجِبِكَ الَّتِي أَرْفَعْتَ فِي سَوَاحِجِ الْأَعْلَامِ وَانْتَهَيْتَ
 فِي سَوَاهِقِ ظُلْمِ الْجِبَالِ وَلَا تَقْبَلْكَ الْمُقَدَّسَةَ السَّامِيَةَ إِلَّا بِسْمَاءِ تَعَالَىٰ
 إِلَىٰ سَاحَةِ قَدْرِكَ الْعَالِيَةِ الْأَنْشَاءِ وَتَجَلَّدَ آيَةَ رَحْمَانِكَ فِي مَلَكُوتِكَ الْأَعْلَىٰ

وَمِنْ مَنَاحِيْبِكِ وَالطَّائِفِ فِي حَبْرَتِكَ الْأَسْمَى وَتُرْزُقُهُ لِقَائِكَ
 بَعْدَ صَعُودِهِ إِلَى رَفِيعَتِكَ الْأَعْلَى وَمَشَاهِدَةِ جَمَالِكَ فِي انْفِصَالِ الْأَنْوَارِ
 الْأَسْمَى إِلَيْكَ أَنْتَ الْمُقَدَّرُ الْمُعْطَى الْكَرِيمُ الْعَطُوفُ الرَّؤُوفُ الْعَزِيزُ

الوهاب . ع ع

هو الله

اللَّهُمَّ يَا مَنْ يُحْيِي الْأَرْوَاحَ بِسِرِّيَانِ رُوحِ الْقُرْآنِ بَعْدَ مَوْتِهَا
 بِالذَّنْبِ وَالْعِصْيَانِ وَتَنْوِيرِ ظُلَامِ الْخَطِيئَاتِ بِضِيَاءِ سَاطِعٍ مِنْ مَلَكُوتِ
 عَرْشِكَ الْعَلِيِّ السَّمَاءِ بِحَسَنَاتِكَ أَنْتَ تَرَى عِبَادَكَ الْمُتَضَرِّعِينَ
 إِلَيْكَ يَسْتَغْفِرُونَ مِنْ يَدَيْكَ أَوْ يَسْتَغْفِرُونَ لِلْأَوْلِيَاءِ الْوَافِدِينَ عَلَى بَابِ
 حَبْرَتِكَ وَالْمُتَحَنِّينَ بِعَبْتِهِ رَحْمَتِكَ رَبِّ إِنْ سَلَطْنَا نَحْنُ أَوْ

يَسْبُلُ الظُّلَمَ الحَاكِلَ مِنَ العَصِيَانِ بِالنُّورِ السَّاطِعِ مِنْ نِيرِ الاحْسَانِ

وَ اِنَّمَا اَلَيْتُ وَجْهِي عَلَى التَّرَابِ وَ ارجوك اَنْ تُدْرِكَ هُوَلَاءِ الِاحْبَابِ

بِفَضْلِكَ وَ حَمْدِكَ يَا رَبَّ الِارْبَابِ رَبِّ اَنْزِرْ وَجْهَهُمْ نُوْرًا لِالِاطْمِئْنَانِ

وَ اَيَّدِرْ وَ اَحْمِمْ بِالْفَضْلِ وَ الِاسْعَافِ وَ قَدَّرْ لَكُمْ كُلَّ خَيْرٍ فِي مَلَكُوتِ السَّرَّارِ

جَوَارِ حَمْدِكَ الْوَاسِعَةِ يَا رَبِّي الْمُحْتَارِ اَنْتَ الْكَرِيمُ اَنْتَ اَنْتَ

الْعَظِيمُ اَنْتَ اَنْتَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ . عبد البهاء عباس

هو الله

ای یزدان مهربان جمع بشر را از یک سلاله خلق فرمودی تا اعضا

یک خاندان گردند و بندگان حضرت تو شوند و ظل سه ادق فضیلت

ناوی بخشی می و برخوان نعمت مجتمع کردی و از اشراقات انوار

عنایت منور ساختی ای خدا توئی مهربان توئی بلجا و پناه بخشنده
 فیض حیات تاج انسانی را زینت هر سری فرمودی و خلعت
 موهبت را زیور کل شبر تا غریق دریای رحمت شوند ای مولای مهربان
 کل را متحد فرما و مطهر مخلصه را یکدیگر الفت بخش جمع ملل را ملت
 واحد کن تا اجزای یک خانمان گردند و در می زمین را یک وطن دانند
 و به نهایت اتحاد الفت جویند. ای خدا راایت وحدت عالم آسائنی
 را بلند فرما و صلح اعظم را استمرار کن قلوب را یکدیگر التیام ده ای خدای
 پدر مهربان قلوبان را از نفحات محبتت شادمان کن و دیده باران نور هدایت
 روشن نما و گوشه‌ها را از نفحات جان پرور مستند و فرما و در صون
 عنایت بلجا و پناه بخش انک انت القوی القدر یا ستار العزیز

دیباختار الذنوب .

بهوالله

بخشنده یزدانا این بندگان آزادگان بودند و این جانها
 تا بان نبور بدایت روشن و درخشنده گشتند جامی سرشار از مبعثت
 نوشیدند و اسراری بی پایان از او ما معرفت شنیدند دل بستند
 و از دام بیگانهی حبسند و بیگانهی تو پیوستند این نفوس نفسیه را ایس
 لاهوتیان فرماد در حلقه خاصان در آرد در خلوتگاه عالم بالا محرم اسرار
 کن و مستغرق بجز انوار فرماتوئی بخشنده و درخشنده و مهربان

عبدالبهار عباس

هوائے

ای خداوند مهربان ما اسیر دام هوائیم و تحمیر در دست تصور او دایم
 بحر صبر فریم و قهر محبت ما تو انیم و نادان و پریشانیم و بی سرو سامان مستمندیم
 و بی پونید سپاره ایم فستاده ایم توئی یزدان مهربان رحیمی کن فضلی
 بنا جو دی کن غفرانی بفر ما اییدی مسذول دارد و توفیقی احسان کن
 تا بقوت تو بخندست پردازیم و زرد محبت بازیم بگایه بنوازیم و بیگایه بی پروایم
 مطیع امرت شویم و منقاد حکمت گردیم دل بنا محبت فسروریم
 و چون پروانه حول شمع موبهت بال و پر سویریم دیده از غیر تو دوریم و توجه
 باستان تقدست اندازیم ما آنکه در انجمن نایب اعلایت بار خجی تانان
 و جسنی بسین قلبی تابناک در روحی سبب شرب سبوت گردیم توئی قادر و توانا

دعالم و بسینا و البهاء علی احباء الله . ع ع

هو الله

پروردگارا آمرزگار این بندگان را پناه تویی واقف اسرار و آگاه تویی
 جمیع ما حاجت بریم و تو مقدر و توانا جمیع ما گننه کاریم و تو غافر الذنوب و
 رحیم و رحمن پروردگارا نظر بقصور ما نما بفضل و مهربت خویش معالیه
 کن خطا ما بسیار است ولی بجز رحمت تویی پامان عجز ما بسیار است
 و لکن تاید و توفیق تو آشکار پس تاید ده و توفیق بخش و ما را آنچه سزاوار
 درگاه تو است موفق نما دلها را روشن کن و چشمها را بینا نما و گوشها
 را شنوا کن مردگان زنده فرما و مریمان را شفا بخش نصیران اغنی
 نما و خائنان را امنیت بخش و ما را در ملکوت خویش قبول نما و بنو

هدایت روشن کن توئی مقدر توئی توانا توئی کریم توئی رحمن توئی مهربان
 ع

هو الالبه

ای پروردگاری مهربان این دوستان تکلف آستانند و این یاران از عذرت محبت

شعله سوزان بیا تو چون بحر مواجند و در انجمن توحید چون سراج و قبح هر یک موجی در

بحر غایتند و هر یک در جی از لایلی هدایت در سحرگاه بادی آگاه بگیرند و برانند و در شبگاه

بیا در حالت بخوابند و بیارند توئی بخشنده و مهربان و توئی پائنده و رحمن ای بی نیاز

مردگان را بیا فرود بارانند گمان را بنواز در ماندگان را در میان شود آزادگان را پناه دانا

از تصور در گذر و ذوق نبشتاری تو آمرزگار و البهار علیکم . ع

هو الالبه

۵ آمرزنده و مهربان این جانهای پاک از زندان خاک آزاد شدند

و بجان تو پرواز کردند نیک خوبوند و معنون روی تو دشمنه بجوی
 تو در زمان زندگانی بنفخه رحمانی زنده شدند دیده بینایا قند و گوش
 شنو اد اشعد از هر بستگی آزاد بودند و پیوسته بقایات خرم و
 دلشاد حال بجان راز پرواز نمودند تا در جوار رحمت بر شجره طوبی لانه
 و آشیانه سازند و نغمه در ترانه پروازند خدایا این نفوس را گناه یار
 و از چاه باوج ماه برسان در گلشن الطاف راه ده و در حین عفو و
 غفران پناه بخش سرور آزادگان کن و در حلقه مقربان در آرزو ماندگان
 را نورش فرما و آسایش بخش در یور عالم آفرینش کن تا بایش
 تو پروازند و تسبیح و تقدیس تو توئی عفو توئی غفور توئی آمرزنده

و مهربان ع ع

هو الله

پروردگار ما را این جمع توجه بود و از مناجات بسوی تو
 نمایند و نهایت تضرع ملکوت تو قبل کنند و طلب عفو و عمن
 نمایند خدا یا این جمع را محترم کن این نفوس را مقدس نما انوار هدایت
 تا بان کن قلوب را منور نما نفوس را مستبشر کن جمیع را در
 ملکوت خود داخل فرما و در دو جهان کامران نما خدا یا ما ولی المیم عزیز
 فرما عاجزیم قدرت عنایت فرما فقیریم از کسر ملکوت غنی نما علیهم شفا
 عنایت کن خدا یا برضای خود دلالت فرما و از شون نفس هوی
 مقدس دار خدا یا ما را بر محبت خود ثابت نما و بر جمیع خلق مهربان فرما
 موفق بر خدمت عالم انسانی کن تا جمیع بندگان خدمت نمایم

جمیع خلقت را دوست داریم و بیسبب شرم برمان باشیم خدا یا توئی

رحیم توئی غفور توئی بزرگواری ع ع

هو الله

ای خداوند بی مانند این یار عزیز اسپه و روتارکش را با فسر عطار

وز یونخش دسیم جهان بانی جهان جاودانی ده و اکلیل موهبت اسما

بر سر گداز شتاق دیدار بود در محفل تجلی راه ده و آرزوی مشایده مینمود پرتو

لقابندول فسر ما پروانه شتاق بود شمع جمال نزدیک فرما

بلبل بر آتراق بود بوصل گل فائز کن باریانش را یاوری فرما و صبر و قرا

نخش و گل و صطب رعایت کن تا در نقش از حرقت نجات

یابند و از حرمان و هجرانش تسلی قلب حاصل کنند توئی مقصد توئی

عزیز توئی معین توئی توانا و انک انت علی کل شیء قدیر ع

هو الله

پاک یزداناکل کنه کاریم و تو امرزگار جمیع جامع عیویم و تو کاشف کرد
 گناه این عاصیان را در لوح محفوظ ثبت مفرما و از رقی منشور مکن
 نظر باسحاق و استعداد مفرما با آنچه شایان آستان رحمانیت است
 معاضه فرما غفران صفت حلیل است و غفور و صغیر از اعظم نعمت آن خدا
 مجید پس گناه این سچا رگان را بخش و از قصور این عاصیان در
 گذر ذنب این عبد اعظم ذنوب و گناه این بی پناه بزرگتر از کوه پر
 شکره اول قصور این بی سر و سامان را بخش پس گناه هر عاصی نادان
 توئی بخشنده و مهربان و توئی آمرزنده و مستعان . ع ع

هوائی

خداوند از حیما کریم عبادت را بسر چشمه حیات ابدی برسان و از
 عذب فرات سرشار کن بندگان را در خلد برین و اصل فرما و از
 شراب کانس کان مزاجها کافور سر مست کن قلوب را با نوار رحمت
 نورانی کن دیده را روشن نما نفوس را مصدر الهامات حق قدر فرما
 و ارواح را مباحط علوم لدنی ابواب ملکوت را بر قلوب یارانت
 باز کن و هدایت کبری فائزنا فقیران را از بحر خشونت نصیبی ده و از
 رشحات دریای بی منتهایت وجودات عالم کون را اطراوت
 و لطافت بخش توئی بخشنده و توانا و توئی دانا و بسینا .

هوائه

ای درویشخانه از فوت سپردن باش و اشک میریزم زون مگرد
 منعموم شسوزیر آن مرغ سحر گلشن حلیل اکبر پرواز نمود و آن شتاق بچل
 تجلی نیرافاق شافت آن تشنه غلب فرات بریای نعیم سردی
 وارگشت اگر او دست داری صبر و تحمل کن بلکه حمد و سکر نما که
 چنین فوزی عظیم فیضی بسین موقوف شد ع ع

هوائه

پروردگارا این جانهای پاک سوی تو شتافتند و از جوی تو نوشیدند
 و آرزوی روی تو نمودند این شگانه را در دریای غمخواران غوطه ده و
 این شتاقان را بلبغای خویش فائز و خورسند فرما پرده های

شمع تواند آرزو مند جمع و انجمن تو آنچه آرزوی دل جهان است
شایان در ایگان فیه ما عبد البها عباس

هو الابهی

امی مشعل شعله نار الله الموقده آنچه بجان بگوشی و بدل بخروشی در
این خالکدان نفسی براحت کشی و شهد عنایت بخشی از معین جامه سون
چگونه زلال سلسیل صفای بنماند و در جسم خاک چگونه روح پاک عیان
شود ظلمت محض چگونه انوار نور افشاند و عدم صرف چگونه جلوه وجود نماید
پس اگر خوشی خواهی توجه بجهان بکش کن و اگر راحت جان داری
و جدان جوئی آهنگ در گاه پر عنایتی فرمایم روح پرور جز از
مهربت مطلب و شمیم معتطر جز از ریاض احدیت مجوامع عظیم جز از

قلم رب کریم نخواه و فیضان باران رحمت شدید جز از بر نیان
 طمع مدار اگر نشسته بسلیلی از عین صافیه نبوش و اگر طالب شعاع سیر
 شمس حقیقت دل بند فیض ملکوت ابی از حیرت غیب
 مستم و عون بسند ملاً اعلی از جمیع جهات متابع ع ع

هو الله

ای یاران حق از عون و الطاف حضرت احدیت امید دارم که احبابی
 خویش را از جمیع احوال و اخلاق ابل بارگاه قدس و ملاء اعلی نصیب
 و بهره بخشد و ملکوتی و روحانی نماید و خاضع و خاشع نماید و مستطیع
 از ماسوی الله کند و متحد و متفق نماید تا در عبودیت آستان مقدس
 با عبد الهبسا، انبار گردند و در نزد کل یاران در کمال عجز و نیاز مبنوش

شوند اهل بها چشم از سیئات بپوشند و بغیر از حسنات نمیندود
 ظل کلمه البیه سبب اتحاد و اتفاق من علی الارض گردند و شب
 در روز مقصدشان نشر نعمات باشد و اثبات آیات باین ای
 احباً مطایره عنایت کلمه وحد انقید و مطالع الطاف ربوبیت
 رب فردانیت و البها علیکم ع ع

هو الابه

ای مطهر امتحانات الله نفوس بشریه در این خاک که ان ترابی برود
 و مقسوم برود و خربند خربی چون حسن اطمین ارض موطن نعمت و مفر
 راحت و کله از مسرت و لاله زار موتهشان طبقات ترایه و درکات

سفلیه است و این جهان تا یک تنگ در نظر ایشان بسی وسیع
 و روشن و فصح و دلکش است لهذا اگر اسباب فرقی فراهم آید مرتقی
 زاید الوصف حاصل گردد حیات فانیه را زندگانانی جاودانی شمرند و لذت
 جسمیه را اقامت های کامرانی دانند و خربنی دیگر که از جام الهی مستند ^{ند} و ارسو
 و قیود مادون رستند و دل بملکوت اهی و رفیق اعلی بستند این عالم
 فانی را زندان ظلمانی بینند و این جهان خاک را سنگنای تاریک
 هولناک دانند و محنت کده آفاق را زندان مشتاق یابند لهذا در کل
 حسین آرزوی صعود و عروج مقام محمود نمایند و از هر مکان و امکان
 بعرصه لامکان بستانند از وفات هیچ عزیز می مضطرب نشوند و از صعود
 هیچ غریبی محزون و منتقلب نگرددند علی الخصوص آن طمیر و فابا باشیان

بقا پر و از نمود و در سدره منتهی در ملکوت ایسی آشیانه نمود و از کور عطا

سر مست جام بقا کردید محزون مشو منموم مباشش شکر کن که خاتمه

حیاتش فاتحه الاطاف بود طوبی لها و ثدی ضمها و البها

علیک . ع ع

هو الله

ای یار قدیم آنچه مزوم نموده بودی و ضح و معلوم گشت شکایت از
مشقت نموده بودید ایاراحتی در این عالم هست لا والله امواج
حوادث پی در پی رسد این از لزوم ذاتی ممکنات است و خصا
حادث و عدم انقلاب و عدم تغیر و تبدیل لزوم ذاتی قدیم است
نه حادث پس ما بگونه وقایع مثوله اعتنا نباید نمود بلکه نظر باید بملکوت

احدیت کرد و نتایج در عاقبت اگر از حیات بشر نتیجه مطلوبه حاصل کرد
 سرور اندر سرور است و لو در هر دمی هدف سهام موفور کرد و اگر چنانچه
 از وجود سودی نه حسرتی اندر حسرت ولو ایام و اوقات مستود
 مشکور باشد این جوهر مطلب است بذا هو الحق بقول شاعر:
 از این باطو و در چون ضرورتست چیل

رواق طاق معیشت چه سر بلند و چه پست

غیر از شاه دنیوی سرستان جام الهی را نشاء دیگر است و منجد بان
 دلبر آسمانی را ولی دیگر امیدوارم که کل مورد این فویضات کردیم
 و مورد آثار ملکوت رب الآیات و علیک التحیة و الشفاء

هوالله

امی بنده حق آسیاب جهان در گردش است و جمیع خلق مانند دانه
 نرم و محو از این جنبش این آسیاب در گردش کرده و دانه ستلاشی نماید
 با وجود این چقدر خلق غافلند که این گردش را مشاهده نمایند
 باین جهان بستگی دارند این چه طغیان است و این چه اوایم
 و این چه جهالت است و این چه عصیان که از خدا غافلند و
 بجهان هوشیاری ملکوت در خوابند و بنا سوت بیدار تبالیم و سخا بنا
 غصوا الطرف عن الاصبار و سلکوا فی ظلام لیل حالک
 صیلم فی هذا العصر الانور و علیک التجهة و الثناء ع ع

هوالله

ای یاران الهی وقت فرح و شادمانی است و هنگام اکتساب
 اخلاق رحمانی این عالم فانی مانند ظل زائلی در مرور است و ایام
 حیات در عبور عاقبت چون از این جهان بجهان دیگر می‌سازیم یا
 شمنی در دست و نوری در وجه روحی در روح داشت ملاحظه نماید
 که ظاهر عنوان باطن است جمیع قبور حتی مشاهیر ملوک آفاق تاریک
 و ظلمانی اما بقاء مقدسه اولیا و رحمن روشن و نورانی پس بجان و
 دل باید بکشیم و بخر و بشیم تا در درگاه احدیت مقبول گردیم و نجات
 قدس زنده شویم و منقطع از مادون گردیم و بنده در که حی قیوم شویم و
 لطف بی پایان یایم و حیات جاودانی در یابیم و عیك التهمه و الثناء
 ع

هوائیه

ای دل بسته عالم بالا و ملاً اعلی آنچه بچشم ظاهر مشهود و موجود از
 عالم پست و سفلی است و آنچه درک و مشهود چشم جان دیده
 بصیرت است بالا و علوی است در عالم پست و جسمانی انقلاب است
 کون و فساد متابعا جاری و حکم تغیر منشا و تبدل منشا
 و تحیی منشا و تمیت منشا ساری لمد ابدیش پستی است
 و ستیش نیستی نورش ظلمات است و کشفش حجاب عرش
 و لذت است در اعش مشقت دار ایش فقدان است و سود
 زبان در بخش خسران چه عاقبتش محرومی است و نهایش مجبوری
 پس اگر عالم بالا طلبی و ملکوت غنا جوئی باقی ابی نظر کن و ملاً اعلی

تعلق نما تا علوی پامان بینی و ستم بکیران شاه کنی منع

هو الاهی

ای دوستان رحمانی این خاکدان فانی منزل جندان بی وفاست
 و آشیان خفاشان نابینا ظلمگده تاریک است و آسکده ناز
 نفی و نفاق بر دور و نزدیک سرایش سر است و غلبش حد آ
 شهش زهر است و مهرش قهر کشایش ضعیف است و نجش
 بخل بر اهل توفیق سریر شهر یارش محد ضریح است و تخت کامریش
 سنگ سخت گریه نجوش رجوم است و قصورش قبور نورش
 ظلمات و سرورش سکر است پس جمال قدم و اسم عظم روحی لیرا
 اقدام اجبائه الفدا در این جهان فانی تا میس بسیار جادو دانی

بحسب اجبای خویش فرمود و در این عالم ترابی مدارج و مدارج صعود
 ملکوت الهی نصیب فرمود از این روزنه صنیر ابواب فلک شری
 کشود تا این طهور بال و پر آلوده باب و گل را با وج غرت قدیمه پرورد
 و این نفس پر مرده را بروح حیات ابدیه زنده نماید صغیری
 از لای اعلی زد شور و شور بر جوق طهور افتاد برخی بقوت آن صغیر تا
 ملکوت رب قدیر پرواز نمودند و بعضی با گلی گشودند و پری زدند و بی
 بو بال لال و کلال متبلا شدند و برخی بکلی جناح را در طین ضلال
 غرق نمودند پس ای طهور حدیقه و فاشهر تقدیس گشاید و بصورت
 این صغیر تا ملکوت رب قدیر پرواز نمائید و البهار علیکم یا

هو الله

ای سائل حلیل اراقق اعلی و ملکوت ابی سوال نموده بودید حضرت
 اعلی انبی اناحی فی الاق ابی فی سوره مؤذنه و از جمال مبارک
 کریم من اقصی الاپی در الواح نازل و هم چنین ملکوت ابی دارد
 بدان که ملکوت و لغت مبالغه ملک است یعنی سلطنت و
 اصطلاح اهل تحقیق عالم الی که محیط بر عالم ملکی و مقدس از سون
 و خصائص و قیود و تقاض عالم ملکی مجرد مکمل قدیم نورانی در روحانی
 نه داخل در امکان و نه خارج از امکان غیر متخیر و غیر محسوس بحواس
 جسمانی شالش عالم عقل و روح در شکل انسانی که محیط بر
 قالب جسمانی و دیدر کافه سون و اعضا و اجزاء و قوی و حواس

و شاعر عالم بشری نه داخل نه خارج زیرا دخول و خروج
 و احتلاط از خصائص عالم اجسام است باری عوالم الهی غیر
 متناهی یک عالم از عوالم حق این عالم عنصری است که نشأ
 از دیگر عوالم است ولی کوه نظران چون قوه بصیرت نداشتگان
 کنند که عالم وجود منحصر در عالم ملک است لهذا بشئون این عالم
 محتجب از عوالم حق گردند باری اتق ای ملکوت اعلی عبارت
 عالم الهی و جهان رحمانی مقرر سلطنت روحانی و کامرانی اجبابی
 رحمانی است جمال قائم داسم اعظم روحی لاجبائه الفدا قبل از
 اشراق در اتق امکان و بعد از غروب بر سر عظمت آن جهان
 حقیقت ستر بوده و حال زیر بنیان است زیرا از برای حقیقت

مقدسہ اس نہ طلوعی و نہ غروبی و نہ طلوری و نہ بطوتی نہ اولی و نہ
 آخری لم یزل در علو تعالیس بوده و هست این مراتب نسبت
 باشراق و بیکل مردم است نہ در ذات و تحقیق و الہا علیک

ع ع

ہوا الایحی

ای شجرہ شجرہ موہبت اللہ یسبت جدیدہ چون بسبح این اوارگان
 رسید احزان چون بحر بی پایان موج آمد و این موج چنان
 اوج گرفت کہ اہل سراق عزت و حیا عظمت را افسردہ و پرورد
 نمود و لکن آن شجرہ مبارکہ سدرہ بقا باید در این گونہ موارد چون چیل

ثابت راسخ متین و بر سر ابر باشند مضطرب مگردند و شوش نشوند

چه که بعد از مصیبت عظمی و زلزله کبری که زلزله بر ارکان عالم انداخت

و آتش حرمان بخرمن جان آدم زد هر مصیبتی از تاثیر شدید افتاد بر

امر الهی ثابت و راسخ باش و توکل کن در توکل ملکوت الهی

چو با عالمی در آئی که کل را موجود مایمی و دو اجد جمع شوی و فاقد ماسوی^{نه}

گردی چون او را داری همه را داری چون او را جوئی همه را

یابی و الهی علیک. ع ع

هو الله

ای مورد مصیبت کبری مصائب و احزان از هر جهت ترا احاطه

نمود و مشقت عظمی از برای تو حاصل گشت هر چند حضرت قرین تعلیمین

شافت ولی ترابی محسیر و معین گذاشت غمخوار تو این مظلوم است
 و با صبر و حامی تو خود او ندی قیوم ایام در گذرد و کل از بستر راحت
 بیست بر محل اقامت انتقال کنند ملوک و مملوک از تصور
 بقصورستانند و از ایوان بند زندان بند افتد اینست عاقبت هر انسان
 ولی نفوس مبارکه را این جهان زندان است و از این زندان
 بایوان شتابند و بطیور حدیقه تحقیقت را این عالم نفس است آن
 طیور از این نفس بگلستان رحمن پرداز نمایند لهذا موتی از برای
 آن نفوس مقدر شده تا سبب حسرت گردد و علت خزن و کلد در
 شود علی الخصوص آن مرحوم در آخر ایام شور دیگر داشت و سوتی
 دیگر در نهایت قبل و تصریح بود الحمد لله خاتمه المطاف فاتحه الاطاف

گشت و آنچه لایق و سزاوار بود فائز شدند شما سخن داند
 را بگذارید و بطلب غفور و غفران از رب غفور پروازید تا روح آن
 بزرگوار را سرور و شادمان نمائید و علیک التحیة و التهنیت

هو الله

ای بنده درگاه الهی آنچه از خاتمه محبت الله جاری قرائت کردید
 و از مضامینش معانی دلنشین ادراک کردید امیدارم محبت رب
 مجید چنان است که در کل احیان نجات رحمن زنده و ترو تازه

باشید در خصوص مسأله سانسج مرقوم نموده بودید این اعتقاد
 سانسج از عهد قدیمه اکثر اعمم و ملل است حتی فلاسفه یونان و حکمای
 روم و مصریان قدیم و آشوریان عظیم و لکن در نزد حق جمیع این

اقوال داد و بام فرخ و برهان اعظم تا سخنان این بود
 که مقتضای عدل الهی این است که اعطای کل ذمی حق حق
 شود حال برسان بیلائی مبتلا شود گوئیم گو تا بهی نموده است
 و لکن طفلی که هنوز در رحم مادر است و نطفه اش تازه انعقاد گردید
 است و کور و کوروش و ناقص انخلقه است آیا چه گناهی نموده است
 که چنین جزائی گرفتار شده است پس این طفل اگر چه بظاهر در رحم
 مادر خطائی ننموده و لکن پیش از این در قالب اول جرمی کرده که
 مستوجب چنین جزائی شده ولی این نفوس در این نکته غافل
 گشته اند که اگر خلقت بر یک منوال بود قدرت محیطه چگونه
 نمودار میشد و حق چگونه بفعل ما میسر و حکم ما را میدیست باری و کر

رحمت در کتب الهی مذکور و این مقصد رجوع شئون و آثار و کمالات
 و حقائق انوار است که در هر کور خود می نمایند مقصد اشخاص و ارواح
 مخصوصه است مثلاً گفته میشود که این سراج در شب عود نموده است
 و یا آنکه گل باری اسال باز بگستان رجوع کرده است. در این مقام
 مقصود حقیقت تشبیه و عین ثابته و کینونت مخصوصه آن نیست بلکه مراد
 آن شئون و مراتبی است که در آن سراج و در آن گل موجود بود
 حال در این سراج و گل شهود یعنی آن کمالات و فضائل و مواهب و سع
 سابق در بهار لاقی عود نموده است مثلاً این مهربان مرسال گذشته است
 در این مقام نظر لطافت و طراوت و نصارت و صلوات آن مهربان
 الا البته آن حقیقت فیعه و عین مخصوصه رجوع نموده آیا از یک مرتبه

وجود در این عرصه شهود اولیای الهی چه نعمتی و راحتی دیدند که متصلاً و
 رجوع و تکرر خواهند یا یک مرتبه این مصائب و بلاها و زاریا
 و صعوبات و مشکلات کفایت نمیکند که تکرر این وجود در این عالم
 خواهند این کائنات چنان جلاوتی نداشته که از روی تسبیح و
 تکرر شود پس دوستان جمال ابی ثوابی و احببری جز مقام
 مشاهده و تقاد ملکوت ابی بخونید و جز نادیه تمنای وصول برزخ
 اعلیٰ نبیند نعمت باقیه خواهند و موهبت سرمدیه که مقدس اراداً
 امکانیه است چه که چون بصیر حدید نظر فرمائی جمیع بشر در این عالم برآ
 معذبند مسترحی نه تا ثواب اعمال سیئات تکرر سابق بنید خوشحالی
 نیست که شمره مشقات ماضیه چنید و اگر حیات انسانی بوجود رود حائ

مصور در زندگانی دنیوی بود ایجا چه عمره داشت بلکه الوهیت چه آثار
 و تمیزی بخشد بلکه موجودات و ممکنات و عالم ممکنات کل مهمل بود
 استغفر الله عن ذالتصور و الخطا العظیم.

بچنانکه عمرات و نتائج حیات رحمی در عالم تک و تار یک منقود
 و چون اتعال باین عالم وسیع نماید فوائده نشود نماز آن عالم واضح و مشهود
 میگردد همچنین ثواب و عقاب و نعیم و حجیم و مکافات و مجازات
 اعمال و افعال انسان در این نشاء حاضر و نشاء آخری عالم بعد از این
 مشهود معلوم میگردد و بچنانکه اگر نشاء حیات رحمی محصور در جهان
 عالم رحم بود حیات وجود عالم رحمی مل نامر بوطیست همچنین اگر حیات این عالم و اعمال
 و افعال و عمراتش در عالم دیگر نشود کمالی مل و غیر مقبول است پس آن که حق را عوالم غیبی

که انکار انانی از ادراکش عاجز است و عقول بشری از تصورش
 قاصر چون مشام روحانی را از هر رطوبت امکانی پاک و مطهر فرمائی
 نجات قدس حدائق رحمانیه آن عوالم مشام رسد و البهار علیک
 و علی کل ناظر و متوجه الی الملکوت الاهی الدی قدسه الله عن ادراک
 الغافلین و ابصار الملکتین عبد البهار عباس

هو الله

۵

ای دونه الهی جهان بسیاد برباد است و جهانیان پامایان
 بنیان هستی ویران آسایشی نه و آرایش نیست بلکه آزمایش است
 و بلایا و زاریا و جهان آسایشش لهذا جانهای پاک دل بعالم خاک
 نرسند بلکه توجه بجهان دیگر دارند و تماشای عالم بالا خواهند

زندگانی موقت را فدای حیات جاوید نمایند و راحت موهوم را در

زندگانی موعود نهند از تراب درگذزند و دیده بملکوت رب الارباب

بگشایند. لہذا پایان زندگانی بایران سرور اندر سرور است و جوهر

اندر جوهر و نور بالطف رب غفور و وصول بمقام مشکور این است کہ

آمان را مہمات حیات است و مرگ حدیقه فی پر شکوفہ و برگ فاعین

بصاست و قدان عین و جہان . . . . ع ع

اللہ ابھی

الہی الہی ان ہذا عبد بیثہ فی حزن عنایتک و حیرت ہمتک

حتی نشار فی ظل الطافک و بدیہ الی معین عرفانک و شفیق ترین

نمیر الا یعان بفضلتک و مواہبتک و زینت راسہ بتاج القبول

فِي سَاعَةِ الْاِخْتِيَارِ وَطَعْنِكَ وَانْتَبَتْ فِي جَانِحِهِ اَبَاهُ الْمَحْسَنَاتِ
 وَقَوَادِمِ الْبَاقِيَاتِ الصَّاحَاتِ حَتَّى طَارَ اِلَى مَلَكُوتِكَ وَوَقَدَّ عَلَيَّ
 رَحْمَةً جَلِيلًا وَجَبْرُوتِكَ اَمْنِي رَبِّ الْعِبَسَةِ كَلِيلِ الْمَغْفِرَةِ وَبَاحِ الْبَعْفُو
 بِفَضْلِكَ وَاحْسَابِكَ اَوْخَلِدُ فِي فِرْدَوْسِ عَرْضَاتِكَ وَارْتَوْفُ الْبِقَاءِ
 يَا رَاحِمَ الْاِحْتِبَاءِ اِنَّكَ اَنْتَ الْكَرِيمُ الرَّحِيمُ ذُو الْعَطَاءِ ع

هو الله

اول باید ثابت کنیم که از برای وجود فانی نیست زیر افعال عبادت
 از تفریق اجزا مرکبه است مثلاً جمیع این کائناتی را که می بینیم
 مرکب از عناصر یعنی عناصر مفرده فی ترکیب یافته و صور نامنایه
 تشکیل شده و از هر ترکیبی کاشنی پدید گشته مثل اینکه از ترکیب عناصر

این گل پیدا شده و اما فاعل عبارت از تحلیل این ترکیب است
 ز انعدام عناصر مفروده و اجزاء اصلیه زیر آن عناصر باقی است
 و از میان نمیرود پس میگوئیم این گل معدوم شد یعنی آن ترکیب
 تحلیل یافت اما آن عناصر اصلیه باقی است ولی ترکیب بهم خورد
 همین طور انسان از ترکیب عناصر مفروده پیدا شده پس موت او
 عبارت از تفریق این عناصر است اما عناصر باقی است از میان
 نمیرود در این صورت حیات عبارت از ترکیب است و موت
 عبارت از تفریق و انتقال عناصر از حالی بحالی است چنانکه انتقال
 نبات به عالم حیوان موت نباتی است و قس علی هذا همچنین انتقال
 انسان از عالم جسمانی و تفریق عناصر موت انسانی است پس بدین

که از برای وجود موت نیست نهایت اتصال از حالی بجالی است زیرا
 روح انسانی مرکب نه و ترکیب از عناصر نیست تا تحلیل شود اگر از ترکیب
 بودی گفتم فردا چون ترکیب نیست لهذا تحلیل ندارد و این واضح است
 که حتی در اجزاء عناصر مفروض هم چون ترکیب نیست تحلیل نه و در این شبهه
 نیست و ثانی از اتصال جسد از حالی بجالی برای روح تفسیر و تفسیر
 نیست مثلا جسم انسان حج بان است پیر شود اما روح بر حالت واحد
 است جسم ضعیف میشود اما روح ضعیف نمیشود جسم ناقص یا فاج میگردد
 اما برای روح تفسیری نیست بسا میشود عضوی از اعضای انسان
 قطع میشود اما روح بر حال واحد است هیچ تفسیری نماید پس از تفسیر
 برای روح تفسیری نیست ما دام تفسیر پیدانمی کند باقی است زیرا

در فانی غیر تبدیل است ثالث انسان در عالم خواب جسمش محفل
 و قواش محفل است چشم نمی بیند گوش نمی شنود و جسم حرکت نمی کند با وجود
 این روح می بیند می شنود و سیر میکند و کشف مطالب مینماید پس معلوم
 شد که از مردن جسم روح فانی نمیشود و مجردن جسم روح نمی میرد و نخواهد
 جسم روح همچو ابلیس ادراک دارد و اکتشافات دارد پروا نمینماید و سیر
 می کند را بجا جسم در اینجا است لکن در شرق و غرب حاضر در غرب
 ترتیب امور شرق میدهد در شرق کشف امور غرب می نماید امور همه
 ممالک را مرتب و منظم می کند جسم در مکان واحد است روح سائر
 اقطار و اقالیم مختلفه در آنجا است اما کشف امریکای مینماید پس روح سائر
 نفوس دی دارد که جسم ندارد و جسم نمی بیند اما روح می بیند و اکتشاف دارد

لهذا حیاتش منوط بجد نیست خامساً اثر بی‌ثبوتی میشود ممکن نیست
 ثبوت معدوم باشد شعاع و تابش او موجود آتش معدوم باشد و حرارت
 محسوس نور معدوم و اجسام نورانیه مشهود عقل معدوم و ادراکات
 موجود باشد خلاصه اثر بی‌ثبوتی نمی‌شود مادام اثر موجود لابد ثبوتی
 پس با وجودی که حضرت مسیح هزار و نصد و دو و ازده سال پیش ظاهر
 بود اما اثراتش باقی است و سلطنتش ظاهر و نفوذش باهر آیا
 میشود آن روح الهی فانی باشد و این آثار عظیمه باقی؛ پس ثابت شد
 که ثبوت این آثار آن مبدء انوار باقیه و فیوضات ابدیه است سادساً
 هر کائناتی صورت واحده دارد یا مثلث است یا مربع است یا منحنی
 است نمی‌شود کائناتی در آن واحده صور مختلفه داشته باشد مثلاً این سجاده

در بعضی کلمات که از بعضی
 علماء نقل شده است

مربع مستطیل است آیا میشود شکل دایره هم درآید میشود مگر آنکه این شکل را ترک
 کند و دور گردد پس در حالتی که ممکن نیست کاشنی از کائنات در آن
 واحد اشکال مختلفه داشته باشد روح انسانی جمیع اشکال را دارا است
 و در آن واحد صور مختلفه را دارد دیگر محتاج بتفسیر و استتال از صورتی بصورت دیگر
 نیست که شکلی را ترک کند تا شکل صورت دیگر گیرد چون معنی تفسیر است و
 اشکال است لهذا غیر مادی و غیر فانی است بسا بقا انسان چون کائنات
 نظیر میکند و چیزی بین محسوسات و معقولات کائنات محسوسات حادرات
 نباتات و حیوانات آنچه بحواس محسوس یعنی چشم دیده شود و گوش شنیده گردد
 یا شموم شود یا لموس گردد یا بدهانده درآید قابل تفسیر است اما معقولات با
 حواس احساس نشود مانند عقل علم حقیقت مقوله است و حقیقت

مقوله صحیح تفسیر و تبدیلی ندارد چشم او را نمی بیند و گوش نمی شنود ممکن
 نیست علم که تحقیق مقوله است منقلب بجهل شود همچنین روح
 حقایق مقوله است لهذا تفسیر و فمانداری انسانی که بصیرت دارد
 روحانی است و روحانی است میاید که روح انسانی فانی نداشته و
 احساس میکند که جمیع اشیا با او در ظل او بوده و خود را باقی و برقرار و ثابت
 و بی زوال و مستغرق در انوار خداوند و باجلال می بیند زیرا احساسات
 روحانی و تاثیرات جهانی دارند و محدود و بقواعد عقلیه و احساسات
 بشریه است اما انسانی که بی بصیرت و جهلست همیشه خود را برپا
 و مرده می بیند هر وقت احساس موت میکند میترسد و خود را فانی میداند
 ولی نفوس مبارکه چندین نیستند احساس نمائند که باقی و نورانیند ابداً

فانی نداشتند مثل حواریین حضرت مسیح این است که در وقت شهادت

و موت بهائیان در نهایت سرورند زیرا امید دارند که موت و فانی

ندارند منتها این است که جسد متلاشی میشود ولی روح در عالم الهی

باقی و ابدست .

هوائه

اللَّهُمَّ يَا فَارِغَ الذُّنُوبِ يَا كَاشِفَ الْكُرُوبِ يَا مُبْرِئَ ضُرِّ آتُوبِ وَ
يَا دَافِعَ أَهْطُوبِ اِرْحَمْ عَبْدَكَ الَّذِي هَرَعَ إِلَيْكَ مُسْتَعِيثًا بِكَ يَا مُسْتَجِيرًا
بِحُجْرَتِكَ مُسْتَعْفِرًا لِمَا فَرَطَ فِي حَنَبِكَ وَ مُسْتَعِينًا بِعَفْوِكَ وَ مُنْقِذًا
رَبِّ اِرْحَمِهِ بِمَا تَوَجَّهَ إِلَيْكَ وَ اجْرِهِ بِمَا تَكَلَّمَ عَلَيْكَ وَ أَحْفُ عَنَبَهُ بِمَا
بَيْنَ يَدَيْكَ وَ لَا تَحْرِمْنِي عَنْ نَفْعَاتِ الْعُقْرَانِ وَ اتَّقِدْهُ مِنْ عَجْرَاتِ الْعِصْيَانِ

وَطَهْرُ مَنْ وَضِعَ الطَّيْنَانَ وَالتَّجْلِدُ مَا يُوسَّأُ مِنْ عَطَاكَ مَا كَانَ عَطَاكَ
 مَحْطُورًا رَبِّ كَسِفِ عُرْمُوهُ وَأَزَلِ هُمُومَهُ وَأَدْخِلْهُ فِي فِرْدَوْسِ الْأَطْلَافِ
 وَأَنْزِلْهُ كَأَسِ الْعَطَاءِ وَخَلِّدْهُ فِي أَحْسَنِ الْمَأْوَى وَأَرْزُقْهُ الْقَعَارَ إِنَّكَ
 أَنْتَ الْكَرِيمُ الرَّحِيمُ الرَّؤُوفُ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَوُّ الْعَوُّ الْمَنَّانُ ع

هو الابهی

ای امه الله از صعود آن در قله طیبه فغان آغاز کن و گریه و زاری منما
 محزون مشو و بخون مگرد سینه مکوب روی مخراس گریبان بدر چه که
 آن مرغ چین سجداتق باقیه پرواز نمود و باو از خوش و حافی بر اعلی
 فروغ سدره فردوس آغاز نموده ترانه نمود و اگر بدانی که چه نعمتی فاکر شست
 و چه حتمی نائل از فرط شادمانی پرواز نمایی و این قالب خاکلی را خلع نموده فوراً

بجهان باقی شتابی دیالیت قومی معلوم بر زبان انی والبهاء
علیک ع ع

هو الله

ای مصاب بمصیبت کبری مصائب و زاریا سخت است چه
که شفقت سبب حرقت از فرقت است ولی مصیبت
جمال قدم در زریه اسم اعظم چون بخاطر آید کل ماتمها خاتم گردد چه که
حرمان از روی چون آفتاب بجران سراج تابان را آسان کند
بلکه از خاطر بسپرد تو اگر بمصیبت اهل و پسر مستدا گشتی صبوح
باش جلود باش خمول باش چه که من بجرمان و بجران

آن رخ چون آفتاب بتلاشدم و در صد هزار بلا و اندوه و
 احزان افتادم و فرصت ناله و ندبه و مهلت فریاد و فغان
 ندارم این مصیبت چنان زلزله بر ارکان انداخته که قوی
 بجلی محو گشته و آثار ناتوانی احاطه کرده پس ای موقن باین
 احزان خود را حواله باین عبدنا چه که دریای بی پائش
 نزد این عبد بوج میزند من غمخوار تو ام تو غم مخور ع ع

هو الاهی

ای معرض مصائب شدید این مصیبت دارد هر چند زریه عظمی
 و بلیه کبری بود ولی صبر و تحمل آنجناب موهبتی از خدا آن ولد عزیز
 چون در او خسر ایام از جام لبریز حق سرست گشت و در نهایت

توجه ملکوت احدیت بود لذا صعودش حکم عروج داشت و وفاتش
 حیات ابدی بود حال چون مرغ صبحدم در ریاض ملکوت در ترم و
 نعم است و بر شاخار جهان بقا در نفسی و مبدم سرست کاس غیاث
 است و در مهوش صهبای غفور و مغفرت تو دل خوش دارد و راضی
 بقضا شو اما یوفی الصابرون اجرهم بغير حساب و البها علی کل

صابر علی البلاء ع ع

هو الله

ای اهل عالم طلوع شمس حقیقت محض نورانیت عالم است و ظهور
 رحمانیت در انجمن نبی آدم تمجید و مکر سکور و سنوحات مقدسه پیر فیض
 موفور رحمت صرف است و موهبت بخت و نورانیت جهان

و جهانیان ائلاف و النیام است و محبت و ارتباط بلکه رحمت
 و یگانگی و از راه بیگانگی و وحدت با جمیع من علی الارض در نهایت
 آزادگی و سزائی جمال مبارک میفرمایند همه بار یک دارید
 و برگ یکشاخسار عالم وجود را یک شجر و جمیع نفوس بمنزله اوراق
 و از بار و انار شبیه فرمودند لهذا باید جمیع شاخه و برگ و سگوفه و
 ثمر در نهایت طراوت باشند و حصول این لطافت و حلالت
 منوط با ارتباط و الفت است پس باید یکدیگر را در نهایت قوت
 نگهداری نمایند و حیات جاودانی طلبند پس اجامی الهی باید
 در عالم وجود رحمت رب و دود گردند و مومنت ملک غیب و شهود
 نظر را پاک نمایند و نوع بشر را برگ و سگوفه و ثمر شجر ایجاد شده کنند

همیشه باین فکر باشند که خیری نفسی رسانند و محبت و رعایتی در مورد
 و اعانتی نفسی نمایند دشمنی نمینند و بدخواهی نشنند جمیع من
 علی الارض را دوست انگارند و اختیار را یار و اندو بگانه را آشنا
 شنند بقیدی مقید نباشند بلکه از هر بندی آزاد گردند لایم
 مقرب درگاه کبریا نفسی است که جام وفا بخشد و اعدا را در عطا مبدول
 دارد و حتی شکر بیچاره را دستگیر شود و هر خصم که دور ایاورد و دوست
 و ضایای جمال مبارک. این است نصیاح اسم اعظم. ای یاران
 عزیز جهان در جنگ و جدال است و نوع انسان در نهایت خصومت
 و وبال ظلمت جفا احاطه نموده و نورانیت و فانیان کشته جمیع
 مل و اقوام عالم چنان تیر نموده و با یکدیگر جنگ و تفرقه نمایانند

بشر است که زیر ذر بر است. هزاران خانانست که بسیر و سامانست
 در هر سالی هزاران هزار نفوس در میدان حرب و جدال آغشته
 بخاک و خونست. و نیمه سعادت و حیات منکوس و سرنگون.
 سروران سرداری نمایند و بخوزری افتخار کنند و بفتنه انگیزی مباحات
 نمایند و گوید که من شمشیر بر قباب امتی احم و دیگر می گوید
 مملکتی با خاک یکسان ساختم و یکی گوید من بسیار دولتی بر انداختم
 اینست مدافع و مباحات بین نوع بشر و جمیع جهات دوستی در است
 مذموم و آشتی و حق پرستی مقدوح. منادی صلح و صلاح و محبت و
 سلام آئین جمال مبارکست که در قطب امکان خیمه زده و اقوام را
 دعوت نماید پس ای یاران الهی قدر این آئین با نین بدانید

و بموجب آن حرکت و سلوک فرمائید و سبیل تقسیم و منہج تویم بسازید
 و بخلق بنمائید اینک ملکوت بلند کنید و تعالیم و وصایای رب
 و دود منتشر نمائید تا جهان جهان دیگر شود و عالم ظلمانی منور گردد و
 مرده خلق حیات تازه جوید هر نفسی نفس رحمانی حیات ابدیه طلبد
 این زندگانی عالم فانی در اندک زمانی منتهی گردد. و این عزت و برودت
 و راحت و خوشی خاکدانی غمگریب زائل و فانی شود. خلق را بجا
 بخوانید و نفوس را بر شوش و سلوک ملاً اعلی دعوت کنید تیمان را
 پدر مهربان گردید و پچارگان را ملجأ و پناه شوید تیر انرا کتر غمنا گردید
 و مریض انرا درمان و شفا معین بر مظلومی باشید و محرم بر محروم
 در فکر آن باشید که خدمت به نفسی از نوع بشر نمائید و با عراض

و انکار و استکبار و ظلم و عدوان اهمیت ندیدید و اعتنا نکنید
 بالعکس معامله نمائید. و تحقیق مهربان باشید نه بطاهر و صورت هر
 نفسی از اجابای الهی باید فکر را در این جهر نماید که رحمت پروردگار باشد
 و موهبت آفرینگار بجهت نفسی برسد خیری نماید و نفسی برساند
 و سبب تحسین اخلاق گردد و تعدیل افکار تا نور هدایت تابد و موهبت
 حضرت رحمانی احاطه نماید محبت نور است در سرخانه تابد و
 عداوت ظلمت است در سرکاشانه لانه نماید ای اجابای الهی
 همتی بنمائید که این ظلمت بجلی زایل گردد و ماسه پنهان آشکار
 شود و حقایق اشیا مشهود و عیان گردد. ع ع

هواله

ای نفوس مبارکه در دانه مادر آغوش صفت درخشندگی و لطافتش
 مجهول همچین گوهر درخشند هدایت کبری مادر آغوش صدف نیا^{ست}
 مبهم دستور و مکنون در دانه وقتی رونق بازار گردد که از حبس صدف
 آزاد شود همچین جوهر هدایت کبری رونق و لطافتش بعد از صعود
 روح از این قالب ضعیف تاریک بفضای عالم بالا اما حال
 معلوم نیست که گوهر هدایت چقدر گرانهاست آنوقت معلوم و
 آشکار گردد پس شتابتائش و نیایش خداوند آفرینش پروراید
 که چنین لالی بهره نصیب شد چنین در شاهواری زیب و زینت
 صد در گشت و یکم البهار الاهی . عبد الهبهار عباس

هو الاهی

ای مہتر از فیوضات رحمانیہ در انجمن عالم و لولہ عظیم است و بزرگ و بزرگ
 شدید فریاد و فغان است کہ بزفسہ از آسمان است چنین و
 این است کہ طنین انداز چرخ برین است تکی و ضیق است کہ باہر و بی
 قرین است و قحط و غلا است کہ در اکثر ممالک دنیا است آشوب و فتنہ
 کہ در ہر قلمیم و خطہ است لکن جمیع از اسباب و علل فاضل و از حکمت
 و مقصود ذاہل جسم عالم مریض و جسد امکان عللیل و طبیبان حاذق
 نزد بیمار ان مجہول القدر و ذیل مریضان از طبیبان در گریزند و در دنیا
 صلاح ناپذیر پس بجان باید کوشید و مریضان را از مرض خبر داد و بہ
 معرفت طبیبان بیدار نمود و البہا علیک ع ع

هو الله

ای بنده اسم عظم این خاکدان ترابی لانه و آشیانه مرغ خانی
 است زیر آبی و این فصاحت ارض وسعت دل انسان ترابی است
 به شخص آسمانی پس اگر طیری از طيور شگور بجداقت باقی شافت و یا
 نفسی از نفوس ملکوتی بآن فضای جانفشزای روحانی باخت
 از نفس وزندان ره باشد و در گلشن سرای جادوان مقرر گرفت باید
 و سرور نمود و بشارت موفور بحمت او دانست آن مرغ چمنستان
 الهی ملکوت تقدیس رحمانی پر دوز نمود و بر شاخسار جنت توحید آغاز
 محامد و نفوت حضرت بی نیاز کرد پس شما باید جمیع نفوسین را بذر
 علین تذکره دارید و بر بیان معنی سی و کون عظیم بخشد. و الهی علیک
 ع

هوائیه

ای منجذب نفعات قدس در این عرصه سنگ و جهان پر آب و
 رنگ اگر صد هزار درنگ نمائی جز زخم زهر و ستم و درد و غم و زجر
 نیابی شهدش سم مملک است و عرش ذل بزرگ نورش
 ظلمت است و ظهورش غمیت عیشش است سلطنتش سرآ
 لاشنی پس قدمی از این مکان بی امان بردارد بلا مکان گذار و از
 من فی الوجود مستغنی شود از نصیاح ملکوت امی تنفی تا سر و
 جنوداً اعلی گردی و سرتیپ لشکر جهان کبریا سالار سپاه نجات شی
 و قائد حیوش سلطان حیات سرور و جهان گردی و ملوک

عالم عرفان و البها علیک . عبد البهارع

هوائه

ای بنده گان آستان جمال ابی حمد خدا را که بحر الطاف پر نیماست
 و سل فیض و احسان در جریان صبح غایت مشرق است و لو که ب
 رحمت شارق افضل در فیضانست چشمه جود در نبعان فلک تقدیس
 بنجوم توحید مزین است و اوج تفرید شهاب تجرید منور آفاق احدق
 با شراق الطاف روشن است و اطراف امکان بهیوب نسیم احسان
 رنگ لاله زار و حسن طبقات نور از غیب ملکوت متابع الظهور و
 آیات جهور از بیت معمور متواتر انزول با ترف جهان پنهان در رشته
 عالم پنهان از ملکوت یزدان ندامت نماید و صدایش کلبوش جان میرسد
 که ای کشتگان بادیه هجران افسرده مباشید آرزوه مباشید

پژمرده مباشید این وقت بوصلت ابدی سردی در جهان

ابدی تبدیل گردد و این حرمان بدخول در جنت رضوان منتهی شود

و کل در ملکوت در محفل لاهوت در آید . ع ع

هو الاهی

ای ناظر بنظر اکبر حکایت کند اکند در رومی جهانگشا بود و

کشورستان و چون از فتوح ایران و توران و چین و هندوستان

طبل رجوع بکوفت و با شمشیری بی پایان توجه بوطن مالوف نمود و سر

زور چراغ عافیت خاموش شد و شمشیر جبت پرده ظلمت فراگرفت

صبح آخرت نمایان شد و انایان بر جازه او جمع شدند و انجمن تمام

تأسیس نمودند هر کسی تعزیت نمود و در مقام تأسف لبی گشود از جمله شخصی

از هوشمندان برخاست و در مقابل نقش بایستاد و گفت سبحان الله
 این شخص گمان مینماید که ملک الملوکست حال ثابت و محقق گشت که
 عبدملوکست دیگری گفت سبحان الله دیروز این پادشاه غیور را
 اقلیم دست کنجایش نداشت امروز در شهری از زمین کنجایش یافت
 باری اگر سلطنت باقیه جوئی در جهان الهی اسکندری جو اگر
 ملک الملوکی خواهی ظل فقر و درویشی در سبیل الهی در آمی تا ذوالقرنین
 جهان جادوانی کردی ع ع ع

هو الاهی

ای گلای گلشن محبت الله و ای سراجهای روشن سخن معرفت الله
 علیکم نفعات الله و اشرق آفاق قلوبکم بهار الله شما امواج بحر معرفتند

و افواج میدان ایقان نجوم فلک رحمتید و رجوم بر اهل ضلالت
 حدائق وجود اسما ب رحمتید و حقائق موجود را فیوضات احدیت در
 لوح منشور امکان آیات توحیدید و بر صرح مشید را یات رب محمد
 در گلزار الهی گل در یگانید و در گلستان منوی بلبلان نالان طیور اوج
 عرفانید و شاهباز ساعد حضرت رحمان پس پر احمود و خاموشید
 و افسرده و مدبوس چون برق بدرخشید و چون بحر بخروید و چون شمع
 بر آسوزید و چون نسائم الهی بوزید و چون نغمات مشک جان
 و فواج ریاض حسن شام اهل عرفان را مطر نمائید و چون انوار ساطعاً
 آفتاب حقیقی قلوب اهل عالم را منور کنید نسیم حیاتید و نسیم عوارضید
 نجات مردگان را جان بخشید و غمگان را بهوشیاد بیدار کند و ظلمت

امکان شعله نورانی باشید و در بادیه گمراهی چشمه حیات و هدایت
 ربانی وقت محبت و خدمت است و زمان شعله و حرارت تا زمان
 از دست زرقه است این فرصت را غنیمت شمرید و این وسعت را
 اعظم نعمت غنیمت غنیمت این چند روزه عمر فانی بسر آید و باد است سبزه کوزه
 خاموشی در آئیم پس باید دل بحال بسین بندیم و تنک بحال سنین جویم
 و کمر خدمت بر بندیم و آتش عشق بر افروزیم و از حرارت محبت آید
 بسوزیم و زبان بکشائیم و آتش قلب امکان نسیم و جنود ظلمت را
 بانوار هدایت معدوم کنیم و در میدان جانفشانی وسیله ایله جانفشان
 کنیم و گنج آستین معرفت الله بر سر اهل عالم بپوشانیم و با سیف
 قاطع لسان و سهام نافذ عرفان جنود نفس و هوئی را شکست بدهیم و

فدا بدویم و تبر با نگاه حق شتابیم و با طبل و علم اینک ملا اعلی

و ملکوت ابی نمائیم فطوبی للعالمین . ع . ع

هو الاهی

ای موقن آیات الله و ثمره آن شجره مجتبه الله مصیبت کبری در زیر

عظمی هر جزئی را رسد و نمود و هر مانعی را شادمانی کرد حسرات را جذبات

نمود و مصیبات را طریق نجات کرد زیرا از برای فوت و موت

و صعود و عروج احدی ابدیتی مانند و تاثیر باقی گذاشت چون افتاب

انور غروب نمود اگر شعاعی صعود نماید تاثیر می کشد و چون بحر عظیم

غائب شود فراق قطره و لوله نیندازد و ثانی آنکه موت سبب نجات

از مفاد فراق است و سبب ورود در حدائق وصال باعث خلاصی

از تنگنای خاکدان فانی است و صلت طیران بقضای پرکشش

جهان الهی و البها علیک . ع ع

هو الابی

ای طالب رضای الهی در حدیث است من کم یرض بقضائی
 فلیطلب رباً سوائی رضای بقضا عبارت از این است در راه خدا
 هر بلائی را بجان و دل بخوبی و هر سیئی را بکمال سر و تحمل منائی سم
 را چون شهد لطیف بخشی و در هر بلای را چون غسل مصفی طلبی زیرا این بلایا
 اگرچه تلخست ولی شیرین دارد و جلالت بی منتها نبشده است
 منی من کم یرض بقضائی فلیطلب رباً سوائی و البها علیک

ع ع

هوانه

ای حبیبی الهی این جهان ترابی و خاکدان فانی آشیان
 مرغ خاکی است و لاله خفاش ظلمانی بطیر الهی ملاحظه فرمائید که طیور
 حقائق قدس و نسو حطائر انس در پیچ عمدی در این گلخن فانی آیدند
 و یاز شاخسار آمال گلی چیدند و یادمی راحت و آسایش دیدند و یا
 آنکه مسرت جان یافتند و فحمت و جدان جتند هر صبحی را شام
 تاریک دیدند و هر شامی را وقت سرگردانی و بی سرو سامانی یافتند
 گاهی غل و زنجیر بونی اختیار نمودند و گاهی تنگی شمشیر چون رسید
 بکمال سر و چشیدند و می آتش جانسوز نمود در اکلستان یافتند و
 گهی صلیب و دوزخ بود را اوج آرزوی دل و جان ملاحظه نمودند و تفتی

نفس ستمکاران انوش یافتند و زمانی تیر و تیغ زید از امر هم زخم زد
 ناتوان باری اگر جهان بی بقا و جهانیان بی وفا راقدر و بهائی بود
 اول این نفوس مقدسه تنای آیش و زندگانی می نمودند و آرزوی خوبی
 و کامرانی پس بقین بد آید و چون نور بسین مشاهده کنسید و آگاه بود
 آنتباه گردید که اهل بهوش و دانش بلاهای سیل الهی را راحت
 جان و سرت و جان شمرند و مشقات را صرف عنایات
 دانند و رحمت را راحت بینند و نعمت را نعمت دانند و ملح اجاج صدقات
 را عذب ذرات خوانند و سلی زندان را فسحت ایوان یا بند حشرات
 محبت الله با محمودت و جمودت جمع نشود و انجذابات جمال الله
 با مسانت و سکون مجتمع گردد و آتش و بلج دست در آغوش نشود

و کرده نارد تحت برف و تل خس و خار پنهان نگردد ای اجنبی خدا صدا
 و ندانی و ای بندگان درگاه فغان و آبی و ای عاشقان سوز و
 گدازی و ای عارفان راز و نیازی در الواح الهی ذکر حکمت گشته و بیان
 مراعات تقصیات مکان و وقت شده مراد سکون روحی و سکون
 عنصری نبوده بلکه مراد آسمی این بوده که شمع در جمع برافروزد نه در صحرای
 بی نفع ما فیض آسمی بر ارض طیبه نازل گردد نه ارض حسره و آ
 خاموشی شمع را حکمت نتوان گفت و پریشانی جمع را علامت وحدت
 نتوان شهر و افسردگی حیات و زندگی تعبیر نشود و ناتوانی و در ماندگی
 بهوشمندی و زیرکی نگردد ای کم الله یا اجبار الله علی الاشتغال بنار

هوانه

ای بنده حق نامه منقل رسید و از روایات مذکوره نهایت شغرا
 حاصل گردید و معلوم شد که بعضی تلفت بیانات الهی شده اند لهذا حکما
 چنان گشته که نفوس موفقه را جز در عالم اسماء مقامی نه و مکافات و
 نوز و فلاحی نیست سبحان الله این چه تصور است و چه تعلل اگر چنین باشد
 جمیع درخساران مسینیم و ذل و هوان عظیم آیا جمیع این بلاها و محن
 درزایا بجهت مقامی در عالم اسماء است استغفر الله عن ذلک بلکه در
 نزد اهل حقیقت عالم اسماء را مقامی نه و شائنی نیست سائرین از عدم
 نظر و تبصر مقام اسماء را اهمیت دهند اما در نزد اهل حقیقت ارقبیل او با
 شمرده شود بی دربیانات الهیه این ذکر موجود که جنت عرفان

حق است و ما را حجاب از رب الارباب از این بیان مقصود این
 نیست که دیگر عالم الهی نه فیض نامتناهی نیت استغفر الله عن ذلک
 بلکه مقصد پرستین است که عرفان و احجاب بمنزله شجر است و نعیم و نعیم در
 جمیع عوالم الهیه بمنزله مهر در هر رتبه از مراتب نعمت و نعمت موجود در عالم
 فواید عرفان نعمت و احجاب نعمت است زیرا اساس هر نعمت
 و نعمت در عوالم الهیه این دو است ولی در جهان حق نفوس مقبله
 ما لا اراک عین ولا سمعت اذن ولا نخط بقلب بشر موجود زیرا این عالم
 فانی مانند عالم رحم است که کلمات و نقائص حیسانیه انسان
 در عالم رحم معلوم نه چون از عالم رحم باین عالم آید نقائص کلمات حیسانیه
 و آشکار گردد و انسان در عالم رحم از هر دو بخیر بر حال اگر

نفسی را در عالم رحم بیان فضائل و ذوائل این جهان میشد و نعمت و نعمت
 این عالم تشریح میگشت آیا چنین را تصور آن ممکن بود لا اله الا الله
 در عالم رحم این فضائل و ذوائل و این نعمت و نعمت موجود نیست تا تصور
 آن نماید مثلاً طفل جنین تصور سنج و بصر نتواند و آنچه القاب کبلی او نام نگذارد
 و چون باین عالم قدم نهد ملاحظه کند ما لارات عین و لاسمعت اذن و لا
 نظر قلب جنین همچنین است حالت انسان در رحم این عالم چون
 بعالم دیگر مشاهده ملاحظه نماید که از جهان تنگ و تاریک نجات یافته
 و بجهان آتی درآمده و اگر چنانچه در این نشاء رحمانیه آن نشاء کلیه روحانی
 مجهول و غیر معروف باشد تعجب و استغراب نباید زیرا هر عالم مادی و
 از عالم مافوق بجز است مانند جنین در عالم رحم از این جهان بجز است

و چون بعالم مانوق استعمال نماید باخبر گردد و احساس کند ولی قبل از ارتقا
 تصور ادراک محال. امی طالب حقیقت نظر در مراتب وجود جسمانی نماید
 عالم جماد بکلی از عالم نبات بیخبر است و حال آنکه عالم نبات موجود
 همچنین عالم نبات بکلی از عالم حیوان بیخبر زیرا حوصله نباتیه گنجایش ادراک
 عالم حیوانی ندارد و تصور قوه حساسه نتواند ولی چون بعالم حیوان آید سمع
 و بصر یابد و موها بی مشاهده کند که بکلی در عالم نبات منقود و مستور و مکنون
 بوده و همچنین حیوان تصور نفس ناطقه نتواند و ادراکات حقیقت انسانی
 بکلی محروم زیرا عالم حیوان را این گنجایش نه حال اگر عالم نبات از عالم
 انسان بکلی بیخبر باشد دلیل بر عدم وجود عالم انسان است لا والله
 پس انکار نفس انسانی بجهان آبی مانند انکار جماد است که از عالم

نبات خبر ندارد همچنین انکار نبات است که از عالم حیوان خبر ندارد و
 همچنین انکار حیوان است که از عالم انسان خبر ندارد حال مسکین
 را عظم شبهات این است که آن عالم کجا است و هر شیئی که وجود
 عینی خارجی ندارد او نام است و حال آنکه عالم وجود عالم واحد است
 ولی بالنسبه بتجائق متعدده تعدد یابد مثلاً عالم وجود جماد و نبات و حیوان
 عالم واحد است ولی عالم حیوان بالنسبه بعالم نبات حقیقتاً روحیات
 و جهانی دیگر است و نشأه دیگر باری اگر حیات انسانی و تشبیه
 این کون با متناهی این باشد که آفتابی بدید و نسیمی بوزد و ابری بیارد و
 گیاهی برود و مستی بنشأه انسانی گردد که خلاصه ایجاد است و نشأه
 انسانی نیز منحصر در سون این عالم فانی باشد یعنی ایامی چند انسان در این

عالم خالی با انواع بلا یا محن و آلام بگذرانند بعد نابود شود و ایجاد نمیشود
 باین گردد در این صورت البته وجود عین بذیان است و ایجاد عبارت
 از تصور او با نام نتیجه کلی مفقود و عمره تمامه نابود و حال آنکه اگر ادنی تا
 نیاید واضح و مشهود است که این کون با قنای را حکمتی عجیب مقرر
 و مقدر و نتیجه عظیم محقق و یقین این افکار و او نام که انکار عوالم الهی است
 از خصائص حیوان است نه انسان حیوان تصور جهانی دیگر ننماید و عالم
 الهی نداند و جنت و نار نیندیشد و موبت و نعمت تصور نتواند حاشا
 که نفوس مبارکی که مظهر هدایت کبری هستند محتجب باین او نام گردند
 و علیکم البهار الالهی . ع ع

هو الاهی

ای ناظر الی الله ایوم نفوسی در ملکوت ابهی و جبروت اعلی نیکو
 و معروف که مشرق آیات تو حیدند و مطلع انوار تجرید نجم افق معانی
 شمع مخمل رحمانی چشم از جهان و جهانیان بپوشند و در نورانیت
 قلوب بگوشند شنگان سلسل غنایت راز لال هدایت بنیاد
 و گلستان وادی غفلت بر ایل موهبت و بصیرت دلالت نمایند
 این عالم بنیادش بی بنیاد است و محورش خراب آنچه ملاحظه نمایند
 کل فانی است و آنچه مشاهده میکنی مشابیه سراب لایستی و لایردی
 توجه ملکوت ابهی کن و توسل بحیرت اعلی نماید الهبار علیک

هوائیه

ای بنده بجا، سراست که در پامی آن دلبر کیمیا افتاده و جانها
 که در پیل آن معشوق تحقیقی در میدان وفا فدا گشته این از تقضای
 عشق و محبت است و از شروط انجذاب و خلعت یوسف رحمانی
 بچاه کنعانی افتاد و مسیح نورانی سردار بیار است سید حضور خمر نخب
 بخشید و سردار بر شهید دشت کربلا گردید سلطان و فادف
 هزار تیر بخاشد جمال ابی صد هزار بلا یا کل فرمود و آثار همیشه در
 پہلوی مبارک ظاهر بود حضرت قدوس در شهید فدا بسجود قدوس
 رَبِّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ فَرَمُودُ وَجَنَابِ بَابِ فِدَايَتِ رُوحِ
 يَا رَبِّ الْاَرْبَابِ نَدَاكَ رُوحِ سُلْطَانِ الشَّهِيدِ وَرُوحِ مَحْبُوبِ الشَّهِيدِ اَمِينِ

را بخون نازنین بکنین نمودند و شهدای خراسان بستر با نگاه عشق مشتاق
 شهیدان یزد در عهد وفا مقرر کردند و جانبازان اصفهان مانند باران
 باوج شهادت پریدند مقصود این است که این از مقتضای حضرت
 عشق است و باید چنین باشد و الا هر خاری دم از عالم گل زند و هر
 جزئی اینک گل از خنجر برآرد هر خمیسی خود را شخص نفس شمرد و هر سهر
 طبیعتی خود را مظهر حقیقت داند لهذا امتحان بمیان آید و وقتاً
 رخ بکشاید و صادق از کاذب متمایز گردد و علیک التجهه و التنازع

هو الاهی

ای شعل بنار موقده در سدره انسانیه تا چند در این خاکدان
 ترابی نفوس انسانی مسکن و مادی جویند و تا کی چون طهور شبری در

این کلمن فانی لانه و آشیانه نمایند اگر مرغان چمن جانند شناختاً
 ریاض احدیت بال و پری گشوده پرواز لازم و اگر از ماهیان دریای
 محبت نند حرکت و شنائی واجب مرغ بی پر کرم همین است
 و ماهی بی آب تراب اغبر نعل السافلین و البهائم علیک بما طار
 روحک الی ریاض العرفان و خاض قلبک فی بحار الرحمن

عبدالبهاء ع

نطق مبارک در نیویورک آمریکا شب یکشنبه ۷ جولای ۱۹۱۲

..... انسان دو حیات دارد یک حیات جسمانی یک حیات

روحانی حیات جسمانی انسان حیات حیوانی است ملاحظه میکنید

که حیات جسمانی انسان عبارت از خوردن و خوابیدن و پوشیدن

دراحت کردن و گردیدن و اشیاء محسوسه را نظیر کائنات سائره
 از ستاره و آفتاب و ماه و جبال و دره با دریا با چشمه با و حلقه دیدن
 است این حیات حیات حیوانی است مشهود و واضح است که
 حیوان با انسان در معیشت جسمانی مشترک است یک چیز دیگر است
 و آن این است که حیوان در معیشت جسمانی خود راحت است ولی انسان
 در معیشت جسمانی خود در تعب ملاحظه کنسید که جمیع حیوانات که در این صحرا
 هستند در کوه با هستند در دریا با هستند اینها بسهولت معیشت جسمانی خود را
 بدون مشقت و تعب بدست میآورند این میعاد این صحرا را کسی که صنعتی نه تجارت
 نه فلاحتی بهیچ وجه من الوجوه حتمی ندارند هوامی بسیار لطیف استنطاق میکنند
 و بر اعلی شانه های درختهای بنزد خرم لانه و اشیاء بهیمنانند و از این

دانه‌های موجود در این صحرا تا اول مکنند جمع این خرنها شروت
 آنهاست بجز و اینکه اگر سینه می‌شوند دانه حاضر بعد از خوردن دانه با
 برای اعلی ساخته‌های درخت در نهایت راحت و آسایش بدون رحمت
 و مشقت راحت و آسایش نمایند همچنان سایر حیوانات لکن
 انسان بحیثیت جسمانی خود باید تحمل مشقات عظیمه کند شب و روز
 آرام گیرد یا فلاحت کند یا صنعت نماید و یا به تجارت مشغول گردد
 یا در این معادن شب و روز کار کند یا در نهایت رحمت و مشقت باین
 طرف و آن طرف سفر کند و در زمین در روی زمین کار نماید تا آنکه
 بحیثیت جسمانی او مسیر گردد و ولی حیوان این رحمت را ندارد و با
 انسان در معیشت جسمانی مشترک است و با وجود این راحت

نتیجه از این معیشت جسمانی آنها نیست و اگر صد سال زندگانی کنند
 از حیات جسمانی عاقبت ابد اتمی نیست فکر کنید پیوسته اما هیچ نتیجه در
 حیات جسمانی نیست این همه میلیونها نفوس که از این عالم فرستند
 اما هیچ دیدید که از حیات جسمانی خود نتیجه‌ای گیرند جمیع حیاشان به
 رفت زحمتشان به در رفت مشقتشان به در رفت صناعتشان
 به در رفت تجارتشان به در رفت و وقت رفتن از این عالم در کف
 چیزی نداشتند نتیجه گرفتند اما حیات روحانی حیات است حیا
 است که عالم انسانی بآن روشن حیاتی است که انسان از حیا
 ممتاز حیاتی است که ابدی است سرمدی است پر فیض
 الهی است حیات روحانی انسان سبب حصول عزت ابدی است

حیات روحانی انسان سبب تقرب الی الله است حیات

روحانی انسان سبب دخول در ملکوت الله است حیات

روحانی انسان سبب حصول فضائل کلمه است حیات روحانی

انسان سبب روشنائی عالم بشر است ملاحظه کنید نفوس را که

حیات روحانی مکمل از برای آنها فانی نبود اصحلالی نبود از زندگان

نایمی گرفتند و ممره فی برودند آن ممره چه چیز است آن تربیت

الهیة است آن حیات ابدیة است نورانیت سرمدیة است

آن حیات بقا است آن حیات ثبات است آن حیات

روشنائی و سایر کمالات انسانی حتی چون نقطه تراب ملاحظه

کنیم نفوسی که حیاطشان جسمانی بود از حیات روحانی نصیبی نماند

آثارشان بکلی محو شد نه ذکر می نه اثری نه شمیری نه میستی حتی در نقطه
 تراب نه قبری نه اثری نهایت ایامی چند قبورشان بمحور بعد
 مطمور شد و رفت لکن نفوسیکه حیات روحانی داشتند اینها
 در ملکوت الهی الی الابد مانند ستاره درخشانند عزت ابدیه دارند
 در محل تجلی الهی هستند از ماده آسمانی فرز و فدا شده جمال الهی
 مستفیضند عزت ابدیه از برای آنهاست در جمیع مراتب الهی
 حتی در عالم ماسوت ملاحظه کنید می بینید آثار اینها باقی است
 ذکر اینها باقی است اخلاق اینها باقی است مثلاً سه هزار سال
 یاد و هزار سال پیش نفسی بوده منسوب بعقبه الهیه بوده مؤمن بوده
 و مستقیم بر امر الله بوده الی الان آثار اینها باقی است الی الان

بذکر آنان خیرات و تبرات میشود الی الآن بنام آنها آرس تشکیل

میکرد و معابد تأسیس میشود الی الآن بنام آنها شفاخانه های

ترقیب میشود مثلاً حواریون حضرت مسیح حیات جسمانی پطرس حیات

ماهی گیری بود دیگر حیات یک ماهی گیر معلوم است چه چیز میشود

اما حیات روحانی نفسیات مسیح در نهایت روشنائی که حتی در نقطه

تراب آثار او باقی است و امپراطوری رومان نیرودن با عظمت

نه آری و نه مخری نه بر ذری و نه ذکر ی و نه ظهور ی پس معلوم شد که

اصل حیات انسان حیات روحانی است این حیات روحانی

انسان نتیجه دارد این حیات روحانی انسان باقی است این

حیات روحانی انسان ابدی است این حیات روحانی انسان

عزت سردی است .

الحمد لله بعنايت حضرت بهار الله از برای شما این حیات روحانی
 میسر است این موهبت کبری جلوه نموده این شمع روشن افروخته
 شده جمیع نفوسیکه ملاحظه میکنند در روی زمین از طوکل گرفته تا مملوک
 حیات آنانرا نتیجه فی نه شمری نه اثری نه عقرب ملاحظه میکنند که
 بکلی محو شده اند و از این عالم رفته اند نهایتش پنجاه سال زندگانی بیاند
 ولی از این حیات نه اثری نه شمری نه نتیجه فی مرتب لکن شما
 الحمد لله بعنايت حضرت بهار الله حیات روحانی یا عقید و نبوت
 ملکوت رو شنید و ارفیض ابدی استفاضه میمائید .

لذا شما ابدی بتید سردی بتید باقی بتید روشن بتید و از حیات

شما نتایج عظیمه حاصل حتی در نقطه تراب آثار شما باقی و برقرار فرمود
 نخواهید شد و در عوالم الهی مثل آفتاب رو شنید نورانیت شما
 واضح و مشهود است و محفل تجلی الهی الی الابد حاضرید و در انوار
 کمال و جمال مستغرق خواهید بود سگر کنید.

نطق مبارک شب شنبه ۱۰ نوامبر ۱۹۱۱ مطابق ۱۹ ذیحجه ۱۳۲۹ در منزل

ستد ریونس

هو الله

اشب باید ذکر می از ترقی و بقای روح بشود هر شی موجودی
 لابد بر این است یا در ترقی است یا در تدنی در کائنات قیض
 نیست زیرا جمیع کائنات حرکت جوهری دارند یا از عدم بوجود

آیند یا از وجود بعدم روند انسان از بدایت وجود و برتری است
 تا بدرجه توقف رسد بعد از توقف مدنی است این شجر از بدایت
 وجود رویش و نمو است تا بنهایت ترقی رسد لابد بعد از ترقی مدنی
 است مثلاً این مرغ پرواز دارد تا رو باوج میرود در ترقی است چون
 توقف نماید و مدنی است پس معلوم شد که حرکت جوهری از برای
 جمیع کائنات است لهذا در عالم ارواح اگر چنانچه از برای روح تر
 نباشد توقف است زیرا حرکت از برای وجود لزوم ذاتی است
 انفعال ندارد یا حرکت ذاتیه است یا حرکت کیفیتیه یا حرکت کتیه
 یا حرکت روحیه یا حرکت جوهریه این واضح است که از برای روح
 توقف نیست مدنی نیست چون مدنی نیست لابد و برتری است

و هر چند مراتب محدود است ولی فیوضات ربانی غیر محدود و کلمات الهی نامتناهی
 لهذا برای روح ترقی دائمی است زیرا کتاب فیض مستمر است ^{حلقه}
 فرماید روح عقل انسان را از بدایت حیات رو بر ترقی است علم
 رو برزاید است لهذا معلومات ناقص نماید بلکه درزاید است.
 همچنین روح انسانی بعد از اقطاع از این جسد همواره رو بر ترقی است
 چه که کلمات نامتناهی است این است که در ادیان الهی از
 برای نفوس متصاعده امر بر خیرات و مبرات است زیرا سبب علو
 درجات است و طلب عفو و مغفرت است اگر ترقی روح بعد از
 وفات مستحیل است لکن نه امواج است دیگر چرا دعای مکنی چرا خیرات و
 مبرات نینمائی چرا علو درجات مطلوبی در جمیع کتب الهی مذکور است

که بجهت اموات خیرات و مبرات کنید دعا و نماز و نیاز نماید طلب مستقر
 کنید این برهان کافی است که روح را ترقی بعد از صعود ممکن زیرا هر چند
 مراتب تنهایی ولی کمالات غیر تنهایی است در عالم ماسوت تزیاد
 و تناقص است نه ملکوت در عالم ارواح تناقص و تدنی نیست مثل
 اینکه عقل و علم انسان دائماً و تزیاد است باری امیدوار از فضل حق
 چنانم که شما چه در عالم ماسوت و چه در عالم لاهوت همیشه در ترقی
 باشید روحان انبساط یابد چه در این عالم چه در آن عالم عقل و فکر و
 ادراک آن رو بزیاد باشد در جمیع مراتب وجود ترقی کنید و
 از برای شما نباشد زیرا بعد از توقف تدنی است و از این گذشته چون
 سایر کائنات نظری و ضح است که ترکیب عناصر مختلفه است

لهذا این ترکیب مبدل تحلیل میشود مثلاً جسم انسان از عناصر متعدد
 مرکب است ولی این ترکیب دائمی نیست لابد تحلیل میشود چون
 تحلیل مایه آن وقت انعدام جسم است زیرا هر ترکیبی را تحلیل است
 پس لابد این ترکیب عناصر متعدد مختلفه منقلب تحلیل میشود اما روح انسانی
 ترکیب نیست از عناصر مختلفه نیست بلکه مجرد از عناصر است و تعدد
 از طبایع چون مرکب از عناصر نیست این است که حی و نباتی است
 و در شاه ابدی است حتی در علم فلسفه طبیعی ثابت است که عنصر
 بیطر را انعدام تحلیل زیرا مرکب نیست بلکه مجرد از عناصر است و تعدد
 از طبایع چون مرکب از عناصر نیست تا تحلیل شود اما کائناتی که از اجزای
 مرکب است از برای آنها انعدام است مثلاً میگویند از برای طلا

انعدام نیست چه که بیط است مرکب نیست عنصر و اعداد است بر کتب
 نیست تا تحلیل و معدوم شود اما اهل حقیقت بر آنند که کافه موجودات
 مادیه و لوفلانسه زمان بیط دانند اگر تحقیق و تدقیق شود آن نیز
 مرکب است باری چون روح انسانی از عناصر متعدد و از عالم
 ترکیب نیست معدوم گردد و تحلیل نشود و همچنین آثار مرتب بر وجود
 است شئی موجود اثر دارد بر شئی معدوم ابد اثر مرتب نمیشود ملاحظه
 کنید نفوس مقدسه آثارشان در جمیع عوالم باقی است حتی در عالم
 عقول و نفوس تاثیرشان باقی و برقرار است مثلاً آثار حضرت
 مسیح در عالم عقول و ارواح ظاهرو باهر است روح مسیح موجود است
 که این آثار بر آن مرتب است بر معدوم اثری مرتب نمیشود

پس روح موجود است که این تأثیرات دارد جمیع کتب آسمانی باطن
 باین است ملاحظه در کائنات موجوده نمائید که جهاد مستی بر نبات
 میشود نبات منتهی حیوان و حیوان منتهی با انسان و انسان نیز عباد
 از چند روز حیات عنصری اگر چنانچه چند روز بماند و بمیرد و تمام شود
 این عالم عبث است نگذاریم تا درست منتفت شود جمیع
 کائنات مانند ای صادر از جهاد است انحصار جهاد نبات است
 و انحصار نبات حیوان و انحصار حیوان انسان پس کائنات
 منتهی با انسان شد و انسان اشرف کائنات است و اگر این
 انسان هم چند روزی در این عالم زندگانی بقب و مشقت کند و بعد
 معدوم شود عالم وجود او با هم محض است و سراب بی پایان این

کون نامتناهی ممکن است چنین سپرده و عیب باشد لا والله هر
 طفلی ادراک کند که این جهان نامتناهی را حکمتی و این کائنات عظیمه
 را سری و مبری و این کارخانه قدرت را سود و منفعتی و این مادی را
 نتیجه فی و الازیان اندر زیان است این است که بعد از این حیات
 ماسوتی حیات ملکوتی است روح انسان باقی است و فیوضات
 الهی نامتناهی اما دایون میگویند کجا است کو آن روح ما چیزی
 نمی بینیم روحی نمی بینیم صدائی نمیشنوم چیزی استشمام نمیکنیم
 پس روح وجود ندارد بلکه معدوم شده است مادیون چنین
 میگویند لکن ما میگوئیم این جادو بعالم نبات آمد نشود و نما نمود و یا
 یافت ترقی کرد و بعالم دیگر آمد درخت شد اما عالم جادو هر چند

از آن هیچ خبر ندارد ولی دلیل بر آن نمیشود که عالم نباتی نیست بجهت
 اینکه جماد احساس نمیکند و استعداد ادراک عالم نباتی ندارد
 این نبات بعالم حیوانی آید و ترقی کند لکن در حقیقت احساس آن
 نمیکنند زیرا این نبات خبر از عالم حیوان ندارد و بلسان حال میگوید
 عالم حیوان کومن احساس نمیکنم و حال آنکه عالم حیوان موجود است
 همیشه بطور حیوان از عالم عقل انسان خبر ندارد و در عالم خودش میگوید
 عقل کور و روح انسانی کوا این دلیل بر این نیست که روح انسانی وجود
 ندارد پس هر رتبه مادون ادراک رتبه مافوق نمیگردد مثل اینکه
 این گل خبر از عالم ما ندارد و نمیداند که عالم انسانی هم هست در رتبه خود
 میگوید عالم انسانی کومن عالم انسانی نمی بینم این ندیدن

او دلیل بر عدم وجود انسان نیست حال اگر ما دیون خبر از وجود ملکوتی
 نداشته باشیم دلیل بر این نیست که وجود ملکوتی نیست بلکه نفس وجود ماسوا
 دلیل بر وجود ملکوتی است زیرا نفس قایل بر بقا است اگر باقی
 نباشد قافی نیست نفس ظلمت دلیل بر نور است نفس قهر دلیل
 بر عناست اگر قهر نباشد عنائیت نفس جهل دلیل بر علم است اگر
 علم نباشد جهلی نیست زیرا جهل فقدان علم است قهر فقدان عنائیت
 ظلمت عدم نور است عجز عدم قدرت است ضعف عدم توانایی
 است نفس قایل بر بقا است اگر چنانچه قافی نبود ابد آتقانی نبود
 اگر عنائی نبود قهری نبود اگر علمی نبود جهلی نبود اگر حسیع مردم قهر
 بودند آنوقت قهری نبود قهر ناپیدا میشود پس نفس قایل بر بقا است

و اگر بقا از برای روح نبود مطهر مقدسه انبسیای الهی چرا اینقدر
 رحمت میکشیدند حضرت مسیح چرا این صدمات بر خود قبول نمود
 حضرت محمد چرا این مصائب را بر خود تحمل می نمود حضرت باب
 چگونه گلوله بر سینه مبارک خویش قبول میکرد جمال مبارک چرا این همه
 زجر و بلا و حبس و زندان برای خود قبول می نمود مادام که بقا از برای
 روح نه تحمل این زحمات را چه لزوم حضرت مسیح هم ایام خویش را بخوشی
 میگذرانید اما چون روح باقی است این است که حضرت
 مسیح این همه آلام و محن را برای خود قبول کرد انسان اگر ادنی ادراکی
 داشته باشد فکر کند میگوید عالم عالم وجود است نه عدم کائنات
 متصل ترقی میکنند از رتبه برتبه مافوق چطور میشود آن ترقی منقطع شود

و حال آنکه میگویند ترقی از لوازم وجود است باز این را میگویند
 از هر چیز نخبه است مانند جهاد است میگوید که عالم انسانی چشم ندارد گوش
 ندارد شامه ندارد که بوی این گل را بشنود این است که در عالم جا
 حسد وجود جهادی وجودی نیست این از نقص جهاد است ولی
 دلیل بر این نیست که وجودی غیر وجود جهادی نیست این مادیون از
 جهشان است که میگویند که عالم ارواح که حیات ابدیه که اطفال
 نضیه آئینه باختری می بینند مثل اینکه این جهاد میگوید که کالات انسانی که چشم
 که گوش این از نقص جهاد است امیدوارم اش اراده احساسات
 روحانی شمار روز بروز زیاد شود و یقین بدانید این جو اس جسمانی است
 آن ندارد که ادراک جوالم روحانی نماید ولی قوه ادراک عقل کلی

ربانی منعم بصیرت انسانی مشاهده نماید گوشِ استماع میکند
 این مادیون نفوسی هستند که حضرت مسیح میفرماید چشم دارند ولی نمی بینند
 گوش دارند ولی نمی شنوند قلب دارند ولی ادراک نمیکنند چنانچه
 حضرت اشعیا میفرماید (اصحاح ۶) شما شنوید ولی نمیفهمید شما
 می بینید ولی ادراک نمیکنید و در قرآن میفرماید (صم صم عمی
 فهم لا یعقلون) چشم کور چگونه مشاهده آفتاب کند و گوش کور چگونه
 استماع آواز شهرت نماید بقول حکیم سنائی:

نکته و فراموشی پیش نادانان چنان پیش کور بر لبه سرا و پیش کور آئینه دار

استخراج از معارفات مبارک صفحه ۱۷۶

در کتب سماویه ذکر بقای روح است و بقای روح اش اساس ادیان

الهیه است زیرا مجازات و مکافات بر دو نوع بیان کرده اند
 نوع ثواب و عقاب و وجودی و دیگری مجازات و مکافات اخروی
 اما نعیم و حجیم و جودی در مسیح عوالم الهیه است چه این عالم و چه عوالم
 روحانی ملکوتی و حصول این مکافات سبب وصول بحیات ابدیه است
 این است که حضرت مسیح منفریاد چنین کنید و چنان کنید تا حیات
 ابدیه بساید و تولد از مادر و روح جوئید تا داخل در ملکوت شوید و این
 مکافات و جودی فضائل و کمالات است که حقیقت انسانیه را برین
 دیدگاه غلطانی بود نورانی شود جاہل بود و ناگردد داخل بود هوشیار
 شود خواب بود بیدار گردد مرده بود زنده شود کور بود بینا گردد
 که بود شنوا شود ارضی بود آسمانی گردد ناسوتی بود ملکوتی شود از این

مکافات تولد روحانی باید خلق جدید شود مظهر این آیه انجیل گرد که
 در حق حواریین مفسر مایه که از خون و گوشت و اراده بشر موجود
 نشدند بلکه تولد از خدا یافتند یعنی از اخلاق و صفات بهی که
 از مقتضای طبیعتی بشری است نجات یافتند و صفات رحمانیت
 که فیض الهی است متصف شدند معنی ولادت این است و در نزد
 نفوس غذایی اعظم از حجاب از حق نیست و عقوبتی است از ذل
 نفسانی و صفات ظلمانی و پستی فطرت و آنها که در شهوات نه چو
 بنو ایمان از ظلمات این بر ذل خلاص شوند و با شراق شمس حقیقت
 منور و جمیع فضائل مشرف گردند این را اعظم مکافات شمرند
 و جنت حقیقی دانند همچنین مجازات منویه یعنی عذاب و عقاب وجود

ابتلای بعالم طبیعت و احتجاب از حق و جهل و نادانی و انما که در
 شهوات نفسانی و ابتلای بر ذائل حیوانی و اتصاف بصفات طمانینه
 از قبیل کذب و ظلم و جفا و تعلق بسون دنیا و استغراق در هوا جس
 شیطانی شمرند و این را اعظم عقوبات و عذاب دانند.

اما مکافات اخروی که حیات ابدیه است و حیات ابدیه
 مصرح در جمیع کتب سماویه و آن کلمات الهیه و موهبت ابدیه و نعمات
 سرمدیه است مکافات اخروی کلمات و نعمی است که در عوالم
 روحانی بعد از عروج از این عالم حاصل گردد اما مکافات وجودی
 کلمات حقیقی نورانی است که در این عالم تحقق یابد و سبب حیات
 ابدیه شود زیرا مکافات وجودی ترقی نفس وجود است مثالش

انسان از عالم نظمی بمقام بلوغ رسد و منظر فتبارک الله احسن
 انحاء تصین گردد و مکافات اخروی نعم و الطاف روحانی است
 مثل انواع نعمت باری روحانی در ملکوت الهی و حصول آرزوی
 دل و جان و تقای حرم در جهان ابدی و همچنین مجازات اخروی
 یعنی عذاب اخروی محرومیت از عنایات خاصه الهیه و مواب
 لایبسیه و سقوط در اسفل درجات وجودیه است و هر نفسی که از این
 الطاف الهی محروم و لول بعد از موت باقی است ولی در نزد اهل
 حقیقت حکم اموات دارد اما دلیل عقلی بر بقای روح این است
 که بر شئی معدوم آثاری مترتب نشود یعنی ممکن نیست از معدوم صفر
 آثاری ظاهر گردد زیرا آثار فرع وجود است و فرع مشروط بوجود اصل

مثلاً از آفتاب معدوم شعاعی ساطع نشود از بحر معدوم امواجی پیدا
 نگردد از ابر معدوم بارانی نیارد از شجر معدوم ثمری حاصل نشود از
 شخص معدوم ظهور و بروز می نگردد پس با دام آثار وجود ظاهر دلیل بر این
 است که صاحب اثر موجود است ملاحظه نمائید که الآن سلطنت
 مسیح موجود است پس چگونه از سلطان معدوم سلطنت باین عظمت ظاهر
 گردد و چگونه از بحر معدوم خنین امواجی اوج گیرد و چگونه از گستان معدوم
 خنین نغمات قدسی منتشر شود ملاحظه نمائید که از برای جمیع کائنات بحر و طلا
 اعضاء تحلیلی ترکیب عنصری ابدی اشری و حکمی و شانی نمائند چه شئی
 جمادی و چه شئی نباتی و چه شئی حیوانی مگر حقیقت انسانی و روح
 بشری که بعد از تفسیر تن اعضاء و تشیت اجزاء و تحلیلی ترکیب با

آثار و نفوذ و تصرفش باقی در دست بسیار این مسأله دقیق است
 دست مطالعه نماید این دلیل عقلی است بیان میکنیم تا عقلاً هم
 عقل و انصاف بسنجند اما اگر روح انسانی سبتر شود و منجذب
 بملکوت گردد و بصیرت باز شود و سامعه روحانی قوت یابد و
 احساسات روحانیه مستولی گردد بقای روح را مثل آفتاب
 مشاهده کند و بشارت و اشارات الهی احاطه نماید.....

استخراج از مفاد ضامات مبارک صفحه ۱۷۱

..... در بحث بقای روح بودیم بدانکه تصرف و ادراک روح انسان
 بر دو نوع است یعنی دو نوع افعال دارد و دو نوع ادراک دارد و یک

نوع بواسطه آلات و ادوات است مثل اینکه باین چشم می بیند
 باین گوش میشنود باین زبان تکلم مینماید این اعمال روح است و
 ادراک حقیقت انسان ولی بواسطه آلات یعنی بسینده روح است
 اما بواسطه چشم شنونده روح است لکن بواسطه گوش ناطق روح است
 اما بواسطه لسان و نوع دیگر از تصرفات و اعمال روح بدون آلات
 و ادوات است از جمله در حالت خوابست بی چشم می بیند بی گوش
 می شنود بی زبان تکلم میکند بی پامید و در بارمی این تصرفات
 بدون وسائط آلات و ادوات است و چه بسیار میشود که رویا
 در عالم خواب بیند آثارش در سال بعد مطابق واقع ظاهر شود و این
 چه بسیار واقع که مسأله را در عالم بیداری حل کنند در عالم رویا

حل نماید چشم در عالم بیداری تا مسافت قلیله مشاهده نماید لیکن
 در عالم رویا انسان در شرق است غرب را بیند در عالم بیداری
 حال را بیند در عالم خواب استقبال را بیند در عالم بیداری بر سائط
 سیرعه در ساعتی نهایت بیت فرسخ طی کند در عالم خواب در یک
 طرفه العین شرق و غرب را طی نماید زیرا روح دو سیر دارد بی واسطه
 یعنی سیر روحانی با واسطه یعنی سیر جسمانی مانند طيور که پرواز نمایند
 یا الله بواسطه حاملی حرکت نمایند و در وقت خواب این جسد مانند
 مرده است نه بیند نه شنود نه احساس کند نه شعور دارد و نه ادراک
 یعنی قوای انسان مختل شود لکن روح زنده است و باقی است
 بلکه نفوذش بیشتر است پرورشش بیشتر است ادراکاتش بیشتر است

اگر بعد از فوت جسد روح را فانی باشد مثل این است که تصور نمایم
 مرغی در قفس بوده بسبب سنگت قفس پلاک گردیده و حال آنکه مرغ را
 از سنگت قفس چه پاک و این جسد مثل قفس است و روح مثلاً
 مرغ ما ملاحظه کنیم که این مرغ را بدون این قفس در عالم خواب
 پرواز است پس اگر قفس شکسته شود مرغ باقی و برقرار است
 بلکه احساسات آن مرغ بیشتر شود و در اوقات بیشتر گردد و آبش
 بیشتر شود فی الحقیقه از جمیع رحمت نعیم رسد زیرا از برای ظهور
 سکون خستی اعظم از آزادی از قفس نیست این است که شهدا در بیابان
 طرب و سرور بیدان قربانی تا بند و چنین در عالم بیداری چشم
 انسان نهایت یک ساعت مسافت بگذراند و بواسطه جسد تصرف

روح با این مقدار است اما بصیرت و دیده عقل امریکارا بنید انجارا
ادراک کند و کشف احوال نماید و مشیت امور بد حال اگر روح
عین جسد باشد لازم است که قوه بصیرتش نیز همین قدر باشد پس معلوم
است که آن روح غیر این جسد است و آن مرغ غیر این قفس و قوت
و نفوذ روح بدون واسطه جسد شدید تر است لهذا اگرالت معطل شود
صاحب آلت در کار است مثلا اگر قلم معطل شود بکند کتابت می
و حاضر و اگر خانه خراب شود صاحب خانه باقی و بر سر این
از جمله بزرگانی است که دلیل عقلی است بر بقای روح. اما دلیل
دیگر این جسد ضعیف شود فریه گردد مریض شود صحت پیدا کند خسته
گردد راحت شود بلکه حیوانی دست قطع شود یا قطع شود و قوا حیوانات

مختل گردد چشم کور گردد گوش کر شود زبان لال گردد اعضا بمرض
 فلج گرفتار شود خلاصه جسد نقصان کلی یابد باز روح بر حالت اصلی
 و ادراکات روحانی خویش باقی و برقرار نه نقصانی یابد نه مختل
 گردد ولی جسد چون مبتلا بمرض و آفت کلی گردد از فیض روح محروم
 شود مانند آینه چون بشکند و یا خیار و زنگ بر دارد شعاع آفتاب
 در او ظاهر نشود و فیض نمودار نگردد از پیش بیان شد که روح انسانی
 داخل جسد نیست زیرا مجرد و مقدس از دخول جسم روح است و
 دخول و خروج شأن اجسام است بلکه تعلق روح بجد مانند تعلق
 آفتاب بآینه است خلاصه روح انسانی بر حالت واحد است
 نه بمرض جسد مریض شود و نه بصحت جسم صحیح گردد و نه علیل شود و نه ضعیف

گردد نه دلیل شود نه حقیر گردد نه ضعیف شود نه ضعیف نبی در روح بسبب قویر

بیخ خلقی عارض گردد و اثری نمودار شود و لوجود زار و ضعیف شود و

دیاپاز بانها قطع شود و قوای سمع و بصر مختل شود پس معلوم و تحقیق است

که روح غیر جسد است و بقایش مشروط بقای جسد نیست بلکه روح

نهایت عظمت در عالم جسد سلطنت نماید و اقدار و نفوذش مانند

فیض آفتاب در آینه ظاهر و آشکار گردد و چون آینه خراب آید و یا

بشکند از شعاع آفتاب محروم ماند.

استخراج از مفاد ضابطه صفحه ۱۸۱

سؤال از حیات ابدیه و دخول در ملکوت میباید ملکوت با صطلح

ظاهری آسمان گفته میشود اما این تعبیر تشبیه است به تحقیق واقعی

زیرا ملکوت موقع جسمانی نیست مقدس از زمان و مکان جهان و مکان
 است و عالم رحمانی و مرکز سلطنت یزدانی است مجرد از جسم
 جسمانیت و پاک و مقدس از ادنام عالم انسانی چه که محصوریت
 در مکان از خصائص اجسام است نه ارواح و مکان در زمان محیط بر تن
 است نه عقل و جان ملاحظه نمایند که جسم انسان در موضع صغیری
 مکان دارد و ممکن در دو جیب زمین نماید و احاطه بیش از این
 ندارد ولی روح و عقل انسان در جمیع ممالک و اقالیم بلکه در این
 فضای نامتناهی آسمان سیر نماید و احاطه بر جمیع کون دارد
 و در طبقات عیال و بعدی منتهی کشفیات اجرا کند این از این
 جهت است که روح مکان ندارد بلکه لامکان است و زمین

و آسمان نسبت بروح یکسانست زیرا اکتشافات در هر دو پدید
 ولی این جسم محصور در مکان و بی خبر از دوان آن و اما حیات و حیات
 است حیات جسم و حیات روح اما حیات جسم عبارت از حیات
 جسمانی است اما حیات روح عبارت از هستی ملکوتی است
 و هستی ملکوتی استفاضه از روح الهی است و زنده شدن از نفحه
 روح القدس و حیات جسمانی هر چند وجود می دارد ولی در نزد مقید
 روحانی عدم صرف است و موت محض مثلاً انسان موجود است
 و این سنگ نیز موجود اما وجود انسانی کجا و وجود این سنگ کجا هر
 چند سنگ وجود دارد اما نسبت بوجود انسان معدوم است
 از حیات ابدیه مقصد استفاضه از فیض روح القدس است مثل

استفاضه گل از فصل نسیم و نغمه نوبهار ملاحظه کنسید که این گل
 اول حیات داشته است اما حیات جمادی لکن از قدم موسوم
 ربیع و فیضان ابر بهاری و حرارت آفتاب نورانی حیات دیگر
 یافته است و در نهایت طراوت و لطافت و معطر است حیات
 اول این گل بالنسبه بحیات ثانیه محاط است مقصد این است
 که حیات ملکوت حیات روح است و حیات ابدی است و
 منزله از زمان و مکان است مثل روح انسان که مکان ندارد زیرا
 در وجود انسانی اگر نفس کنی مکان و موقعی مخصوص ابر برای روح پدید نمی
 آید چه که ابداً روح مکان ندارد و مجرد است اما تعلق باین جسم دارد مثل
 تعلق این آفتاب باین آینه مکانی ندارد اما باین تعلق دارد همسنگ طور

عالم ملکوت مقدس است از هر چیزی که بشنم دیده شود یا بحواس
 سائر مثل سمع و ششم و ذوق و لمس احساس گردد این عقل که در
 انسان است وسیله الوجود است آیا در جای انسان است که
 در وجود انسان نفس غائی بشنم و گوش و سائر حواس جزئی نیابد
 آنکه موجود است پس عقل مکان ندارد اما تعلق بدماغ دارد ملکوت
 بهم چنین است و هم چنین محبت نیز مکان ندارد اما تعلق بقلب دارد
 همچنین ملکوت مکان ندارد اما تعلق بانسان دارد اما داخل
 شدن در ملکوت بحجت الله است بانقطاع است بتقدیس و تنزیه
 است بصدق و صفا است و استقامت و وفاست بجان ^{نیت} فیشا
 پس این بنایات و وضع گشت که انسان باقی است و حقی اینها

است لکن آنهایی که مؤمن بآنند و محبت الله و ایتقان دارند حیاتی
 طیبه است یعنی ابدیه گفته میشود اما آن نفوس که محبت از حق میسند
 با وجود اینکه حیات دارند اما حیاتیان ظلمانی است نسبت
 بحیات مؤمنین عدم است مثل چشم زنده است و ناخن نیز زنده است
 اما حیاتی ناخن نسبت بحیات چشم عدم است این سنگ وجود
 دارد و انسان نیز وجود دارد اما سنگ بالنسبه بوجود انسان عدم است
 وجود ندارد زیرا انسان چون وفات یافت و این جسم متلاشی و
 معدوم گشت مانند سنگ و خاک حجاب شود پس مشهود شد که وجود حجاب
 بر چند وجود است ولی بالنسبه بوجود انسانی عدم است همچنین نفوس
 متعجبیه از حق بر چند در این عالم و عالم بعد از موت وجود دارند اما

بالتسبیه بوجود قدسی انبار ملکوت الهی معدومند و مفقود.

نطق مبارک پخش شده یازدهم و نهم و نهم و نهم ۱۳۲۹ در پاریس

.... روح فیض الهی است که بر جمیع کائنات اشراق کرده و جمیع کائنات را
از آن بهره و سیبی باشد مانند آفتاب که اشراق بر جمیع کائنات
ارض نموده زیرا جمیع اشیا موجوده در کره ارض نفیض آفتاب پرورش
یابد و پر تو و ضوئیه گیرد و لکن این فیض در هر رتبه باقضای آن
رتبه ظاهر است شعاع آفتاب را در اجسام حجریه تاثیر پر توئی و لکن
در اجسام شفافه ظهور و جلوه دیگر دارد هر چند یک آفتاب است
و لکن ظهورش در اجسام متنوع است بمنظور روح در مراتب وجود
ظهورش باقضای آن مراتب است در عالم جمادی یک قوه مجادیه است

که سبب اجتماع اجزاء فردیه است و آن حیات جماد است زیرا اجزاء
 نیز زنده است مرده نیست اما در رتبه خودش در در عالم نبات قوه
 نایمه روح نباتی است و اما در عالم حیوان قوه حساسه روح حیوانی است
 که از ترکیب و استخراج عناصر یک قوه حساسه حاصل میشود و این از
 مقتضای استخراج ترکیب عناصر است و اما در عالم انسان نیز کیفیتی
 است که از ترکیب عناصر منبث میشود ولی منضم نفس ناطقه و قوه عاقله
 است این روح انسانی که نفس ناطقه و قوه عاقله است محیط بر اشیاء
 است و کاشف اشیاء و درک اشیاء این است که اسرار کائنات
 را از خیر غیب بجزیر شهود میآورد این آن قوه است که جمیع صنایع
 و علوم و فنون بادی را از خیر غیب بجزیر شهود میآورد این قوه بر

چند غیر محسوس است و بجواس ظاهره دیده نمیشود لکن بجواس باطنه
احساس میشود .... انتهى

نطق مبارک پنجشنبه ۹ نوامبر ۱۲۱۱

.... انسان بحکم انسان میت انسان بروج انسان است زیرا در جسمانیات
انسان با حیوان شریک است اما بروج متماز از حیوان ملاحظه
کنید چنانچه شعاع آفتاب زمین را روشن میکند بمسطور روح
اجسام را روشن میکند روح است که انسان را آسمانی میکند روح است
که انسان را انضات روح القدس تفضیض نماید روح است که
حقائق اشیا را کشف کند روح است که این همه آثار ظاهره و
روح است که همه علوم را تأسیس کرده روح است که حیات ابدی

بخشیده روح است که ملل مختلفه را متحد نماید روح است که شوق
 و غرب را جمع کند روح است که عالم انسانی را عالم ربانی نماید
 لکن القوی که مستفیض از قوه روح هستند سبب حیات عالمند حال
 آنکه الله شاکه از عالم روح مستفیض است بعد از تعالیم بهار است
 که مؤسس روحانیات است سرور و شوقید زیرا تعالیم بهار است
 صرف روحانی است اول تحریر حقیقت است تحریر حقیقت
 سبب ظهور روح است زیرا روح بقوای محسوسه احساس نشود
 ولی بقوای باطنیه ظاهر و آشکار گردد هر چند جسم انسان محسوس
 است ولی روحش پنهان و عالم بر جسد است از برای روح دو
 تصرف است یکی بواسطه آلات و ادوات یعنی چشم می بیند

گوش میشود زبان میگوید هر چند این آلات در کارند ولی محرک
 روح است هر چند این قوهی از جسد ظاهر و لکن بقوه روح است
 و اما تصرف دیگر که بدون آلات است در عالم رویا بدون چشم
 می بیند بدون گوش میشود بدون زبان میگوید بدون حرکت
 پاسبی میکند جمیع قوای روحانی بدون واسطه چشم در عالم رویا ظاهر و
 آشکار است پس معلوم شد که از برای روح دو تصرف است
 یک تصرف بواسطه آلات اجسام مانند چشم و گوش و غیره و
 تصرف بدون آلات و پنجمین جسم در غرب است ولی روح
 حالات شرق را کشف میکند و در آنجا تدبیر و تمشیت امور نماید پس ما
 و محقق میشود که روح عظیم است و جسم نسبت بروح حقیر جسم مانند بلور است

و روح مانند نور هر چند بلور در نهایت صفاست اما ظهور و جلوه
 بلور بسیار نور است نور محتاج بلور نیست روشن است لکن بلور
 محتاج نور است تا روشن شود چنانچه نور روح محتاج جسم نیست جسم محتاج
 بروح است روح بحکم زنده نیست جسم بروح زنده است ملاحظه کنید
 جسم هر قدر ناقص پیدا کند روح بر عظمت و قوت خود باقی است
 مثلاً دست انسان اگر قطع شود روح بقدرت و سلطنت خود باقی است
 چشم اگر کور شود روح بصیرت برقرار است اما اگر فیوضات روح از جسم
 منقطع شود فوراً اجسد معدوم است پس ثابت شد که انسان
 بروح انسان است نه بجسد این روح فیضی از فیوضات الهی است
 اشراقی از اشراقات شمس حقیقت است ولی این روح انسان

اگر مؤید نباشد روح القدس شود آنوقت روح تحقیق کرده و نشأت
 روح القدس تعالیم الهی است آنوقت حیات ابدی یابد نوریت
 آسمانی جوید عالم انسانی را بفضل رحمانی منور نماید پس ما باید بگوئیم
 بموجب تعالیم بنابر عمل کنیم روز بروز سعی نمائیم که روحانی تر شویم نورانی تر شویم
 و بوحثت عالم انسانی خدمت کنیم مساوات بشریه را مجری داریم
 رحمت الهیه را منتشر نمائیم محبت الله را بر جمیع من علی الارض
 عرضه داریم تا قوه روحانیه در نهایت جلوه ظهور نماید اجسام را حکمی
 نماید ارواح حکمران گردد آنوقت عالم بشر عبارت از یک
 نفس شمرده شود و وحدت عالم انسانی جلوه نماید... انشی

حضرت عبدالمجید منیر مآئید

قوله الاصلی :

کالات مکتسبه در عالم مادون ظهورش در عالم مافوق است زیرا
 آن عالم مادون استعداد ظهور آن موهب را ندارد مثلاً استعداد
 و موهبی را که جماد در عالم جمادی تحصیل نماید در عالم جماد شهود نگردد
 بلکه چون از عالم جماد به عالم نبات انتقال نماید آن موهبت رخ
 بگذارد و چون نبات استعداد حصول جسم حساسی را در عالم نبات
 تحصیل نماید همین انتقال به عالم حیوان این کمال ظاهر شود و چون
 انسان در عالم رحم قوه باصره و قوه سامعه و قوه شامه و قوای سائر
 و احساسات بشریه و کالات انسانی را اکتساب نماید در عالم رحم

سعه و گنجایش ظهور این مواهب موجوده بلکه غیر ممکن و محال است
 که بصریان شود و سعه نمایان گردد لکن چون از گنهای رحم مادر با
 عالم وسیع منور اتقال نماید آن چشمش روشن و بینا گردد و گوشش
 شنوا شود و لسانش گویا گردد و کمالش واضح و حیان گردد
 و یقین داند بلکه مشهود بیند که این مواهب را جمیعاً در عالم ظلمانی رحم
 اکتساب و تحصیل نموده بود و لکن آن عالم سعه و گنجایش ظهور این
 اسرار را ندانست بلکه خود مولود نیست تمامه از این مواهب بیخبر بود
 و اگر چنانچه خبر نیل بر او نازل میشد و خبر میداد که چنین فضل و عنایتی
 بتو در این محل تنگ تواریک احسان شده قبول نمینمود بلکه تنگ
 میکرد حال به چنین فضل و مواهب و الطاف در غایتی که بنفس

مقدمه در این عالم عنایت شده و کمالاتی که تحصیل نموده اند این عالم
 سعه ظهور آن را ندارد بلکه چون بعوالم سایر الهیه انتقال نمایند آن
 موهبت کبری رنج بگشاید و آن حجت عظمی جمال نماید همچنین
 جبینی که از این موهبت محروم بود مجر و متپش بعد از انتقال عیان و
 ظاهر گردد مثل اینکه محرومیت و تقاض نفس محتجبه نیز بعد از فوت
 از این عالم معلوم و مشهود گردد. انتهى

هو الله

ای کنیز عزیز جمال ابی محزون مباش مغنوم مگرد و نخون نشین
 این جهان فانی لاین بگذرد و تائف و تحسرنه مانند سراب پر مو
 ولی آبی در میان نه و بمبار صورت در مادیات است ولی وجودی

موجود نه بجا و اوم است بوج میزند باید دل بجای منقطع کرد با راحت
 و آسایش یافت با وجود این امید دارم که حال دیگرگون
 گردد و فی الحکمه راحت دل و جان حاصل شود شدت بدل
 بر خاشود و عسرت منقلب بر راحت و دوسرا گردد اگر قروح باب راحت
 کبری خواهی قلیح امر الله پرداز و نشر نجات الله کن چون مشغول
 باین امر بلیل شوی دل و جان از قلیل بموم و غموم راحت یابد
 سرور می حاصل گردد که از پی غم ندارد از خدا خواهم که فرزند لبند را
 محفوظ و مصون بدارد و علیک التحیة و الشنا، ع

هو الاهی

ای دوردۀ مومنه علیک بالصبر بحسب علیک بالصبر بحسب ان

ارواح مقدسه اجبار ملکوت وجود صعود نمود و آن انوار مقدسه
 در عالم امکان بفضای لامکان تصاعد گشت نفوسیکه در ظل کلمه
 تجید داخل از حقیقت مستی جهان الهی نصیب برند و بقای ابدی
 فائز گردند این جهان فانی است که ملاحظه نمودید شهش ستم نفع است
 و شکرش حظل مریر شرابش سراب است و عزت باهرش
 ذلت بحیاب پس خوشباجال نفسیکه چون طیر هشتی این قفس
 هستی جهان پستی را در هم شکند و بجهان الهی پرواز نماید. محزون
 مباشید و در خون من نشینید که اگر بحقیقت حال متوفین اطلاع یابید
 قسم بحال قدم که نهایت فرح و سرور حاصل نمائید زیرا در روز قیامت
 شفاعت شد و طلب مغفرت. ع ع

هو الله

ای امه الله دین محترم از ید ساقی عنایت شربت شهادت
 بنوشید و تقر با نگاه عشق شتافت و بمال و جان جانفشان
 نمود اگر در این جهان فانی بود تا بحال یقین کوس رحلت میسفت
 و در ستر بیماری مدتی صدمه و رحمت میکشید تا این قالب خاکی
 را تخلیه نمینمود لکن حال مانند سرد سبی در گلشن شهادت کبری در
 ملا اعلی در نهایت طراوت و لطافت میبالد و مشمول عفو و مغفرت
 حضرت پروردگار شده است پس شکر کن که آن بصیر در مدت
 حیات خاطر ی نیاز زد و کلمه فی بزبان نراند که دلی مکر شود و
 همواره جمیع خلق مهربان بود و کل بشر را بجان و دل خدمت میکرد

عاقبت این حسن نیت اور اربنہ شہادت رساند و بموہبت کبری
 فائز گرد این قنصیہ سزاوار شکرانیت است پس حمد کن خدا را کہ
 آن خاندان و دو دو ما را الی الابد چنین منتقبتی برگذار گذاشت . ع . ع

هوالمه

ای در طہت بہ مظلمتہ اگر چه بحرقت و ہجران و شدت حرمان مبتلا
 شدی ولی مالہ لمن و مویہ منما چہ کہ آن مشتاق جمال نبی ل گلستان
 الہی شافت و بقصد صدق غد ملیک مقصد رصعود نمود و از مکان
 فانیہ بحدائق باقیہ عروج کرد و از ضیق خاکدان نجات یافت و رفیق
 اعلی شافت و از ظلمت ہجران و کربت حرمان خلاص شد و
 بفرودس وصال وصال گشت کانس نور عظیم را از دید ساقی عنایت

کشید و شهد لطف قدیم را از آثار حدائق موهبت چشید و چمنستان
 بوستان الهی چون طهور قدس بر اعلیٰ فروع صدیقه انس مابعد نعمات
 و اللطف احسان بجامد و نعمت و شکرانه نعم حی الاموت مشغول است
 طوبی له و حسن باب لبان حال میفرماید یا لیت قومی یعلیون .

ع ع

بنوالله

اینها الورقه النورانیه هر چند صیبت زریه عظمی بود ولیه کبری دلی
 انورقه مبارکه باید نظر باقی اعلیٰ نماید و ملکوت ابی بعد از انول
 شمس بهار هر صعود موهبت بی مهتاب است و عروج جوار رحمت کبری
 انتقال از دنیا شتاقان تشنه لب را درود بر آب گوار است
 و عاشقان گنجسته را وصول کعبه مقصود در ملکوت ابی نماید

سگوه را شکرانیت تبدیل نمود و ناله و فغان را بذكر و ثنا تبدیل

کرد و عليك التحية و الشانار ع ع

هو الابهی

رَبِّ وَرَجَائِي اِنَّ هَذِهِ اُمَّةٌ مُّؤْمِنَةٌ مُّؤْتَمِنَةٌ اَقْبَلْتِ الْيَكْوَدِش

عليك وَاَمْنٌ مِّنْ عَذَابِ الْاٰخِرَةِ نَفْضِكَ وَجُودِكَ يَا رَبِّي

الْفُضُولِ الرَّحِيمِ اَيُّ رَبِّ الْكِرَامِ مَثْوَا بِنِيَّاتِكَ وَاِرْحِ رُوحَنَا

بِنَفْحَاتِ قُدْسِكَ وَاغْرِ قِنَانِي بِجَارِحَتِكَ وَاَجْعَلْنَا اِيَةً عَفْوِكَ

اِنَّكَ اَنْتَ التَّوَابُ الرَّحِيمُ . ع ع

هو الابهی

ای نهالهای سبز و خرم بوستان محبت الهی از شد آید قضا ناله

نمانید و از مصائب و بلا یا نوحه و ندبه بکنید صبر و اصطبار را
 خود نمائید و تحمل و قرار را صفت خویش کنید قمیسی از پیراهن
 صبر فرین تر نه بزرگوار و وجود پویشانید و جامه بی مبارک تر از گل
 در ضایع بسم ملکوتی را آبان بیارید حمد خدا را که آن در قه خضره
 نضره با خسر عنایت پیوست و در رضوان احدیت ترو تازه
 کشت در ملکوت الهی وارد شد و بفض وجود ما متناهی فاکر گشت
 و بحسن خاتمه موفق شد پس جای سرور و شادمانی است نه حر
 و سوگواری و البها علیکم یا اهل البها من الائق الابهی ع ع

هو الابهی

عنايه سر ۱۸۵ نقل شده

ای شیدای روی و بجوی حق این کره خاک آشیان مرغ

خاکي و پرنده ظلمات است لهذا پرندهگان حدائق الهی آشیان
 در این خسرابه دیرینه ننمایند و منزل و مأوی در این گلخن فانی نخواهند
 بلکه در کل اوقات اشتیاق گلشن رحمانی نمایند و آرزوی لانه
 در شاخسار کفزار نفس ناسوت نجات طلبند و در فضای دلگشایی
 جبروت حیات جویند علی الخصوص آن طیر حدیقه و فاجگلستان
 الهی پرواز نمود و در ریاض قدس بر سر و مع سدره منتهی آشیانه
 ساخت و گریه شما اگر از این مصیبت محزون و دلخون مستید اود
 نهایت سرور و جهور در جوار رحمت کبری تهلیل و تسبیح و تقدیس
 مشغول رب ادخل الورقة الکیته الطاهرة فی حدائق توحیدک
 و جنة تقدیسک انک انت الغفور العطوف الرحیم ع

بهواته

الهى الهى لم ادر باى لسان اتصرع اليك وبابى قلب
 اهل بين يديك واعلم حق اليقين لا يصل الى جو بهوار قدس
 احديك الانفثات نفوس قدسية امثلا قلوبهم بنور رحمتك
 ولا تصاعدي صحيح الا صريح افئدة من مطاير قدرة ربانيتك
 واني مع ضعفى وعجزى كيف احرم حول الحصى ولكن ليس الى مفرد
 من ذلك فاستغيث الى عتبت الرحمانية وارجوك العفو
 والغفران لاسمك لطيبته الطاهرة المستبشرة بنفحاتك فى
 ايامك رب انها حاتمة ارفع منها الخسوف الى الافق لمين
 وظمان تمنى الورود الى بحر الطامح انخضم العظميم وانا

فراشِ مستغنی آتساقه علی سراجک النیرِ رَبِّ یَسِّرْ لِمَا سَأَلْتُ
 وَاسْجِعْ مَعْتَابًا وَارْضِعْهَا إِلَى مَلَكُوتِکَ الْاِبْهَیْ وَادْخُلْهَا فِی حَبْطِکَ
 الْعَلِیَّاءِ وَادْخُلْهَا فِی فِرْدَوْسِ الْقَطْرِ جِوَارِ حَمْدِکَ الْکَبِیْرِ
 اَنْتَ الْعَفْوُ الْعَفْوَرُ الرَّحْمَنُ وَاَنْتَ اَنْتَ الرَّؤُفُ الْبَرِّ الْمُنَانُ

لاله الا انت العزیز الوهاب . ع ع

هو الله

امی دو یار عزیز سرگونی من در این جهان امن و امان دسر
 و سامان چه کار آید آسودگی بدن و خفتن شب و گفتن روز و انداختن
 در صبح و افروختن در شام در راحت بستر عقری حسان و پرند و
 پریشان بچه کار انسان آید اوقاتی بند میان گذرد و چون پلایان

رسد زیان اندر زیان و خسران نمایان اما سرگونی و بی سرو سامانی

و فلاکت و ناتوانی و صدقات و رسوائی و شکنجای زندانی و دوزار

دار و جانفشانی و تیر با نگاه عشق ربانی این نعمت موهرت جاودانی

و عزت ابدی و مسرت و جدانی و کام دل و جانیت طوبی لمن

فاز به بشری لمن خار به و علیکم البهار الابهی . ع . ع

هو الله

ای در قه موفقه هر چند مصیبت دارده اش جانسوز است و سیر حکم

دوز ولی حکمت قدیمه و قضا محموم را چه چاره بهتر است که تیغ

قضا را سیر نسیم و سیر قدر را برضا سینه سپر نمایم جز که تسلیم درضا

کو چاره لمن صبرتم اجرتم و قضا الله نافذ و لمن سکرتم اشمتم

و قضاء الله نافذ پس بهتر است که نفس راضیه ضمیمه گردی
 و مطمئن باشی تا در سلک و رفاتی در آئی که گوه صبرند و دریای
 شکیب و رضای محضند و از بحر رضا پر خصب قسم مصیبت
 جمال قدم روحی لرزیده الفداء اگر گشای غطا گرد و آنچه مقصد
 است اختیار شود حال ناله مکن شعله فزن گریه مکن زاری منما
 در این ماتم شریک مهربان داری و سهم با آه و فغان جناب خان
 علیه بهار الرحمن این عبد هر دو بخون تو مخردیم و باندوده تو منعموم اگر تسلی
 ما خواهی تسلی تو اگر سکون ما جوئی راضی بقضا کرد تو کل جمال قدم کن
 تسلیم اشم شو تا رویت چون سه تابان در کوشش روشن گرد و لبها
 علیک و علی کل صابرة فی البلاد راضیه بالقضاء ع ع

هوائه

ای فسوب آن نفس مطمئنه را ضمیمه ضمیمه این مصیبت
 باطله قلوب عموم را پر خون نمود و جان دل یاران را بجزن و حشر
 بی پایان انداخت هر چشمی گریان است و هر دلی بریان جمیع
 اجبا علی الخصوص عبدالهائیت تعلق را با و داشت ولی دروغ
 این مصیبت را حکمت بالعه مستور و مکنون هر حیاتی را عاقبت
 موتی و هر بقائی را فانی این جام بخت کل سرشار است و هر
 نفس عاقبت از جرعه فی سرست گردد و بجهان دیگر تابد و حکمت
 الهی چنین اقتضا نماید فی الحقیقه عین عنایت است و اعظم نبوت
 چنانکه غیبوت از عالم رحم و دخول در این عالم از توفیقات

صدانیه است و همچنین خسروچ از این جهان و دخول در جهان
 جانان از عظم موهبت حضرت رحمن و غایت قصوای روحانیان
 و مقصود از حیات در این عالم دنیا آن است که انسان کتاب
 فیض ابدی نماید و روی بنور ایمان روشن نماید از عین یقین بشود
 و ملکوت الهی پی برد و کتاب فضائل عالم انسانی نماید
 و برضای الهی موفق شود آن بزرگوار احمد لیس جمع این موهبت
 فائز پس از آن تقاراد در این جهان لزومی نه بسته حسن خاتمه
 عظم موهبت حضرت رحمانی است و الحمد لله بان فائز گردید
 جمیع متعلقین آن مقرب درگاه کبریا از قبل منستی و بهیذ و نوازش
 کنید سباده انایوس باشند و نوسید گردند امید کل سجد او بند

مهربانست نظر خدمات مسکوره آن مقرب درگاه کبریا شاد و تمام

او مقرر گردید فابهی شکر الله علی هذا الفضل العظیم قدر این

مویبت را بدان و علیک البهار الابسی . ع . ع

هو الله

ای یاران رحمانی عبدالبهار هر چند سبک گاه هست ولی صبحگاهی

ملکوت الهی است یعنی انوار ساطع است و در جوه لامع فیض قدم

جمال اهی ندیم هر قلب سلیم است و تجلی محلی طور همدم هر ثابت

مستقیم ندای جانقزای جمال قدم از جهان خیب گوش زد هر پراک

حیب است و بشارت و اشارت اش بخشش فیض لاریب

صیبت عطفش شهره آفاق است و صوت مرغان چمنان حقیقتش

روح بخش اهل شراق پس باید گل نعره برافساریم و دلوله در این
 جهان فانی بقوه الهی اندازیم تا حیات جاودانی در این جهان فانی
 رخ بگشاید و موهبت آسمانی تجلی نماید فیض ابدی جنت ابدی
 جهانزایار اید محمودت تا چند و خاموشی تا کی شعله نورانیه نار موقده
 الهی در قطب آفاق بلند است و شمع روشن بدهی شاید سخن
 اگر از حرارت این شعله آئینه نغزوریم چه آتش جانسوز افروخته کردیم
 اگر از این صهبای خمخانه الهی سر مست نکردیم از چه باده پر نشاء
 قدح بدست گیریم و اگر در محفل تجلی باده خلد روحانی در ساغر
 رحمانی ننیزدیم در چه بر می پر جوش و خروش کردیم ای یاران
 الهی بانگ بانگ جمال ابدی است از ملکوت غیب و بانگ

اینک ملا اعلی در وجد و طرب آید و در جذب و ول که عبد البها
 اسیر و بجزیر سجن یوسفی شده تا در بازار بندگی رخ بر آسروزد
 و در مصر عبودیت تاج بلا بر سر نهد و طوق موهبت کبری در
 گردن اندازد با شبری با شبری با اهل طرب بشری و علیکم

الحقیقه و الشنا . . ع ع

هو الله

ای بنده جمال اسی آنچه گماشتی و مقصود داشتی مشهود و
 مکشوف شد فی الحقیقه انسان باید بوفاقیام نماید و ثبوت و
 استقامت بنماید علی الخصوص بترین و بهترین خویش و
 بخدمت دیدم خود زیر حقوق در بین این دو قدم محکم و مستین است

و انسان آنچه بکوشد از عهده اکمال بر نیاید ولی بقدر امکان قصور
 نشاید تلاوت مناجات تریل آیات و طلب غفران خطیئات
 سبب غفور تصور است و علو درجات مؤمنین و مؤمنات و چون
 در این عالم ضعیف طبیعت و مقتضای بشریت حجاب و نقاب
 است و چون روح انسانی بجهان الهی شتابد عالم دنوار است
 و مقتضی انوار کشف آثار و دستک استار پرده برافت و حقیقت
 جلوه نماید از روح مؤمنین اجبای الهی را مقتضای جهان روحانی
 دیدار ابدی و وصلت سرمدی حاصل گردد و حلیک التعمیه و الشانوع

هو الالب

ای در طریقه از آثار با بهره یوم الله انکه انانی از قدس و

بهوی مبعوث و در ظل لواء کلمه جامعه محسوسند که فخر جمال درو شسانی
 جهان گشته لسان بذر رحمن گشودند و وجود و جان نجات جانان
 ترو تازره کردند چون جل رانج بر امر الله استقامت نمودند و چون بحر
 موج در معرفت پروردگار لای معانی افسانند پس از خدا بخواه که
 یکی از این درقات ثابتات ناطقات شوی از صعود طفل مجنون
 مباش و مغموم مگرد از خاکدان تریابی بفضای جان فرای الهی شافت
 و از سنای جسمانی بصحرای وسیع روحانی پرواز نمود و از این منزل
 فانی بمنزل قدس الهی عروج نمود خوشا بحال او خوشا بحال او ناله
 مکن فغان منما صبر و تیرار اشعار خود کن و تحمل و اصطبار را در پاد
 خویش نما اگر بدانی که در چه مقصد صدقی ساکن و در چه مقام اعلائی

حاضر ایسته شکر نمائی و حمد کنی و ابها علیک و علی کل ثابت
 علی حمد الله و می شاقه الذی اخذه من اهل السموات و الارضین

ع ع

هو الله تعالی

پروردگارا آفرزگارای نفس نقیسی ملکوت شهود صغور نمود و از خاکدان فانی
 بجهان جاودانی شایسته میهمان جدید است عزیز فرما بنده قدیم است
 خلعت بدیع عطا کن ای بی نیازی آفرز و بنوار و بخلو نگاه راز راه ده
 و در محفل تجلی عهدهم و در ساز نما تونی دهند و بخشنده و مهربان و تونوی

آفرزنده و نوازنده و توانا ع ع

هوایابی

ای مهاجرین از وطن در بیل الی هر چند سرگردان شدید و بی سر و سامان
 شدید صدمات شدید و دیدید و زحمت عظیمه کشیدید و مشقات عذیبه
 تحمل نمودید ولی این رحمت است این نعمت است این نعمت نعمت است
 و این مشقت راحت است چنانکه در بیل حضرت احدیت است ای پسران
 حقیقی محبوب الی نظر بعالم اعلیٰ جهان بالانمائید که همه بشاکیست و مسرتست
 و سرور است و جور است از اقصیٰ شخص غایت دیده است در
 شمس هدایت درخشیده است در منطقه البروجش نیز اعظم مشرق و لائحت
 و در خط استوائش آفتاب حقیقت در شد اشراق است ان ذروه علیا
 و عالم بالا هر چند غیب است و نهانست ولی فیض عیانیت در آن نمایان است
 ع

هو الله

ای بندگان آن مقدس الهی شمس حقیقت از افق عالم اشراق منور
 و در قطب آفاق در نقطه اشراق بدر خورشید با جهان اروشن نماید و جهان
 ملکوت تشکیل فرماید و نسیم کائنات انسانی تائیس نماید رذائل را
 بنیاد براندازد و فضائل را بنیان برافزارد لهذا انصاح و وصایای فرمود
 و شریعت سمحه بیضانی تائیس کرد که کافل نورانیت عالم انسانی است
 و ضابطه عفت و حکمت و استقامت اجزای رحمانی پس یاران باید که این
 خیمه برافزارد و دوستان شاید که این بار موقده برافسوزند خست
 مسیح روحی که الفداء در ایل خطاب بخوارین میفرماید که شما منج ارضید
 اگر فاسد کرد و جهان بچه چهر نمکنین شود باری مقصود انیست ما که بنده آن

استنیم ماید بوصایا و نصائح جمال مبارک قیام نمائیم و نمانه مشکبار بر جهان
 و جهانیان مبارک کنیم راه تقدیس بوسم و از تنزیه کویم و سبیل طهارت کبری بپوشیم
 بکسار و کردار و رفتار آیت موهبت پروردگار شویم و سبب تنبه و تذکره
 بهوشیاری کلمات مکنون را از بر نمائیم و وصایای حضرت بیچون اعلیٰ نمائیم
 و رفتار و کرداری نمائیم که سر او از نسبت بان مقدس است و شایان
 عبودیت و گواه احدیت من چون نظر خویش کنم شرمسار گردم و از جملت
 عرق بحین آرم زیرا با آنچه شایسته و سر او از است قیام نموده ام با کجا
 موفق گشته ام بلکه انشاء الله شاموید و موفق گردید و تقدیس و تنزیه و پادشاهی
 و تقوی با خلق بیامیزید تا هر قرین نغمه بهشت برین استشمام نماید و هر ندیم
 آثار خلق عظیم شایده کند و جمیع ملل شهادت دهند که بهائیان مصباح افغانند

و آیات طلوع و اشراق بهائی را بصفت شناسنده باسم و بخلق پی برزند
 نه بحکم نبی چون شخصی بایند و کسار آیت توحید و در رفتار جوهر هرگز بد و در کردار
 تصدیس فریاد برآزند که این بهائی است اگر چنین شویم نورسین در حسین آباد
 و الایا اسفا علینا علی ما فوطنا فی جنب الله ع ع

هو الاهی

ای منجذب نجات الله احمد الله مختصری و مستطیر مختصری بخود ملا^{علی}
 و مطیری بطور آشکارا موهبت کبری نصرت برود قسم است یکی تعلق بعالم
 جسمانی دارد و دیگری تعلق بعالم روحانی هر چند هر دو مطلوب و محبوب و
 هر دو مقبول و مرغوب ولی نصرت های جسمانی را تسایح موفوره و اما شکوه
 مندر زنده می است و عبارت اشمنی ولی نصرت معنویه روحانیه اقبالی^{سیت}

که شاعش ابدی است حرارتش سردی و ادبش لم یزنی و موحش لایزال
 باری امید افضل و عنایت حال قدم چنان است که بهر دو نصرت
 منصور باشی و بهر دو فیض شکر مؤید و موقش مشهور با بقوتی الهیه و
 رحانیه و نطقی بیخ و بیانی فصیح و نغماتی معطر و آثاری منور و نسائمی مُسبّر
 و روئی روشن و قلبی چون گلزار و چین و ادراکی نافذ و ساعدی قابض
 بر خدمت امر الله قیام نمائی قسم آن زوی منور و خوی مُعطر اگر مؤید
 باین مواهب گردی رخت چون آفتاب در عالم بالا روشن و تابان
 گردد و انوار پیمان در جبین مُسببت نمودار شود و علیک البهار ع

به واسطه

ای یار هستی گویند که انسان آیت رحمن و مطلع علم بخشایش حضرت

یزدانست این آواره گوید اگر چنین است چرا همین است چرا حقیر است
 چرا دلیل است فرد کاملش سواره سر و مظلومانست همانست
 بی سرو سامانست سرگردانست بلکه اسیر زندانست گویند این ^{حقیقت}
 برهانست دلیل واضح نمایانست یزاد عین اسارت تاجی از منو ^{بهست}
 عالم انسانی در سر دارد و دلیل سلطنت آسمانی بر فرق چون پو بالاً
 انکساست صور طلاء اعلی بر زیر و جهان ادنی افکنده شود سلطنتش در
 جهان خاک نیز چون عالم پاک تحقق یابد چنانکه مشاهده میشود که حضرت مسیح
 چون بجان مسیح رفت عکس بلند شد و آئینش اجمند و همچنین سلطان
 ابدی جمال احمدی چون بجان باقی شافت قوت و قدرت و سلطنتش
 در عالم فانی نیز تحقق یافت و این عزت امکانیه پر تومی از سلطنت لامکانست

و این در خندگی و ذائق ملک نیایشی از تجلی و پیر توانشانی در جهان مملو
باری من سکوت نمودم تا آنجا که چه گویند و ایشانرا علیک ع

هو الابه

ای یاران حضرت یزدان صبح است هو را اطراوتی و قلوب انبساطی
و ارواح را از سباحی و اشباح را اصطباحی و این تنمند بگردید و دستان
الهی مانوس و مالوف تقیمی که حقایق مقوله یاران و قائل محسوسه گشته چون
سقایق و گلشن دلها شکفته و نجات جنتان مشام مستافرا معطر نموده ای
جمال ای ای حضرت کبریا این گشتگان گلستان کوی تواند و سوداگان
ردی تو عنایتی فرما تا قلوب جلوه گاه روی تو گردد و صدور تشکده های

پرسوز انوار اسرار بر سر آید و پرتو بنفش بر بصر از نزع ع

هوالاهی

یا غلام دُصقع رضا هر کس محسور گشت در یوم نشور جام فرج و سرور از
 دست ساقی ظهور نوشید و در ماه ظهور از او ساج شوون امکان پاک و مقدس
 گشت پس تو این شاه الله غلام درگاه حضرت رب علامی این
 کاس همیشه مدبوش و سر مست باش تا در این توده خاک نفس پاک کشتی و
 جلوه انجم افلاک نمائی و لیسند اعلیٰ ربیک القدیم بغیر این نجوم اجسام
 عنصری و از جهان طبایع چون در عالم خود یعنی جهان عناصر لطیفی قرار
 در فخر و اوقی عالم روشن و شیرین پس ملاحظه کن اگر حقیقت انسانیه که
 جهان الهی است چون در مراتب وجود ترقی نماید و لطافت و صفا و
 نورانیت و فیض بها کتاب کند چگونه از اوقی وجود بنور شهود مشهود

گرد و البته اعلیٰ ع

هولایه

اینها الورق لطیفه لیا طقه بذكر الله آنچه از خجسته روحانی آن گلشن
 انجذاب ظاهر بر سمع قبول و اصل و در حرم عزت قدیس با جان بدیع
 تلاوت شد عبرت از چشمان جاری گشت و زفات از قلوب بلند
 شد آتشی بدل و جان سگان حرم حرم افکند و سعله نفواد و اکبا و طائران
 هوامی یزدان انداخت آه و فغان بلند شد و ناله و چنین بر او افتاد
 گشت ارکان وجود متزلزل شد و کینونت شهید مضطرب گشت چه
 که حکایت مصیبت عظمی نمود و شکایت ارزویه کبری کرد ای در فناء
 سان را تایش سر و پر دگار بی نیار گشت که در این ریاض احدیه محسوس شد

و بذر کمالک بریه ناطق گشتی و در این فردوس اعظم جذب و شوق
 و دله و انجذاب داخل شدی و البها علیک و علی احریک الذین
 انصاحیا تمافی اعلای کلمه الله ع ع

هو الابی

یا من آمن بالله و صدق بکلماته آنچه در عرصه وجود است حاجت فانی
 و مقصود مگر مقام محمود آن مقام در قلب فلک بقا مستقر و فیض مستمر
 چه که آیه تائه و حجه بالغه رب دود و ظل محدود است پس تا توانی دست
 بذیل آن مقام زن تا نور عظیم یابی و فیض مبین بینی و نصر قریب مشاهده کنی
 شمع بقا بر افروزی نور هدی روشن کنی شستان قلب بیارانی گلشن دل
 زمین دهی علم مبین بر افرازی کتاب کریم بخوانی آن ذلک من الهی ^{بک}
 ع ع

هو الله

ای منتسبین آن شخص حلیل شک نکنید خدا را که همتی بنور هدی
 و منجذب بملکوت ابی و مشتمل بنا محبت الله گشته اید عبد البهاء
 بنهایت جا از ملکوت ابی شمارا نماید خواهد و توفیق جوید با تمام قومی
 بخد مت کلمه الله پردازید و تریل آیات الله کنید و عالم انسانی
 را خدمت نمایند و حتی دشمنان را محترم دارید و مبنضان اوستان
 شمرید با خدا خدمت کنید تا چه رسد با حبا و به بدخواه خوشخوار مهربانی
 نمایند تا چه رسد بخیر خواه از نفسی هر بخند و از کسی دلگش مشوید و لو هر
 جفا روا دارد و هر جور و ستم مجری دارد این است و نصیحت و نصیحت

عبد البهاء و حکیم البهاء الابهی ع ع

هو الاهی

ای راضی بقضای الهی مصائب زریا، هر چند مضاعف بلا است
 لکن اگر تفکر و تدبیر رود و ملاحظه میگردد که جمیع منبسطی بر حکمت الهیه و مستثنی
 بر اساس اخصیه است زیرا حکیم قدر تقدیر عیبش امر عسیری سبب تا شمر
 نمیفرماید پس لابد جهتی دارد و حکمتی در امر است لَوْ كُفِرَ الْعِطَاءُ لَأَخْسَرْنَا
 الواقع و از این گذشته بعد از مصیبت کبری صعود الی الله موجب عظمی
 است فَوَآتِهِ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْكَرِيمُ الْأَرْحَمُ بَرْدِ اسْتَشْفَاءِ شَدِيدِ
 تمنای این میانند که خود و عزیزترین بتکان و دوستانشان در نهایت
 سرعت و میل رجوع الی الله نمایند و لکن حکمت الهیه این سرگشودن را
 نموده لِئَلَّا يَكُونَ مِنَ الْكٰفِرِينَ عَنْ يَتِيمَةٍ و لِيَسْئَلُكُمْ اَللّٰهُمَّ اَحْسَنَ عَمَلًا بَارِيًّا

چنانست که آنجناب بیارات الهیه مطمئن باشد محزون و دغون

مباشید البها علیک عبد البها ع

هوالاهی

ای یاران این عبد نهایت سرور از خدمات مشکوره و مشهوره شما صا

نموده یرانی اتحقیقه کمال خلوص خدمت حبیبی رحمانی پر د اتحید و نزد

صداقت و محبت و دیانت با تحید این خدمات در آستان مقدس متعل

افتاد و عنقریب ثمرات عظیمه تقیه خواهد بخشید ولی روز بروز باید این نیت

مزداد گردد و این نیت افزوده شود تا برقی در جمیع مراتب حاصل گردد

در رب دنی فی عبودیه احبائک ایمان و جنان ناله کنان روز بان

نمائید زیر خدمت و ستان فخر عالم انسان است و عبودیت یاران ^{بهست} موز

سخن قسم بحال قدم که اگر وقت دادم و فرصت میا قدم از روی حد
 و خضوع و خشوع در زد و هر یک از احباب داشتم ولی چه کنم که نه فرصتی
 نه قوتی نه قدرتی نه توانائی لهذا سر مسارم و پیقرارم و از خود بیزارم اما
 فی الحقیقه شما را با آنچه باید و شاید و سزاوار است قیام نموده اید ای
 کاش من نیز شریک و سهم شما بودم و لکن من فضل الله یونیه من شیا
 والله و فضل عظیم و البها علیکم ع ع

پهلوئه

ای پروردگار این نفوس دوستان تو اند و این سبع یاران تو ای
 انجمن پریشان تو انیم عنایت مهندند و از شمیم موهبت مشام معطر
 تجلی حجتی کن و سلی و موهبتی بخش، دلها ازاد کن و جانها ازنده

بخشش و عطای فردا و نادر صون حمایت صیانت فرما و در امر عظیم و سلطانی
 میمنت استقامت بخش خلق حدی کن و روح تفرید بدم آتش حب و تحاف
 و قلوب بر افروز پرده او با نام مختلفه بسوزانست و راسخ کن نابت و باس فاما
 ابواب عطا بگشا جام صفا بدو آرزوم عنایت بسیار او موافق مویست
 نازل فرما تا سمانی گردد ملکوتی شوند انت الکریم ع ع

به واسطه

مصیبت زده محزون میباشم غموم بگرد و سر شک میرزا شک
 مبارج مغزاش آه و اینین مکن و قلب احزین گذار و حیرت پاک گهر
 بمقتصدق عنده غیر مقتدر شافت و از این جلبن تار یک توبت
 اینک ملا اعلی نمودنی تحقیقه جامی سرداست نه خزن و موقع شاد

نه تلخ کامی بعد از صعود ملک وجود از حال از عالم فاموست کبری
 است علی الخصوص نفوس که مظهر مغز عظمی هستند ع ع

هوالاهی

ای مظهر ملکوت الهی این عالم امکان میدان اکتساب شئون رحمانی
 است و اوصاف بصفات ربانیه و همچنین محل وقوع در ممالک
 نفسانیه و سقوط و ظلمات شهوانیه انوار حقائق معنویه در حقیقت انسان
 چون شعاع در هویت شمع مکنون و مستور پس بحسب ظهور این حقائق
 نورانیه رحمانیه در این رجاچه لطیفه ربانیه محرک و مربی لازم و از برای این
 شمع افزوده واجب انیست تا انسان در ظل تربیت الهیه داخل
 نشود و بنا بر کلمه الهیه مشعل گردد و انوار توحید در رجاچه قلب نیز فرود آید

مبارکه و قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَبَطِلُ الْبَاطِلِ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ هُوَ الْمُتَحَقِّقُ

نیاید ع ع

بنو لاهی

ای مثل بنا موقده در سده سینا در این صبح رحمانی چون گوگب نورا
 از ارق عالم طالع شو و چون شمع در بر آئینی ساطع انوار نجوم آسمان
 اعراضی است یعنی کفیتی بود فائض ولی انوار ساطعه نجوم لامعه الهیه
 حقیقی بیه یعنی فیض حیات است که از تاج سلوک میل نجاست و سراسر
 و صفات است که در بخش کائنات است جامعیت کمال است که نیت
 عالم موجود است پس ای حبیب بکوش و بجوش و بخروش و دلالت فرما
 که انشاء الله بفضیلت ما نمایم حال ابی نفوس از احباء و صفت امکان محسوسند

که واحد این کمالات باشند و جامع این صفات الهیاء علیک و علی

کَلِّ يَابِتٍ رَاسِحٍ فِي عَمْدَانِهِ وَمِثَاقِهِ ع ع

هو الاقدس الاعلی

ای دوستان حق دست سگرانه بساحت حضرت ذوالجلال بلند

کنید و بگوئید ای یزدان رحمن مهربانی و آمرزگار پروردگاری کردگار

خطا پیش عطا بخش عدل پهل فضل نمازنده کن پائیده نما

بیگانه بی بیگانه بده جام صبا بنوشان بادۀ ملاء علی چشان سر مست

و محمود کن آباد و مسرور نما شبنان دلمار روشن کن و گلستان

جانها را پر گل و یاسمن نماید ملکوت ابی بفرما و نصرت ملاء علی

بخش توئی مقدر و توانا ع ع

هوالتہ

ای در قہ محترمہ از صعود و ولد عزیز مخزون مباش منعم گردد صبر و سکون
خواہد تسلیم و رضا طلب عنقریب کل صعود بمقام محسود نمائیم با سید
مقدس رجوع کنیم و مال منال را ترک نموده منفرداً اعیان بر بنہ بعالم دیگر
شائیم نفسی بقاعد اردو کسی را لانه و آشیانہ در این دیرانہ نماید از برای
پیدا و در تاب پنهان گردد ولی روح پر فتوح سبحانی دیگر و ملکوت جلیل

اکبر صعود نماید و علیک البہاء الابی ع ع

هوالتہ

ای در قہ طیبہ زکیہ چہ تسلی اعظم از این است کہ آن طیر و فاد فرود
سدرہ نشستی آشیانہ نمود و آن نسیم روحانی ریاض رحمانی رجوع کرد

آن قطره بحر عظیم پی برد و آن عنایب بگلزار حبیب پرواز نمود و با
 طیور قدس در جنت فرودس مساز و هم آوار گشت طوبی که من بیا
 انفور العظیم و الفلاح المبین ع ع

هو الاهی

ای ائمه ائمه و ائمه ائمه اگر چه آن طیر حدیقه محبت بگشایان باقی ستا
 و بگلزار معنوی پرواز نمود لکن فرقت پر حرقش آتش در آن قلوب مار
 افروخت اهل حرم کبریا از این خبر محزون و پریشان و خون گریان شنید
 این نظر بافت و محبت و مودت است که من دون اراده متاثر میشوند
 و این از رقت و لطافت قلب است و الا انفس مطمئنه از صعود و ارا
 در غرور تبشیرند و از عروج از عالم سنگ و تاریک مخلوط و مسروران سعادت

نورانی شبس حقیقت راجح و آن قطره صغیره بحر عظیم وارد و آن گل گلستان
معانی بحیث رحمانی و گلشن ملکوت ابی اصل محزون مباش عبدالبها^ع

هوائه

ای یاران الهی شمار فراموش ننموده و نخواهم نمود و اما گوش هوش
قطر استماع خبر یارانست نهایت سرور حاصل گردد و شاد و ستان
آن دلبر مهربانید چگونه فراموش گردید و آشفته آن موی پریشانید چگونه
خاطر روید و مشتاق فویضات مهتابانید چگونه نشیانیستاید
همواره بیاید یاران چون دریا پر جوش و خروشیم و سربا چشم و گوش تا جلو
یاران بسیم و آهنگ جانخش دوستان شنویم اید و ستان حقیقی
وقت آنست که اوقات خود را حصر در مشاهده جلوه ربانی نمائید

و بموجب مصایا و نصائح الهی حرکت و سلوک فرمائید تا سبب تفت
 دیگران نگردید آن غافلان گردید ای یاران من حضرت یزدان انسا
 تاج فضل و احسان بر سر نهاده تا بهر ذمی روحی دود و مهربان باشد
 و سبب ظهور علویت عالم انسان گردد رحمت پروردگار شود و مو
 ائز کارها با جمیع خلق با حسن خلق رفتار نماید و با عالمیان در نیاب
 رافت و فضل و احسان سلوک نماید در این دو عظیم و عصر بدیع ^{جب}
 تعالیم الهیه انسان باید چنان منظر تحسین اخلاق گردد که دشمن ^{است}
 شمارد و بدخواه را خیر خواه گارد و اخیار را یار پسندارد و بیگانه را آشنا
 شناسد یعنی با بیگانه و اخیار و خدای و ستمکار چنان رفتار نماید که دیگران
 بایر و آشنا نمایند و با اهل فاجبری دارند ای یاران در تحصیل علوم

و عرفان بگوئید و در کتاب کلمات صوری و معنوی جدید بیخ نمائید
 اطفال را از صغرتن تحصیل هر علمی شوق کنید با کتاب هر صنعتی
 تخریض نمائید تا قلب هر یک بعون عنایت حق مانند آئینه کاشف
 اسرار کائنات گردد و تحقیق هر شیئی پی ببرد و در علوم و معارف
 صنایع مشهور آفاق شود البته صد البته در تربیت اطفال قصور و مهور
 و با خلاق رحمانی پرورش دهید و مطمئن بجهت و عنایت حضرت
 پروردگار باشید و علیکم التحية و التشاء ع ع

هو الاهی

ای بندگان یزدان ما در حان قریب و با است و آفتاب
 با قول عبد البهاریا و شما مشغول و از فضل رب غفور راجی و مستعدی
 است

که هر یک از شما مشمول الطاف گردد و منظور نظر حضرت احدیت شود
 تا مجمع عالم و انجمن اعمم مثنوی حق ناطق و بذکر جمال قدم ذاکر و نهضت
 قدس مآلوف و بتلاوت آیات انس مشغول شوند و در کتاب ایجاد
 هر یک آیتی با بهره و کلمه ناطقه و جحشی بالغه باشند این است از فوضات
 ملکوت که فتنها آمال مقربین است و خایت آرزوی مخلصین ای
 پروردگار این سبعمرا مظهر عواطف حانیه فرما و مطالع الطاف بجا
 نما از بحر سیران سیراب کن و از آفتاب مطلع حقیقت روشن و تابان
 نماند فیضی بخش که انوارش در صبح ابدی منتشر عنایتی کن که آثارش
 در ملک سرمدی منتشر توئی مقدر و توانا و توئی بخشنده و مهربان ^{نک}

انت اللّٰه الّٰه المتعال علیکم البهار

هوائیه

امی یاران عبداللہ، نفوس مقدسی از احباب با سرور بی منتہا بشہد
 فدا شدند و علم شہادت کبریٰ از اہل خود و لولہ فی در افاق انداختند
 و قلوب صافیہ را بنا بر اتحراق گذاشتند و فرشتہ عشق کشوند و طہرای
 ابدیہ نمودند و مشورعت الہیہ تلاوت فرمودند و بخون خویش صحیفات
 آفاق را بایات عبودیت مرقوم نمودند و گوی سبقت از میدان
 موبہت ربوند اما ما بیچارہ ایم افتادہ ایم بکار ایم اسفندہ ایم الودہ ایم
 افسردہ ایم کہ از این میدان بازماندہ ایم آنان از حیرت امکان تا قطب
 لامکان پوز نمودند و با طہیر قدس در ملکوت اہی دمساز گشتند و با واز
 بلند یالیت قومی بخلیمون فریاد بر آوردند و ما در این جهان تنگ و تاریک

اسیراب و کلیم دشمنول بشون بگانه خوش آن چه هستی و این چه
 معنی آن چه اوجی است و این چه حسیضی ان چه علتینی و این چه عتینی
 آن چه عالم نورانی و این چه جهان ظلمانی فاعلمبر و ایا اولی الابصار
 استهبو ایا اولی الالباب افکر و ایا اولی الافکار و کلیم آئینه و آئینه
 ع

هو الاهی

امی و جنور بنور محبت الله در سبیل الهی سالک و چالاک شود و سنگ
 معارج افلاک نما خوی راستان کیر و بنده آستان شو بعبودیت قائم
 تا بدرقه الطاف بوبیت برسد در انجمن دوستان الهی شمع افزور با
 و در حول سراج ربانی پروانه جانسوز در محضر روحانیان لسان ذکر رحمت
 و در مجلس نورانیان رتبه معرفت یزدان شود تا آنوقت تا سید جمال الهی بسنجی

والطاف حضرت بی زوال را از ارق اعلی مشاهده نمائی و البهاة ^{علک}

و علی اجداد الله المسمین القسیم ع ع

بهوائه

ای متعلقان آن موقن بانه چشمی بملکوت ابی ناکر نسید و باراز او
انبار گردید و نجات قدس و مسارات آیت کبری بگردید و شهید و فاضل ^{بحشید}

و بال و پر عرفان بگشاید و بفضای لامکان بر پرید آهنگ ملکوت

نماید و بنواد آهنگ لاهوت در صوامع جبروت سبحان الذی هو ^{حی}

لامیوت بنوازید تا سامعین بشور و ولوله آیند و در ارکان ناسوت زلزله

آزند و مرغان چمنستان احدیت بنغمه در آیند و بشری للفاضلین طوبی

للمتقین حسنی لكل مترنج الاعطاف من صهباء راقه و فاقت

وَعَلَّتْ فِي حَانَ حَبِيبَةِ اللَّهِ عَسَلِي الْأَبْنِي ع ع

هَوَاتَهُ

ای آرزوگان سبیل حضرت یزدان آنچه در راه خدا بر سر آید مهمل و وجود نسا
 را بسیار آید ذلت کبری عزت عظمی شود و خواری بزرگواری و کامکاری
 رحمت عین رحمت شود و نعمت جوهر نعمت گردد و ملاحظه نمائید که در
 صحرا می طوف چه امانت بحضرت سید الشهدا در وحی له الفدا و اعلی
 وارد آن موارد و مصادر الطاف خفیه بود و آن جام بلا کائس عطا آن
 زهر شهید بود و آن ذلت عزت غلا و اعلی تالان و تاراج سبب معراج
 گردید و قتل اسارت حیات ابدیت و آزادی در جهان حانیت
 شد پس سز کنید خدا را که باین عطا موفق شدید و البها علیهم ع ع

هو الله

ای مؤید آسمانی خداوندی را بستا که تائیدش ابدیت و بخشش سرمد
 بنده مؤید را مانند درختها در آغوش صدف بخشایش برپوش دهد و درود
 ابدی مؤید فرماید قدرش را ملاحظه نما که بنور شرق خطبات غرر از آن
 کند و بفض جنوب مزاج شمال را آبیاری فرماید بوی خوش انگشتر
 بشام اهل باحتر رساند و آهنگ ملا اعلی را بگوش ملا اوفی بنوازد
 گلستان بلبل و فزار از آن ملکوت ابدی فرماید و انعام حمامه قدس را
 ملا اعلی نماید و علیک التحیة و الشناء ع ع

هو الله

ای یادگارهای آن نفس مقدس مبارک جناب سیدی حضرت مقصود ^{رحمته}

بمقصود رسیدند و ندای رت دو دشنیدند و بحال موعود گردیدند
 و بطل ممدود و دیدند و بمقام محمود رسیدند و چون پرواز ملکوت را از کردند
 ملا علی ندای مسموع و تعالی شنیدند لهذا بایدان یاران عبدالبهادر بگزارند
 حال اسی زبان گشاید که چنین فضی موقی و بچنان فوری مؤید شدند
 آن طیر حقیقه و فاکلشن ملکوت اسی پرواز نمود و در خطا رقدس اهل بها
 همدم و همراز گشت حال شما باید حقیقه انیقه اورا باغبانی کنید و کشتزار
 مجتبی را آبیاری فرمائید تا شمع آمال در شستان فاروشن گردد و بسبب
 روح در میان در ملکوت رحمان شود و هر چند آن نفس زکیه غائب و پنهان
 شد الحمد لله شمار او این جهان فانی باقی و یادگار گذاشت تا پی او گیرید
 ره او پوئید و مقصد او جوئید و شنای او گوئید زیرا نغمه فی ارکشن جان و دلش پوئید

و شمار پیدا کرده و بسیار نمود و از نفس مہوی بری و نیز از فرمود باری امید
 عبدالبہا چنین است کہ اختلاف سبب عزت اسلاف کردند و اینبار ^{شکوفہ}
 بلخ آمال آبا بشوند من ہر دم کمال انامہ وزاری و آرزو و بقراری طلب شمول
 الطاف کنم و ظهور مہبت اسلاف در اختلاف خواہم یقین است کہ این
 دعا در بارگاہ کبریا مقبول و مستجاب گردد و ولیم التعمیرہ و المثناع مع

ہو الہی

ای ثابت بر پیمان و آریہ فرقان میفرماید ہم اورنا الکتاب الذین اصطفینا
 من عبادنا و ہم ظالم لنفسہم ^{و ہم متقصِد} و ہم سابق الی
 الخیرات میفرماید کہ اصطفانا نمودیم عباد خود را اما بر سہ قسمند قسمی ظالمند
 بر نفس خود یعنی با وجودیکہ اصطفانا نمودیم اورا خود را از بخشش الہی و فیوضات

رحمانی محروم مینماید قسمی دیگر نفوس مقصده اند یعنی در حالت متوسطه
 نه در اسفلذو نه در اعلی بلکه در وسطند این نفوس از بحر الطاف نصیبی
 دارند ولی غریق سیراب نیستند قسم ثالث که سابقت بخیرات نیانند
 و باعلی اقرب آایات صعود کنند آایات کبری گردند و مظهر فروضات
 عظمی نجوم ساطعه شوند و شرح لامعه پس ای ثابت بر شیان جندی
 کن و سیمی بنما و همی بفرمایا از سابقین الی اخیرات باشی و مظهر مروت
 رب آایات الباهرات کو کلب روشن گردی بانوار خضوع و خضوع
 و عجز و نیاز و انقطاع جهان فانی را آئینه عالم باقی کنی و حلیک لبها
 ع

هوائیه

ای بنده حضرت بی نیاز شیراز در بدایت طلوع صبح حقیقت خلوتگه

را شد و آهنگ ملا، اعلیٰ آغاز سازگشت ولی چندی گذشت نه انگلی

مانده شهنزاری حال اجدتد مرفان بسپرو از آمده اند و تسبیح و صدیس

دسارگشته اند ولی شمار اجوم اعدا همیشه پریشان دارد توکل بخدا کن

هر چه پیش آید همان خوش است اضطراب جز نرنه دنیا ما شاگاه انقلابست

انسان نباید از چیزی متاثر شود بلکه در نهایت گشایش قلب و سرور خدا ن

و طمینان خاطر و متانت استقرار رفتار کند ای پروردگار هر چند عاجز

و ناتوانم ولی تو قادر و توانا شمرنده ام در مانده ام و عاجز مانده ام تو

یعنی تو بغیری تو دستگیری آنچه سزاوار پروردگاری است شایان

فرما و آنچه شایان آموزگاری است از ان کن توئی بخشنده و دهنده

و خطا کننده و مهربان ع ع

در مهر ۱۲۵۰ هزاره

هولابهی

ای شیدای روی و بجوی تخی این کره خاک آشیان مرغ خالی و
 پرند طمانی است لهذا پرندگان حدائق الهی آشیان این حسرت
 دیرینه نمایند و منزل و ماوی در این گلشن فانی نخواهند بلکه در گل اوقات
 اشتیاق گلشن حمانی نمایند و آرزوی لاله در شاخسار روحانی کنند
 نفس ناسوت نجات طلبند و در فضای دلگشای حیرت حیات جو^{ند}
 علی الخصوص آن طیر حدیقه و فاکه گلستان اهی پرواز نمود و در ریاض
 قدس بر سر سد پشتهی آشیانه ساخت و یکدشمال از این مصیبت
 محزون و سخن بهتیداد و نهایت سرور و جهور در جوار رحمت کبری
 بهلیل و بیح و تقدیس مشغول .... ع ع

هو الله

ای دلبر آفاق سگر ترا که دیده بدیدارت روشن گردید و دل و جان
از نجات قدست غبطه گلزار و چمن شد نجات انس مروریافت
و نجات روح القدس منتشر شد جان سجانان رسید دل راه بیارگاه
یافت و بسر مکنون و فرم صون آگاه شد ای پروردگار در صون حمایت
ماوی ده در کف عنایت بلجار و پناه بخش ای مهربان اگر بنوار
جوهر وفا و حقیقت عطاست اگر بگذاری اهل خطا مستوجب عذاب
و جاست آنچه شایان آسانست رایگان فرماد آنچه لایق حقایق
است از ان کن ویلی را بصر ف موهبت غریز ملکوت فرما و حیرتی
را بنهایت اُفت مظهر فیض لاهوت نما ای پروردگار خط کن صیانت

فرمانا قدم نلغز و با سفل درجات نرسد توئی مقتدر و غیر زود توانا
 و توئی عالم و بینا و انا انک انت الغفور الرحیم ع ع

هوآ

ای یار مهربان چون سیر عظیم از افق حقیقت طلوع نمود انواراً
 چنان پر تویی بر آفاق انداخت که خاور و باختر صحرا می طورش و
 جلوه گاه ظهور گشت و نور علی نور مشهور شد مشکاة در نهایت ظرافت
 ز جاجبه در غایت صفا و لطافت مصباح در ستهای نورانیت شجره
 مبارکه در کمال خرمی و طراوت ثمره در شدت حلاوت و دهن و
 زیت در غایت استعداد و قابلیت لهذا سراج ملار اعلی کون
 در می درخشده اتقی ای بود و مصداق نور علی نور گردید اندک نور است

وَالْأَرْضُ ظَاهِرٌ مَشْهُودٌ وَعِيَانٌ كَثِيرٌ وَعَلَيْكَ التَّحِيَّةُ يَا نَبِيَّ ع

هو الاهی

ای امته الله اگر ظل ظلیل جوئی در سایه شجره انیسادر اگر فرود

باقی خواهی در حدائق میثاق استقرار یاب اگر چشمه حیوان جوئی

از بسیل پیمان نبوش قسم بنوریزدان که خیر عظیم و حظ و فیر و غیر

قدیم در این است ایوم روح میثاق در شریان آفاق نبات

و سحاب پیمان بر دو جهان فیاض مہینہ سائلین تنگ بہ

والبہاء علیک ع ع

هو الله

ای امته الله چون افواج نساء عالم نگر می چون امواج سیانی باقی

عالم بی نهند و جوچه جوچه بیدار عدم راه بر نند نه عمر و اثری نه فائده و خبری
 مگر در قاتی که در ظل سدره رحمانیت در آیند و بسوی صبح هدایت افق
 قلب بیاریند این رفات از افق غمت طالع گردند چون
 سرج نورانیه در زجاجه ملکوت بر افروزند ع ع

هوائه

ای پیران الهی و اما رحمانی نام مبارک محبوب بهیما جمال اسی را در
 منتهای جذب و له ساید آید و زبان گشاید تا ساحت دل از اند
 آب و گل منزه و مقدس شود و روحانیت کبری جلوه نماید آیات
 توحید اشراق کند و فیض حدیث نازل گردد و نماید شدید حاصل شود
 نام او در مان هر در دست و حرارت بخش هر سردی در باق اعظم است

و طلسم اکرم زندگی دو جهانست و نجات دهند که امان الیوم این
 اسم مقدس حرز عالمیان است و پناه آدمیان نعمت الهیست و زنده جان
 پس امی یاران و فاعزه مایبار الاهی برارید و امی طالبان جلال کبریا
 باقی اعلیٰ توجه کنید و می آسائید و نفسی بریارید که محبت او و
 محبوبت او و ترویج آیات او و اثبات بنیات او این است
 معاطیس نماید این است قوه جاذبه توفیق ع ع

هو الله

ای ائمه مطهرین فضل حضرت زین الدین و سرور محبوبت حضرت
 رحمان که رشته تعلق از جهان و جهانیان منتهی و بدام عشق و لبر مهربان
 او منتهی و با امان رحمان مانند شیر و سگ منتهی از هر قیدی آزاد شدی تا هر

رسیدی قدر این هدایت بدان در این دروازه صدف عنایت را از غما
 تعلق ناکیزه و مقدس مدارتا روز بروز نشسته صبهامی الهی بیشتر شود و
 هدایت بهتر فرسود و در عینک البهاره الاهی ع ع

بهوالله

ای دوستم احوال الهی بر انسان در این جهان بجاری مشغول و
 بامری مألوف یکی در میدان سیاسی سمند براند و دیگری صف
 جنگ بیاراید و دیگری در میدان تجارت و صنعت بسابد
 دیگری در کتابت خراف سعی شدید بنماید ولی معنا طین هوا
 الهی خدمت یاران است عبودیت و ستان زیر استیصال مشغول
 منتهی تصبیر مطموره گردد و متوج زحمات و مشقات غیر شکوره ولی چاکر

شاکر یاران عزت ابدی یابد و موهبت سردی جوید شجره امید نشاند
 و بر محمد بیاید مثل کلمه طیبه کسب شجره طیبه اصلها ثابت و فرعها فی السماء
 و توئی اکمل کل صین الحمد لله شما بن موهبت موفق و مؤیدید

علیکم البهار الابی ع ع

هو الله

ای منجذبه بنجات الله امیدوار بصون و عون حمایت حضرت پروردگار
 باش و متوکل بر الطاف بی پایان حال آمرزگار مانند گان کسیران
 ضعیفیم اوست قوی مقدر و توانا پناه درگاه اوست بهجا عقبه موهبت
 و غایت او بسته این ضعیفان حضرت کبیر یا ارفط و عنایت محروم
 نماید و در ظل ممد و تحت لوا مقصود بر عهد و میثاق ثابت برقرار نماید

هرگز نیر با عقل و میر حق را از قبل عبد البها تحت و شایرسان و بگو ای
 اما رحمن چه هستی اعظم از این که در عصر مبارک قرن چال ابی یوم ظهور
 در عالم وجود محسوس شید و باقی شود در مقام محمود و کمال موعود و توجه نمود
 عبد البها را عزت ابدیه عبودیت آستان مقدس است و اما رحمن را
 نعمت سرمدیه خدمت در گاه احدیت جمیع در ظل آن مقام محمود
 باید و بدم شکرانه بود فور قیام نمایم و علیکن التعمیه و الشناج ع

هو الابی

ای اجبای الهی و مطهر و مطالع مواهب غیر تنابهی افاض علیکم
 محبوبکم من انقه الابی انوار الطافه فی کل آن و صین شما اشجار حدائق
 ربانی و نهالهای بوستان حمانی استید و همقان الهی بدست عنایت

شمار اعرس فرموده و در ارض طیبه طاهره نشاند و از چشمه منزه
 آب یاری نموده و از ابر رحمت باران مرحمت عطا فرموده و از سس^ش حقیقت
 شعاع و حرارت افاضه نموده و لواقح و نسائم موسم ربیع الهی و ببا
 مننوی را بسبب همچنان آورده و بدست تربیت ربوبیت پرورده
 تا آنکه بار درشته حال ای اشجار حدائق الهی وقت میوه و ثمر است
 و ای نهالهای فردوس محبت رحمانی به کام سبزی و غرمی است
 و دم سگوفه و سگفلی و اوراد و از بار است فرخنده شجری که ثمره بو
 و سبوح بر امر آنه فرین گردد و مبارک نهالی که در حدیقه عرفان نشو
 و نماند و میوه ایتقان مبار آور و طوبی لکم و بشری لکم و البهار علیکم

این وقت بوصولت ابدی سردی در جهان ابدی تبدیل گردود
 حرمان بنجول در جنت رضوان مستی شود و کل در ملکوت در محل ^{است}

در آید ع ع

هوائه

ای در وقتی بر چندیست آرد جانسوز است قیر جگر دور
 حکمت تقدیمه و قضا محموم را چه چاره بهتر است که تیغ قضا را بر سر
 و بر قدر از رضایینه سپر نمایم جز که تسلیم و رضا کو چاره ^{لکن} صبر
 اجزیم و قضا الله نافذ و ^{لکن} شکوتم آتمم و قضا الله نافذ پس
 است که نفس رضینه مرضیه گروی و مطمنه باشی تا در سلک
 در قاتی در آئی که گوهر صبرند و در یابی سکیب رضای محضند و از هر ^{رضای}

پرنصیب قسم بمصیبت جمال قدم روحی لرزیده الفدا اگر کشف خطا
 گردد آنچه مقدر است اختیار شود حال ناله مکن شعله فزن گریه مکن زاری
 منما در این با تم سر یک مهربان داری و سهم با آه و فغان جناب خان
 علیه بهار الرحمن این عبد هر دو بخزن تو محزونیم و باندوده تو منموم اگر
 تسلی ما نخواهی تسلی شو اگر سکون ما جوئی راضی بقضا گرد تو گل جمال
 قدم کن و سلیم اسم اعظم شو تا رویت چون مه تابان در کوشش روشن
 گردد و البها علیک و علی کل صابرة فی البلاد راضیه بالتضارح

.....

ای دو برادر چون فرقدان درخشنده و تابان نور حقیقی در عالم خلق پرورید^{محبت}

است و شجاع موبست الله احمد الله روی آن دو برادر بر تو الهی چون

مه انور نور علی مخصوص که در پیل الهی بی سر و سامان شدید و از لانه
 و آشیانه دور گشتید و اسیر زندان گردیدید و حال سه گردان کوه
 و بیابان این موهبت از الطاف حضرت احدیت است که در حق آن
 دو بنده آستان مقدس شده همواره عاشقان و می جان سر مست جام
 بلا بودند و آواره از خانمان گمی اسیر زندان گشتند گمی خستیرین دمان
 عاقبت در نهایت سرست بر با نگاه عشق شما نقد و سر بر افراختند و
 از عالم خاک بملاز علی باسند تمت تا خند لهند آن در برادر چون
 دو پیکر یعنی بربح جزا آسمانی از افق کامرانی بدرخشیدند و در هر می
 صد هزار سکرانه نمائید که سرست جام بلائید و آواره دشت و صحراء
 لسان بلخ ببلایید و نطق فصیح بنمائید تا ما عشق بر افروزید و پرده فلاخان

بسوزید جهانیان را یار و مهربان گردید و جهانیان را دلیل و حاسیان ایام
 میگذرد و صبح شادمانی بشام ظلمانی تبدیل گردید پس فخر خنده و جود می
 که آیت سرور گردید و رایت مقام محمود و خجسته نفسی که ایام معدود را
 در راه جمال معبود بر خجسته و شقت سپایان رساند و محروم سری که در راه
 او فدا گردید و مایوس نفسی که قربان جمال حرم نشود علی العجالة شامخا
 و کاشانه را در راه حضرت یگانه از دست بادی انشاء الله در گلشن طارا
 لانه و آشیانه خواهید نمود و در اقیانوس محبت الله چون درخشم بانغ ساطع خوا
 بهید

گشت و علیکم التحية و التشاء ع ع

هو الابی

ای گلشنه بادی محبت الله از خدا بخواه که در این مدت قلیله از عمر دنیا

بی وفا موقوف با برمی گردی که مبارکیش در جهان الهی الی ابد الابد باقی
 و برتر از ما دنیاچه موجود بینی معدوم و مفقود گردد و آنچه مستور بینی
 و شومی محقق و مشهود شود یومئذ لا یخفی الظالمین ایما نسیم سبحان الله
 این چه عظمت است که شمیم ریاض ملکوت اهی غیب و مشهور را احاطه
 نموده است با وجود این فرگوش محروم ع ع

هو الاهی الاهی

ای بندگان الهی و یاران من صبح هدی چون از فیوضات بهار تو
 بر آفاق انداخت نور محبت مبذول داشت و اشراق الصفت
 فرمود حقایق متنوعه مختلفه متضاده را بغیض احد کامران نمود با جمیع هم
 و مل در ظل خیمه کبریا دخل کردند و بیک آهنگ سهیل و تعدیس

جمال قدم مشغول شوند خطوط شعاعیه ممتده از مرکز محیط دایره هر چند متعدد
 ولی چون از مرکز واحد ساطع است لهذا آن خطوط در نقطه واحده جمع
 و مکرر واحد وابسته اند و اگر چنانچه نفوس چون خطوط شعاعی توجه
 بمرکز اصلی داشته باشند وحدت اندر وحدت است و اگر چنانچه آن
 خطوط شعاعی از محیط تجاوز کنند لابد تفرقه حاصل شود و آن مرکز مبدی
 فیض است و محیط دایره و آن دایره تعالیم الهیه است تا از تعالیم الهیه
 تجاوز نشود اتفاق حاصل نگردد پس ایدوستان مهربان بان مرکز
 قدیم و جمال سبین آفتاب انوار ملکوت غیب توجه نمایند و چون خطوط
 شعاعی از آن مرکز قدس ساطع شوید و از محیط دایره ذره تجاوز نمایند
 تا جوهر توحید شوید و حقیقت تفرید شمع روشن ملکوت گردید و ایامت

با هر سلطان جیروت نجوم اتق احدیت گردید و طیور حدائق رحمت
 احمدی فضل حال قدم حاجی از جوهر موهبت بر سر دارید و سرحی
 پر تو عنایت در سر روانی از سندس فرودس در بردارید و سفی از پیا
 البیه و دلائل سجایه دگر در بحر الطاف مستغرقید و از نور احسان مستفید
 کلمات کتاب بینید و صرف صحف علیین آیات صریحه ربانیه
 و صحائف بدیهه صاحب عنایات قدر این موهبت ابدانید و شب
 و روز در اتحاد و اتفاق و الفت کوشید نهایت احترام را از یکدیگر بیدار
 و رعایت رعایت را بهم منظور بنمایید خادم یکدیگر باشید و خادم بنیان
 اشتقاق و سرامادی امر الله که ثابت بر عهد و میثاقند سرج افغان
 چون امری را آورده بند اطاعت و تعیادش فرض است و اطاعت

آنان موجب اتحاد و الفت و یگانگی دوستان زینهار مخالفت و
 مبایعت ننمائید و همچنین باید که شب و روز و فکر و بیخ امر الله و
 نفعات الله و احکام و حکم الله باشد و کمال مهربانی و تواضع و خشوع
 تسکین سلسیل هدایت را بمعین صافی رحمانیت دلالت کنید غنیمت را
 عین عطا باشد و چهارگان الهیاء و پناه و ترقیات عصریه بکشید و
 مدینت مقصد سه جلد تبلیغ و سعی شدید نمائید ع ع

هو الله

ای پیل خوش آهنگ باگلی از جان دل بر آرتا صاحبان فر
 راجیران کنی و از جهان بود رنگ آزاد نمائی نمه فی ساز کن که طپو
 فر دوس ادم ساز کنی با حمانه الهی همراز شوی از جهان و جهان بی نیای

گردی باعقای مشرق هم پروازشوی زبان زارگشائی و آغاز سخنوی
 نمائی در افغان شجره طوبی با بدیع اسکان بسائی و علیک التمه و الثناء
 ع ع

هوالله

✱

ای ایران با وفا آنچه مرقوم نموده بودید ملاحظه کردید از معانی انجذابا
 روحانی اسکار و از آن گلبانگ پهلومی آهنگ بلبل معنوی پدید
 زیر ابرمان قاطع بر محبت سیر لامع بود و علامت عبودیت بقصد جماعت
 آن ایران با وفا هر دم هدف تیر خا هستند یعنی اودیت اعدا و شهادت
 بلها و ملامت جلا و تفسیر سفها و حکیم تمسکاران و تضییق عوامان جلا
 از هر جهت سهام صدقات اهدف با وجود این الحمد لله در صون جماعت
 حق محفوظ از قور و صون از قصور ثابت پدید است تقسیم و هوشیار ندان است

موجب پروردگار چنانکه خطاب بنفرسل و مادی کل در قرآن عظیم ^{عظیم}
 فاستقم كما امرت زیرا محبت الله مانند سراج در زجاج امتحان بزرگ
 گسی اسیر بخیر کند و گوی زهر را شهید و شیر نماید گوی چون یوسف زندان
 افتد و گوی چون سید حضور تسلیم خنجر نماید گوی مانند سیخ زینت بصلیب
 فرماید گوی مانند ابن تبول در ارض طغش شهید کند گاهی مانند خلیل او
 کند و گوی مانند نوح جباله و نوحه اندازد این است سمت و صفت
 محبت الله خوشانفسی که بان بزرگواران اقتدا نماید از وفات آل
 نجات متعلقین و متعلقات اسیر حسرت نشوید و عبرت از دیده ^{مساید}
 زیرا آن غنچه های محبت الله در ریاض ملکوت ابری شکفتند و آن اسیران
 حرمان محرم خلوتگاه لاهوت گشتند و آن بیماران شفاحی ^{فیتند} یستی یا

و آن گلستان بارگاه الهی پی بردند چنین نفوس موجودند نه مقصود محمود
 نه مظلوم طالعند نه اهل مساعدند نه باطن از در پیستی بجهان شایسته
 و از روزنه فاش شمس بقایا بقند عظیم و عظیم التمجیه و التناوع ع

به واسطه

ای مریضه از فوت سپر کدر مباش اشک میریز مخزون کرد
 مغفوم مشوریر آن مرغ سحر گلشن جلیل اکبر برد از نمود و آن شتاق بخیل
 تجلی نیر افاق شتافت آن تشنه غلب فرات بدریای نعیم سرمد
 و اردگشت اگر اورا دوست داری صبر و تحمل کن بلکه حمد و سکر نما که
 که چنین فوزی عظیم و فضی بسین موقوف شد . ع ع

هوائه

ای یارب عبادی چشمه خورشید عنایت پر جوش است چشمت روشن
 باد و از این فیض رحمت الهی مستفیض شو امکان ظلمت از ظلمت است
 و ملکوت حرم نور اندر نور پس وجد و طرب نما که از این بر تو تعیس دل
 صحرائ طوگشت لعله نور بر افروخت جلوه الطاف جمیع اطراف
 راز روشن نمود ع.ع

هوائه

ای ساک راه حقیقت مشقت یدی رحمت کشیدی معرض صدمات
 شدی مورد شامت احد کردیدی هر بیوفای جانم و دهر بی انصاف
 و قرا عساف گشود از خوف و خطر خویشان بیگانه شدند و آشنایان با دست

و آزار بر خاستند امتحان شدید بود ولی تائید عظیم محمد بن عبد الله با وجود آن
 بهجوم محفوظ و مصون ماندی و با وجود تسامح و توادف سهام و سنان این
 و ائمون گردیدی تا قدرت ابدیه واضح شود و چون رعایت حضرت
 احدیت لایح گرد و از آنچه وارد دلال مناکلال میار صبر و قرارش گیر
 و سلوک و رفتاری فرما که سبب عزت اولی الابصار گرد یعنی بدخواهان
 را خیر خواه گرد و جفا کاران را بوفامعا لیه نماید شمت را غمخوار شود هر
 و همدگان را می گسار گرد و ستم قاتل را بشهد فائق متقابل نماید در او با
 کن و خائن را امان ده و ستمکار را عطا بخش و خطا کار را اغوش و سماح بسزد
 و در مقصود این است که بموجب نصایح الهی ز قمار و حور کت
 فرما آنوقت ملاحظه نما که بهشت اندر بهشت است و روح در میان

و هذا من فضل ربك الرحمن و عليك التحيه و الشكر ع ع

هو الابهى

ای کواکب اقی انجذاب احتران آسمان هر چند درمی و درخشند
 لکن گاهی در اوج و گوی در حنیض و گوی در مواقع سعد و گوی گرفتار منزل
 نحس شوند لکن کواکب اوج محبت الهی و نجوم بار غنه اقی معرفت الهی
 احترانی هستند که در غیر آسمانهای شهر طالع و مشرق قد و از سر نخوست
 و احتراق فاع و الیه علیک ع ع

هو الابهى

ای بستلای بلا در بیل خدا اگر چه این کانس در مذاق عاقلان کدر آسمان
 و در کام تن پروران تنخ و ناگوار است اما در کام عاشقان شهید شکر است

و قند مگر نشیش نوش جان است و زهرش در یاق اعظم روح و ریحان این عین است
 همیشه مختص نماید و اولیا بوده که اسیر راه خدا بودند و مقید بر خیر و محبت است
 و اوقات را در سخن فرزدان گذرانند از راحت و آسایش گذشته
 و در جهان بی سر و سامان شدند غمگین این ایام شدید و اوقات شد
 بگذرد و حال تکلیف از ارق مبین کشف نقاب نماید و تری الظالمین فی

حسرت مبین البهائم علیک ع ع

هو الاهی

ای تشریف انوار هدی از ملکوت علی آنچه مرقوم نموده بودید ملاحظه کردید
 نفعاتی خوشی داشت فوجات و کشتی از صعود و اخوان مخزون و سخن
 بودید از سر و جوف نفوس ملکوت شهود هرگز منعموم و محوم مگرد و متاسف

و مخرج مشوچه که طیور سر دوس چون بحدائق قدس پرور نماید محل شایسته
 است نه سوگواری و محل بشارت است نه حسرت اگر از جهت انس
 الفت از وقت وحشی حاصل گردد لا باس فیہ و لکن باعتبار نه بد رجحان
 اعتدال حاصل گردد پس شما باید که من بعد در نهایت بشارت و بشارت
 باشید و در غایت فرح و مسرت که الحمد لله از جام دوست سر مستید و احوا
 و خجانه مملکت می پرست از غنایات حضرت قیوم اسد عالمین ایم که پدر
 مسرت اثر انتخاب افضل معامله فرماید این نسائم فضل اذ امرت
 علی الفلوات المجدبه من العصیان و برهوت الهامه من الطغیان انخرت
 و انبتت من کل زوج بیج و الحمد لله رب العالمین و الهام علیک
 و علی کل نابت مستقیم علی عمدته و میثاقه العظیم و امره الکریم عبد الباریع

هوالبی

ای مبتلای بلا و بیل خدا اگر چه این کاس در مذاق عاقلان که آشام و در کام
 تن پروران تلخ و ناگوار است اما در کام عاشقان شهد و شکر است و قدر
 بیشش نوش جان است فرسش دریاق عظم روح و در جان عنایت همیشه
 با بسیاد اولیا بوده که اسیر راه خدا بودند و مقید بخیر و محبت الله و اوقات را
 در سخن و زندان گذرانند از راحت و آسایش گذشتند و در جهان بی سرو
 سامان شدند غمخیز این ایام شدید و اوقات شاد و بگذرد و حال
 از ارق مسین کشف نقاب نماید و تری الطالمین فی خسران مسین و البها علیک
 ع ع

هوالبی

ای مستسین فائز برقی اعلی هر چند آن مغرب در گاه کبریا بحوار رحمت کبری

تافت ولی شمارا بهر یاران آئی یادگار گذاشت تا سبب ذکر او
 شوید و شمع او را انفسه وزید و جو بیار آمالش را آبیاری کنید و
 بکشید تا نهایت آرزوش در جمیع عوالم آئی ظاهر و آشکار
 گردد و علیکم التحية والشاناء ع ع

هوانه

ای ضلّ کامل تحریر آنجناب رسید و مضمون آن پیش معلوم بود حتی تا شما
 چنین است ولی عادت دیرین آن دلبر نازنین کشتن عاشق و سوختن دل
 مشتاق است گوی مانند خلیل در نازش دیداند از دو گوی مانند یوسف صدیق
 ازندان و بخیر کند گوی مانند کلیم آواره صحرائی ندین نماید و شبانی سرگردان
 کوه و چمن فرماید گوی چون سید حضور مظلوم سیر و دس مغرور نماید و

مبارکش دی زمین را گنبد فرماید گوی مانند سر وجود و جلوهٔ حسب و نقطهٔ اولی
 روحی له الفداء سینه مبارکش را هدف هزار تیر خا نماید آن دلبر عنایا حوی
 ورقا چنین است چو باید کرد زخمش مرهم است و ز سرش در مان و کسب و کرم
 بشی من انخوف و اجمع و نقص من الاموال و النفس و الثمرات
 فقیه الصابرين باری شما محزون میباشد و شدت رخا سیم و سرت
 عبد البها باشد آنچه بر او دارد و از برای شما حاصل فسوف یبدل الله العسر
 بالیسر لا تخزن ان الله متعنا حال ترویج دین الله لازم و تبلیغ امر الله
 واجب و علیک التحیة و التنازع ح

هو الله

ای دو کثیر خداوند عزیز از وقت جناب اسمعیل حرقت بخوید و حسرت

نمایند و کدورت نفرمائید دنیا این است که می بینید صیفت او ازه^ش
 این است که مینوید بن^ن و نگاه جناست و مصدر صد هزار گونه بلا اسنا^ن
 و می نیاید همه می نیاید نفسی نیاید و محفل اتحی نیاید جنگ است و جدا
 سنگت و وبال نهدن است و زوال در این صورت از رحلت چه حسرتی
 و در وفات چه افضی^{تی} نمها این است که از جهان ظلمانی بعالم نورانی شتاب
 و از تنگنای جسمانی بجهان دلگشای روحانی هجرت نماید قسم بحال^{ست}
 یکتا که این خاکدان فانی بسیار تنگ و تاریک است و محصله انسان^{کحل}
 مشقات این جهان نمایند این است که بجهان دیگر شتابد با وسعت
 و وسعت یابد و الحمد لله الطاف^ن جل ای بی پایان است و موشش جان
 بخش و دستمان و علیکم التحیة و التهنات ع ع

هوالا ہی

ای اویب و بستان عرفان و غلیب بوستان اقیان شمع روشن است
 و انوار ملکوت اہی شاہد انجمن سیم ریاض اہی در مہجوبت و سیم فیاض
 رحمانی جاذب قلوب اشعہ ساطعہ منور افاق است و روح طیبہ معطر
 مشام ہر مشتاق جنود یامیدار ملکوت اہی در جوہر مست و علامتہ تقدیس
 از جبروت ہدی و صعود و نزول شحات عنایت از سحاب ہدایت
 متابع است و طغفات مہجوبت از کاس احدیت متواصل اسحاق طہور
 سکو حیرت یارک و شعور است اسرار حقائق حشر و شعور و تصور یوم یوم ^{بصیر} نفعی
 پس باین فضل و الطاف حال قدم دل را شاد و خرم نما و از آزار ہر
 غم دالم گرد و در بحر سرور بی پایان غوطہ خور و در قضای جان بفرمای روح و سخا

سیر و سیاحت نما گوش را از هر آوازی منع کن و از سرش ملکوت سحر
 ندای حمی علی الصلاح شنو چشم را از مشاهده لوزم امکانی ببند و با
 الهی نظر فرما و بستانی در این بوستان گنجا و او یب عشق شود و س
 حقایق و معانی ده زبان ابش و نیایش آفتاب جهان آفرین گنجا
 و اجسام مینه و اجسام مرده را حیات بودانی بخش دسی را استمین را
 وید بیضائی بنما عصای یقینی بنیاد و ماران شهبات را محو و نابود کن
 بحر اودام را خرق کن و با سپاه عرفان مرو نما و در خون شکوک برایش سلسل
 تبدیل بخش از صحرای طور وجود نور موهبت حضرت ابی اسکار کن و مشتاق
 مشاهده لعمته نور گردد و دقیقه آرام بگیرد لعمه استراحت مجوقه سبقت
 فرصت نور ساطع شمع بدایتی بر افروز و پرده غفلت اهل امکان را بسوز

جمال اسی از ملکوت غیب جبروت لایب تأیید میفرماید و افواج عون
 و صون او چون تابع امواج میرسد اگر چه ضعیف و دلیل و ضعیفیم لکن بیجا
 و پناه آستان آن حی تواناست و پشت و مسکاجیل نصر و نایید
 رب بیما و البها علیک و علی کل ثابت علی شاق اسرع

هو الاهی

ای احبای حرم و منجذبان جمال یزدان بحر بلا یا از سمیع جهات بر شما
 همچنان و نهر زریا جریان نمود بهر سستی در راه محبت حضرت
 احدیت گرفتار شدید و بختی در پیل رب عزت بتلا این بلاگر
 چه شدت جفا و مشقت کبری است لکن نشه کأس و فاجند و مور
 خلوص و صفا کرد و سبب نطفه اعالی الله شود و علت انجذاب نطفه

نفوس ثابته را سخته ار شدت میجان روح مصائب قوت مهیوب
 زوابع متاعب در شوق و انجذاب آیند و در وله و اال در ایند شمشین
 پر نور کرد و جبهشان انجمن صحرای ظهور قسم بحمال قدم روحی لاجبانه فدا
 که ملار اعلی آرزوی قطره از این بحر پلا می نمایند و دوستان الهی را بساکن
 تقدیس می نمایند و می فرمایند یا لیستنا کننا معکم فی موارد البذل فی سبیل
 محبوبکم الاهی ففوز فوزاً عظیماً ع ع

هو الله

ای درقه محترمه از امار الله سابقی که در ایمان سبقت یافتی و حال قدم
 را شناختی و حسن حصین محبت الله را مسکن و ماوی ساختی و بشر فی حضور
 نیراق در عراق فالگشتی نظر عنایت با تو است معزونی ساش سخطات عین

رحمانیت شامل تو منعموم مگر همیشه در نظرتی و پیش بصرستی نور دیدگان
 در محل بدر بزرگوارند و در پناه حضرت پروردگار در بحر غفران مستغرقند با لواعج
 الطاف مستحق و افضل خداوند مهربان مطلقیم که تو نیز مانند ایشان در بخاطر بیت
 حضرت یزدان محفوظ گردی بعد از صعود از عالم امکان در جوار رحمت رحمن
 منزل ماوی جوئی الطاف حال ابی بسموم آن خاندان بی پایان است
 مطمئن باش که جمیع موردان آن دلبر مهربان نخواهند بود علیک التحیة
 و الهیاء ع ع

هوائی

ای طالب حق دیده را از حجاب او هام احزاب پاک و مبر افرو تا
 بعین یقین نور بین مشاهده فرمائی و بمقام حق یقین پی بری و گلوش تو

آهنگ ملا اعلیٰ استماع کنی سبح قدوس رب الملائکه والروح
 این خاکدان فانی عنقریب بچیده گردد پس باید در فکر عزت و حشمت
 جاودانی بود ابواب حمت منقوح و قلوب مظاہر موبت مشروح
 انوار عرفان ساطع و لامع و فیض حین دائم و فائض منیئاً للساکنین
 الشارحین من صبا بمصر قمر الله ع ع

موالایه

امی حاتم دیار شیبان حاتم طائی دهم دینار و اسب و نختی و دیبا
 و دمانخش نمودی و خوان طعام و سفره اکر امی استردمی این دیش و
 بخشش نام او را در این جهان فانی پدید نمود ولی طعامش گوشت شتر
 بیابان بود و شربش آب گودال مغاوری امان پس تو بگو ش که حاتم

اقلیم و فاکردی و جواد کشور عطا طاعت مائده الهیه باشد و شرب است
 عذب فرات بحر احدیه عطیه ات گنج روان بر دیان گردود و بخششت
 آب حیوان و ضمه رضوان نامست در جهان الهی بلند شود و آسمت در
 ملکوت ربانی ارجمند گردد و البها علیک و علی المخلصین ع ع

بواللهی

ای ناطق بذکر الهی در این عصر مجید و قرن سعید که آفتاب نور جهان الهی بر شوق
 و غربت روشن نموده و نجات قدس مشام روحانیا را مسطر فرموده
 و فیوضات سلطان احدیت از ملکوت الهی عوالم وجود را احاطه کرده
 است سعی بلیغ نما و حمد عظیم کن که در این میدان وسیع جولانی کنی
 و بخدمتی بر پردازی و گوی سبقت بر بانی این است نصیحت الهیه بگوش

جان شنود بیع قبول استماع کن تا در عرصه شهود ارتقام محمود شمره
 بری و در حشر عظم بصورت احسن انحالصین محسور گردی البهار علیک
 و علی کل ثابت راسخ علی عهد الله و میثاقه و مشک بحبل الله المتین
 ع

هو الله

ای باز ماندگان آن بنده متعرب در گاه آسمی آن مرغ چمنستان هدایت
 بگلستان حقیقت شتافت و آن یار را یاد کار خویش بگذشت تا بعد از جو
 بدوطن الهی کشتش آبیاری نمایند و در خیابان آرزو و آمالش بطراحی کلمهای
 پر دازید تضرع مملکت عزت نمایند و طلب مغفرت کنید پس باید که شب و
 روز مناجات کنید و از معطی الحاجات طلب شمول عفو و عنایت نمایند تا
 جان و روح آن فرستادگان و کامران گردد و از فضل حق روح و

ریحان یابد و حکیم التعمیر و الشنا، ع ع

بنام پاک یزدان

ای بهرام سپهر مهر پروردگار سپیده امید دید و خورشید جهان تاب
 انجمن بالادخشد پرتویزدان خاور و باختر کیهان آتابان نمود و احقرانی
 پرتو مهر ماه رخشان گرفتند چون گوهر بدخشان و شن گلگهای گلزار و شن
 گشتند نو که بهرامی در سپهر دانش رخ برافزورده تابان شود و گلستان
 خرد و هوش گل صد برگ خندان کرد در راه خدا چراغ روشنی ماست و در
 چمنستان استان سرور و ناز زیور گلشنی پرتو نیکان بگیرد و روش
 میشد ایام پذیرد و نرغون شود و جمشید کشور مهر یزدان همچون نمون
 پرچمپ آزادگان گردد و کیومرث شهرستان راستان شود و شنگ

اورنگ داتش و هوش شود و کلبانگ سرش را از جهان آسمان بنویسند
 جوشی بن و خروشی بر آترانه آغار کن و چنگ و چخانه بزین مرغ گلستان
 شور و یور بوستان گرد زبان گویند و چشم بینا گرد و پرده برانداز
 و بند نغمه سگن شیریان باش و شب دیز و میدان بچو گوی و چو گلان
 بخواجه بند می سازدشت و بیابان خاگردان بنورد آستین بر آرایش
 و آرایش و آسایش زمین بقیان و آهنگ چرخ برین کن داتش آموز
 دبستان شود پر شک شهرستان جانان گردشستان و انامی بر
 افروز و باد و هوشیاری بنوشان کو دوکان جهان آفرهنگ یزدان
 بیاموز و افتادگان چاه نادانی را با یوان انامیان بر آراین است
 پند بندگیل یار مهربان ای مهربانم ع ع

هوالند

ای بهرام سپهرای خوش فرجام نامه ات چمن نامت پر شکون
 و خامه ات چون گلک آسمانی مسکبار و همایون چ که نام دوست
 نگاشت پیام دستان ارمغان داشت یاران پرسی هر یک سگی
 از جهان با راستی گشتی آشد و کیمان از کران تا کبران دریاستی پس
 بر راستی این امر و در جان پرسی در جهان تسی هستی بخش است و جشن
 جشن بزوان بلند درفش و شش بخشش زید را بگر که آفتاب جهان
 آسمان بازار خاور با پرسیان در خید و احترام تابان در سپهر ایرانیان
 نور افشان گشت و خاوران با احترام روشن شد پاک یزدان سر او
 ستایش و نیایش است که چنین بخششی از زان مود و چنین

مهری رایگان داشت امروز دوستان پرسی بیدار شد و مانی پرواز نمایند
 و درستان جان آغاز کشودن از نمایند و مابین آهنگ و آواز دمساز
 گردند روز روز فریور است و تماشای تماشای آفتاب گیتی امروز آتش
 جهان سوز آتشی که همه پروا است و دود و یزدانی است که جهانی
 آسمانی است زین تماشای جان بخشد نه جان گیرد بر هر چیز غیر آید نه
 بکاهد این مهر سپهر نشانه آن آفتاب است و این آتش نشانی آرا
 آفر جانتاب باری در شب و روز بیا و آن یاران شادمانیم و بدوستی
 آن دوستان بخدم و بهداشتان از ایرد بی مانند خوانیم که همواره همه
 پارسیمان ایار و یاور باشد ما در انجمن آسمانی همه چون چراغهای
 یزدانی بر آفرزند و پرده های پنهانی بسوزند و تماشای دوستی حدی پرستی

بسوزند این است بخش خداوند آفرینش که امروز روزی یزدان پستان
 است پیروزی می پستان شادمانی مسان و خوشی هوشمندگامرا
 دوستان یا مشکل پسند ع ع

هوالابی

ای بزم سپهر عرفان هر چند مکاتبه ستم نه و مخا بره متواصلت
 ولی حمد خدا را که در بسیم جان دتل حرم و داستان مقدس حضرت
 یزدان بکر آن یا مهربان و سایر دوستان مشغول و مالوفیم آنی فراموش
 نموده و انشاء الله نخواهیم نمود ای تابت چون نسیم صبحگاهی بر سپاه کل
 انسانی مرور نما و حیات با ودانی بخش و چون بوی خوش مشکبار جانرا ^{بنفحه}
 قدس غمبار مویز کن چون سراج و تاج محفل باران ابا انوار عرفان و ^{شش}

و چون پروانه مشتاق حول شمع آفاق مال و پیر بسوزد چون شجر بار و بر سبز
 و پیرم کرد ای راسخ بر عهد وقت آن است که آتش پر نور مشتاق را
 در آتشکده دلها بر افروزی که خس و خاشاک نقض را بجای بسوزد و در
 شبهات محو و نابود نماید ای بنده خسر و کشور یزدان وقت بندگی است
 و هنگام آزادی دستی از آستین بر آرد بر جهان جهانیان در و گوهر
 نثار کن کنج روان آستین داری لعل مدحشان در کان دهان لآلی
 معانی در صدف دل کنون داری بر آذان بندول کن و رسیدا
 وقت گوی چو گان همی کن که این گوی سبقت و پیشی ارباب
 و لشکر شبهات را بجای شکست دمی خطبات ارباب از ایل ما
 زیر باد سر و خشک سختی حرکت آمده است که بحض مرور بر نفس ضعیفی

چنان بنجد و نمود نماید که شعله آتش که سده گرم نمی نماید نفوس
 نحیفه را باید از این سرمای استخوان نور محافظه نمود زیرا ناقصین عمله ^{تند}
 روتشان سبب افسردگی است تا چه رسد بصحبتان بوی سنگ
 جان دماغ معطر نماید و راحه گلشن جان بنجد و بوی گلخن مشام را نرسد
 مزاج معتدل معتدل نماید این با سدر و صدق قطار سم از شبهات و زهر الواح
 محرفه در آستین گرفته و در حرکت است و البها علیک ع ع

بنام پاک یزدان شهریار جهان آسمان

ای یاران نیک اختر چه خوش نخت بودید و هابون ماه و فرخنده مهر که
 در این روز فیروز در زیر درفش یزدان در آیدید و در انجمن جهانیان جهان جان
 بجانان پیوستید مرغان چمن شدید و طوطیان شکر شکن گلهای گلستان

شنید و مرادستان بوستان انصران خا و در آن بخشش کشید و ستارگان
 جهان آفرینش در یامی بخشش و دیش خداوند پرچوش است بتساید و
 نمائید و فروردید و گوهر شاهوار آبدار بر آید دم سود و سرود است و
 هنگام آهنگ چنگ و رود و زبندگی و دم آزادگی هر که پیشتر پیشتر
 هر که آفرودتته اموتته بر پس باید همه حلقه بندیش در گوش نسیم و با،
 سرشس بنواریم مابنده آن شاهیم اشفته آن ماهیم هم راهبران راهیم
 صد مژده و صد مژده ع ع

هوانه

ای بنده الهی شروت دنیا مانند تپه های رمل است که باد با هر وز
 از جانی بجای دیگر نقل مینماید امروز در مکانی ملاحظه میکنی که تپه از تپه

تشکیل شده فردامی نگری که این تپه بکلی پراکنده و متلاشی اثری باقی نه
 با برده و در دو فرسخی در موقع دیگر از این ریگ تپه فی تشکیل کرده خلاصه
 ثروت و غنایمانند تپه های سیار ریگ است میاید و می رود و لهذا ابتدا
 در نزد اهل دانش بهیستی ندارد این ضرر و زیان که بشمار سیده در ^{سبل}
 الهی بوده نه از نادانی و قصور و بی مبالائی لهذا باید بمنون باشی و حو
 که عواصف و قواصف حوادث این ریگ را بسازد نداده بلکه فی ^{بحققت}
 در سبل الهی رفته اسید و ارم این زیان و خسران سبب شود ^{منفعت} سود
 حاصل گردد و علیک البهار الابهی . عبد البها عباس

هوالله

ای بنده جمال ابی آنچه گاشتی مقصود استی شهود و مشوف شد

فی تحقیق انسان باید بویا قیام نماید و ثبوت و استقامت بنماید علی الخصوص
 بقرین و شش خویش و همدم و ندیم خود زیرا حقوق درین این دو قدیم محکم و
 متین است و انسان آنچه بکوشد از عمده کمال بر نیاید ولی بقدر امکان
 قصور نشاید تلاوت مناجات و تریل آیات و طلب غفران خطیبات
 سبب عفو قصور است و علو درجات مؤمنین و مؤمنات و چون در این عالم ^{ضعف}
 طبیعت و مقتضای شریعت حجاب نقاب است و چون روح انسانی
 بجهان الهی بتابد عالم انوار است و مقتضی انوار کشف آثار و مهتاب است
 پرده برفاقت و حقیقت جلوه نماید ارواح مؤمنین اجبای الهی را مقتضای ^ن حجاب
 روحانی و دیدار ابدی و وصلت سرمدی حاصل گردد و مکتوبی بحجاب شیخ
 مرقوم شد در جوشت برسانید و بفرمائید از اجتناب و نفور عم غم مخور عفرتب

جمیع خویش سپوید ما جهان باقی بوجود تو منقشر و مقباهی گردند و تو را سر سلسله آن
 خاندان و دودمان شمرند زیرا چون بین یار آیدیم ملاحظه شد که جمیع بزرگان
 این اقلیم و سرداران کشور از سلاله نفوس می هستند که بحضور حضرت سول رحی
 له الفدا رسید یعنی اغلب بزرگان مملکت از خاندان انصار و مهاجران
 که سلسل این دودمان از عهد حضرت سول علیه السلام تا این زمان
 سروری کشور داشتند و از اعیان مملکت بودند و به نسبت یکی از بزرگان
 استان افتخار نمایند مثلاً گویند که ما از سلاله خدیفه میانی و یا اسکند اردو
 اویس قرنی هستیم و افتخار نمایند و بر کل برتری جویند و فی الحقیقه آسیا
 ممتازند هر چند اویس ساربان بود ولی باین بیان ایقان در یوم المهور حسین
 مقام پیدا نمود که بعد از هر روز سیصد سال سلاله اش ممتاز و منقشرند و در

این دو اسم عظم و نور قدیم و یکل مکرم صد درجه عظم است ولی حال معلوم
 نیست چنانکه در دوره سابق در بدایت مجهول بود عقرب واضح گرد
 و عم صم مانند ابی لهب بتبیداشود و در تعب اقد و حال اطلب
 گردد و لکن سلاله هاشمی عزیز و جهان شود و علیک التحیة و اوسع

هو الابهی

ای رفات همزات منجذبات در این قیامت کبری میدانی تیرت شد
 که از یک جهت حدیبیان بداشت و از جهتی کنارش نمایان فضایش
 دست ملکوت بدایت و نهایتش خیر شاسع عالم لاهوت مردان
 دلیران در این میدان سپر انداختند و شیران میان عاجز و مانوان
 شما که رفات شجره بودید و لودر قمیص نسوان بودید در این میدان بفضل برودان

تا ختید علم افزا ختید در محبت با ختید و گوی سبت ربوید و مهبت
 بنمودید این نیست کفر از فضل و عنایت جمال قدم روحی لاجبانه العدا
 پس بگرا نه این بخشایش ز دانی با هم با شجاد و کمالی معامله نمائید و هر
 توحید سغرق گردید و از جام نفیرید سرست شوید با نور وحدت بر آید
 و با سر از موهبت آشکارا شوید مانی از ختیه بصفت تقدیس حقیقی ظاهر

و با هر شوید ع ع

هو الله

منتسبین حضرت عطار آه و فغان نمائید و اندوه و احزان نخواهید
 هر چند از مصیبت یاران چشم گریبان است دل سوزان جان بیاب
 و توان ملی آن بزرگوار از ادویت آزار و غم و اکدار آراشد و بجان

بالاشافت بقرار بود و از حیات دنیا سیرا لنداعروض خرمج از قیود
 جهان گشت و بفضای واسع رحمان سید و در عالم نامناهی قرار یافت
 پس بخدمت تام شدن جان بزنه و اسیر در غم گشتن بسرا و از نیست کل باید بقدیم
 آن محترم روش و حرکت نمائید و متابعت او کنید تا و بسببم نماید جمال
 قدم شایده فرماید و علیکم التحیة و الشنا ع ع

هو الاهی

ای مظهر بلایا و زریا اگر چه جام بلار از دید ساقی قضا نوشید می و بصیبت
 عظیمه مبتلا گشتی یقین است از حرقت تام و فرقت آن و رفه سبز و خرم
 خاطر می افسرده و قلبی پر مرده داری لکن امیدین چنان است که بسار است
 ملکوت ابهی و نفعات جبروت اعلی چنان ترا جذب نماید که خود را در عالمی

مشاهده نمائی که فاقد چیزی نیستی و جانب از چیزی نه آن تو مگر باغ
 احدیت بر سیده رحمانیت تازه و تر مشاهده کنی و آن طیرانیکه محبت است
 را در شاخ رعایت با بدیع نعمات مشغول و مسازیابی و البها علیک
 عبدالبها ع

هوالاهی

ای داد خدا بزرگتر دیش دادار شنائی پروردگار و آمرزگار است
 سپاس اورا سزا است که دلت با آن پر نور روشن نمود و در نخستین
 و نیایش کردگار است که در روز درخشش مهر تابان او پریش کرد و در
 اورا که جانت با آن بهره مند و سرت از جندش پس ای سوخته است
 میرزدان این گلشن شوری در دو و سرودی بزین آوازت را بار بار
 بنیازد مساکن ما در جهان چون جان ماند روان زندگی بخشد و آزادی

و پاکی آرد بر تو آفتاب خاور خدائی رویت روشن کند و خست را چراغ
 انجمن نماید ع ع

هو الاهی

ای درقه روحانیّه از صعود آن طیر آشیان الهی بحدائق باقیه مگذر بسا
 و متکلف مشغول و در مقام محمود است و نور جالس بر عرش سرور و جهور در
 گلشن توحیدند و حیران حال رب مجید در بحر عطا عریضند و در ملکوت تقا
 فایز بنعم الرقیق و ظل وجه داخلند و در فردوس تقا وارد مهر نفسی ثابت و
 مستقیم بر ابراهیمه و راسخ در دین الله صعود نمایند باید اولیانش حشمت سرور
 گیرند نه ماتم پرچم خود و یکدیگر را تنهت گیرند نه تعزیت شادمانی
 کنند نه گریه و زاری و خوشنودی کنند نه سوگواری چه که از عالم ظلمانی

بعالم نورانی شافت و در ساحت عرش حمانی صل قامت انداخت
ع ع

هو الاهی

ای بنده جمال ابی نامه ات شامه شک غنبر بود زیر اریحه
طیبه محبت الله از آن پیشتر آن روق و رفه ریاض غایت بودون رفیقه
غبر سار اسجان الله بدایت الله چه قوتی در عالم ابداع ظاهر نمود
و چه معجزه باهر کرده که از خامه کاشف حکمت نابغه گشته در حمت ساقیه
اثبات نموده ای حبیب طیب و حانی باش و آیت رحمت حضرت
ناتناهی بیکل خضوع شود و حقیقت خضوع فقر محض باش و فای بخت ا
وصف وجود بکلی عاری شود و در مغرب نیستی متواری گرد تا در افق توستی
چون ستاره صبحگاه بی بر خشی و در ظل و در ظل گردی عدیک التعمیه و الثناء
ع ع

هوائه

ای احبای الهی که سید خدا را که در ظل لواء معقود رب بخود آورید
 و بیشارات حضرت او پی برودید دیده بصیرت کشوید و گوش جان
 باز نمودید مشاهده آیات کبری کردید و ندای حضرت کبریا شنیدید
 حضرت خلیل جلیل را در ملکوت الهی خوش نمود نمودید و بوصایای آن
 قیام کردید و این روز فیروز فیض فورا بدی یافتید و حیات سرمدی ^{جستید}
 و عزت آسمانی طلبیدید و محبت حضرت حمانی کردید این شرف
 و منزلت از مغرت است این فوز و فلاح مانند سراج مصباح درخشان
 و روشن سکر خدا را که چنین فضی بسزول داشت و چنین الطافی را کمان

نمود و علیم البهار الابهی ع ع

هو الله

چه خوش طالع و خوش بخت و خوش سیرت بودی که قرین آن نازنین گشتی
 و انیس آن سرور مقربین آن جان پاک از اوج افلاک ملکوت اسی ند
 میفرماید که ای قرین دشمن در ذروه عینیم و در اوج فردوس برین اگر
 بدانی بچه عنایه منحصم و بچه مهربانی مناز در هر نفس البته قالب عنصری
 میداری نفس را بی شکلی و مابین اوج پرواز نمائی وانی شکل و صبر تنما
 و در فراق نیاسائی ولی حکمت یافته این گلشن وسیع را مستور فرموده این
 فضای بی پایان اسپهان کرده و البهار علیک ع ع

هو الاهی

ای شمع افروخته اگر چه افروختن خوش است و لکن سوختن خوشتر

چه که در این سوختن جان باقی یافتن است و در این فاجعه بر تمامه محقق
 و فی الحقیقه این سوختن حقیقت افروختن است چه که باین سوختن جهان
 افروخته گردد و جان زنده و تازه و تر گردد و البهار علیک ع

هوالا بهی

ای بجزیر موج موجی بر آ که باوج ملاء اعلی رسد و طوفانی کن که فیضا
 شرق و غرب را مستغرق نماید لئالی متلانی بر سواحل قلوب افسان
 تا ابل توجید دهنی گیرند و ارمغان ملکوت اسی بر بند و در بازار
 جوهریان ملاء اعلی جلوه دهند چه که شان بحر چنین است و الا سراسر
 نهر سقاییه با تین مغروسه نماید و آبیاری حدائق موقوفه محدود است
 نه مطلق ماسواست مستحق ولی نهری که از فیوضات طلعت اعلی

و امدادات جمال اسی بهره نصیب دارد بگره استمد از او دریای محیط

محاط او این چه فضلی است این چه عطای ع ع

هو الاهی

ای ستمی بوج حمد حضرت احدیت را که بقرابگاه عشق راه یافتی و بشهد فدا
پی بردی و جام سرشار انجذاب را از یدِ ساقی هدایت الله نوشیدی
و ندای سروش طارِ اعلی را بلبوس جان شنیدی و لکن از این عبد بشنو اگر در
این قرابگاه داخل شدی فدا قبول مکن بلکه سمنده شهادت کبری سوا
شود از خضض افق ادنی باوج ملکوت اسی تبار و افسر شیرازی جهان با
بر سر نه اگر بحقیقت نظر نمائی جمیع مواقع و موارد این جهان فانی محل قربانی است
و لکن قربانها مختلف یکی قربان امراض گردد و دیگری قربان اعراض

و دیگری تو بان شوون عالم خاک و کن تو از خدا نخواه قربان جان من شوی ع

هو الاقدس ^ع الا

یا من اصابتہ مصیبتہ کبری نفسیکہ بانفاس مقدسه اسم اعظم و روح مسیح
 جلاله دم زنده گشتند اگر چنانچه تو ای مملکه عالم هجوم نماید نفوذی نکند
 تاگیری نتواند جمع صدمات بر جسم خاک و عنصر تراب وارد گردند جان
 پاک و گل آسب بر قمیص تن برسد نه بر روح پر روح و نور انجمن پس اریا
 مصیبت محزون و خون مباش آه و فغان منها بلکه از این جهت مسرور
 باش که ثابت در اسخ بر عهد و پیمان بود و تمسک بو صیای می حضرت
 یزدان و از خدا نخواه که کل چنین فایز گردند و ثابت و مستقیم عروج نمایند و
 دوستان انگیز برسان البها علیک ع ع

بنام خداوند بیامند

ای بهرام بهرام آخری است که خاور و باختر را روشن نماید و پرتو
 که جهان تا یک رازگ کلزار و چمن کند پس چون باین نام و نشان
 در گاه یزدان باد میومی باید یا بنجه سزاوار این نام است از گنصار و قمار
 کردار پدیدار و آشکار گردی خاور این کشور چون ستاره مابد او بدر خشی
 و در آنجمن که میان چین تو یزدان برده از رخ برداری رسوای جهان
 و بی سرو سامان بایان جانان باری این دوزر و فیروز است افروز خشن
 دل افروز این بخش بزرگ را از دست ه و این دیش یزدان امنه بگو
 که از همه بیشتر دوی بیشتر بهره گیری پسند یزدان است که در نامه های
 نخستین گاشته نگاه کن و بنخواه و رفکار و کردار کن ع ع

هوالله

پروردگارا آمرزگارا توئی مهربان توئی خداوند عظیم انصران ما جمله سر
 قصوریم تو رب غفور ما گنهکاریم تو آمرزگار هر بنده پر حسیان انصران بخش
 و این بیچارگان ابله و پناه ده این سر نخیر خطایار را با فرما و قسیر آواره را در
 عقبه مقدس ماوی ده دریای معرفت بی پایان اقیاب مویشت در
 و تابان دیگر خطات گناه را چه حکم و آسری و گنهکار از آنچه خوف و خطری
 این گنیز نموس موقن را در درگاهت عزیز فرما و این قصیده سرگردان بکنز
 عنای عنوت زبهرانی کن گلگشته صحرای اشتیاق ابوقاسم بربری
 فرما و شنه بگر سوخته صحرای بعد از بحر قرب وصال دلالت کن این
 درقه موفقه را در منتقل بنده ابارد و شراب غم طه ده تا از جمیع علل و امراض عالم

امکان پاک و مقدس شد بملکوت عزت و آید و در ظل شجره رحمت

بسیار ایدار جام تقابن شود و محل تجلی مشایخ پر تو جمال نماید تویی امریزه

و مهربان تویی خداوند عفو و عفو عمن ع ع

هو الاهی

ای طیب حبیب شفا جهانی بگیا هی معجونی و خلاصه و در یاقی میسر کرد

و موقت است عاقبت بهار ز دارا کد اریزار کرد و ما چار زوری بدار ^{القر}

پر و از کند ولی شفا روحانی و صحت عافیت و جدانی مطلوب و محبوب

و نهمی آرزوی اصحاب قلوب زیر اشغای ابدی است بقای سرمدی

و مزاج روح را علاج ما ظهور و کانس کان مزاجها کافور فیض صلی طور و تعالی

رت غفور ما توانی خلق فخری می گیر و داله و شیدای روی او شود در سر کوی

او ماوی کزین بومی و بجومی او و شام آرو بسومی او نماز آرا تا از جان
 و جهانیان بی نیاز گردی و بجز و اتمال همراز و انبار عبد البهار ^{می}

علیک البهار ع ع